

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๐



จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

© การปกครองมุนชนัน แสนยาก
เพราะมุนชนหลายจิตหลาก กิเลสสัน
แต่ละชาติต่างตองพาก- เพียรสุด กำลั้งเฮย
ทั้งพูดทำคิดคั้น เพื่อได้ทางเจริญ



9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

เงาฟ้าที่ท่อน้ำ

สมณะโพธิรักษ์

รวมบทเพลงทวนกระแส
สื่อภาษาศิลป์ชี้ถึงโลกุตระ
ประกอบด้วย..

เพลงชีวิต

เพลงจอมโจรบั้งทิต

เพลงอาริยะ

เพลงไท

เพลงความซ้าซาก

โดย สมณะโพธิรักษ์ แห่งสันตติโศก

หนังสือขนาด 148.5 มม. × 210 มม.

หนา 176 หน้า ราคา 55 บาท

ติดต่อ ธรรมทัศน์สมาคม

67/7-8 ถนนนวมินทร์ แขวง คลองกุ่ม

เขต บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์: 02 375 4506

นัยปก



“ระบบการปกครอง” ของมนุษย์

- (๑) การปกครองมนุษย์นั้น
เพราะมนุษย์หลายจิตหลากหลาย
แต่ละชาติต่างต้องพาก-
ทั้งพูดทำคิดค้น
- (๒) ไม่เกินกว่ามนุษย์รู้
ทุกประเทศล้วนเสาะหา
ตามภูมิแห่งเฉกา
ใครไปปรารณาน้ำว
- (๓) แต่เคยสะดุดบ้าง
ว่า“ระบอบ”ดีสุดใด
มี“ทิวลิปพิเศษ”ไหน
ตรา“กฎธรรมนุษย์”แล้ว
- (๔) “ธรรมนุษย์”พุทธพิสุทธ์แท้
สามหมวด“ศีล”สุดประเสริฐ
“จุลศีล”หมวดหนึ่งเกิด
“มัชฌิมศีล”สองย้า
- (๕) เต็ม“มหาศีล”เข้าครบ
ข้อกำหนดห้ามปราม
หากใครปฏิบัติตาม
ไร้“ดิรัจฉานวิช”ชี้
- (๖) กำหนดได้ระบอบนี้
หลักพุทธแสนสุจริต
ปกครองมนุษย์ชนิด
ชัด“อิตตา-โลก”แก้
- (๗) สัมฤทธิ์“อธิปัตย์”ล้วน
“ระบอบพุทธ”สัมมาชน
มี“ศีล”กำกับคน
“สมาธิ-ปัญญา”ไซร์
- แสนยาก
กิเลสล้วน
เพียรสุด กำลังเฮย
เพื่อได้ทางเจริญ
ศึกษา
ทศก้าว
ที่ฉลาด สุดแล
ชาติให้เลวเลย
มีใหม่
นั่นแท้
สร้างโลกกุดร์
เลิศพร้อมเพ็ญพูน
รู้เถิด
ยิ่งล้ำ
อาริยะ- ชนเอย
ขยายซ้าละเอียดยเสริม
หมวดสาม
วิเศษนี้
ศาสน์สุด สะอาดแอ
พุทธแผ้ววิสุทธิ์ธรรม
ดีวิเศษฐ์
ประสิทธิ์แท้
“ธรรมมาธิ- ปัตย์”เลย
ปรับได้โดย“ธรรม”
พิเศษผล
สำเร็จได้
ตัดกิเลส
ซ้มนุษย์เจริญจริง.

“สไมย์ จำปาแพง”

๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐



“ระบอบการปกครอง” ของมนุษย์

ทำไมพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ จึงมีความเชื่อมั่นว่า “พระพุทธศาสนาเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบที่สุด! ในระบอบการปกครองของมนุษย์?

...ความเป็นประชาธิปไตยนั้น เป็นมาแล้วตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้า มีบาลีที่ยืนยันความเป็นประชาธิปไตยคือ **พหุชนทิตายะ** (เพื่อห่มมวลมหาชนเป็นอันมาก) **พหุชนสุขายะ** (เพื่อความสุขของห่มมวลมหาชนเป็นอันมาก) **โลกานุกัมปายะ** (รับใช้โลก อนุเคราะห์โลก) ๓ ประโยคนี้ ยิ่งใหญ่กว่า **อับราฮัม ลินคอล์น** ที่บอกว่าประชาธิปไตยคือ “**เพื่อประชาชน โดยประชาชน ของประชาชน**”

แต่ของพระพุทธเจ้า “**พหุชนทิตายะ**” คือเพื่อประโยชน์แก่ประชาชนหม่มาก “**พหุชนสุขายะ**” คือเพื่อความสุขของมวลประชาชน ๒ สิ่งนี้ยิ่งใหญ่ แล้วการ **รับใช้โลก อนุเคราะห์โลก** (โลกานุกัมปายะ) นี่คือจิตวิญญาณของคน หากทั้งตัวผู้บริหารและประชาชนเข้าใจ concept (ความหมายรวม) อันนี้ ตรงกันหมด ก็เกิดเป็น “**ประชาธิปไตย**”

แล้วการเมืองประชาธิปไตยของพระพุทธเจ้านั้น เป็นการเมืองชนิดไหนกันล่ะ? อาตมากล้ายืนยันอีกว่าเป็นการเมืองที่ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ไม่ได้ให้เกิดจิตวิญญาณเพื่อมาเห็นแก่ตัวเอง แต่ทำเพื่อผู้อื่น ทำเพื่อปลดปล่อยความเห็นแก่ตัว ทำเพื่อความมีสิทธิเสรีภาพ ฆ่า ฆียม กันในคม มขีณ คน

นี่คืองานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยชัด ๆ !

คนที่เข็นทาสเมื่อมาอยู่ในธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าก็จะได้อิสระเสรีภาพ ปลดปล่อยจากความเห็นทาส แม้แต่คนวรรณะกษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ คูทร จัณทาล เมื่อมาอยู่ในธรรมวินัยของท่านก็จะถูกปลดปล่อยจากชนชั้นวรรณะ ทุกคนจะมีสิทธิเท่าเทียมกัน **หนึ่งคนหนึ่งเสียงอยู่ในที่ประชุม** นี่คือประชาธิปไตย ชั้นยอดที่ให้อิสระเสรีภาพแก่ประชาชน เพื่อให้ประชาชน

เป็นใหญ่ จึงเรียกว่า “อธิปไตย”

“อธิปไตย” คือการให้อำนาจเป็นใหญ่เป็นของประชาชน

พระพุทธเจ้าได้สร้างประชาธิปไตยอยู่ในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ท่านมีรัฐอิสระของท่าน ซึ่งมันซ่อนอยู่ที่ว่าไม่มีสถานที่ แต่มีตัวบุคคล มีกฎหมาย มีธรรมเนียม ท่านตั้งธรรมเนียมของท่านมาเลยเป็น **จลศิลป์** (ข้อละเว้นจากความชั่วสู่ความเป็นอารยชน) **มัชฌิมศิลป์** (รายละเอียดของศิลปะที่ทำให้หลุดพ้นบริสุทธิ์ได้) และ **มหาศิลป์** คือศิลปะของศาสนา เมื่อไม่มีมหาศิลป์ ชื่อว่าไม่มีศาสนาพุทธ (การทำเดรัจฉานวิชา เช่น การรดน้ำมนต์ ฟันน้ำมนต์ถือว่าเป็นสิ่งที่ให้วันขาด หรืออย่าไปจุดธูปเทียนบูชาไฟซึ่งเป็นเทวนิยมที่พระพุทธเจ้าห้ามไว้ตั้งแต่สร้างศาสนาแล้ว)

แล้วนำธรรมเนียมเหล่านี้ (จลศิลป์-มัชฌิมศิลป์-มหาศิลป์) มาทำกันอย่างมีจารีตประเพณี มีวัฒนธรรม มีกฎระเบียบ มีวินัย ๒๒๗ เป็นดั่งกฎหมายอาญา แล้วหลักเกณฑ์นี้ศักดิ์สิทธิ์ด้วย ศิลปะและธรรมวินัยของพระพุทธเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์กว่ากฎหมาย แล้วท่านก็ได้ประชาชนมาเป็นสังคมประชาธิปไตย คนที่เขาริดพระพุทธเจ้าคือชาวประชาธิปไตยทั้งนั้น โดยให้รับสมัครเข้ามาเป็นพุทธมามกะ

ระบอบการปกครอง ชนิดนี้เป็นการเมืองชนิดเยี่ยมยอด ถ้าประชาชนไทยซึ่งเป็นชาวพุทธ ๙๕% พยายามพากเพียรปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า เมื่อปฏิบัติแล้วจะได้มรรคผล เป็นสังคมที่มีการเมืองอารยะ ใครบรรลุมากก็ช่วยคนได้มาก โดยไม่ได้ต้องการอะไร แลกเปลี่ยนกลับคืนมา มีแต่เสียสละ มีแต่มุ่งมั่นให้คนเรียนรู้ปฏิบัติฝึกฝนจนเข้าถึง **เนื้อแท้ของประชาธิปไตย** เพื่อ “**ประโยชน์และความสุขของมวลมนุษยชาติ**” (พหุชนทิตายะ พหุชนสุขายะ) อย่างเป็นทางการ

๓ ● **จริงจัง ตามพ่อ**



บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
 สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชมดิน เลิศบุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 รินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฎยวดี

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไท ธาณี
 แสงศิลป์ เดือนหงาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 ดินถิ่น รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
 เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
 ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สุเสรี สิประเสริฐ
 ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
 กลั่นแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
 บริษัท ฟาอากัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
 ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
 ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
 ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
 ส่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
 สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
 ๖๔๔ ขนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
 หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓
 ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗
 หรือ farinkwan@gmail.com
 line - id baiyanang2514

- | | | |
|----|--|----------------------|
| 1 | นัยปก : “ระบอบการปกครอง” ของมนุษย์ | สไมย์ จำปาแพง |
| | | จริงจั้ง ตามพ่อ |
| 4 | จากผู้อ่าน | บรรณาธิการ |
| 6 | ชีวิตจำลอง | จำลอง ศรีเมือง |
| 10 | คุณนิตคิดน้อย | บรรณาธิการ |
| 11 | เปิดยุคบุญนิยม | เก่าสมัย ใหม่เสมอ |
| 16 | สี่สั้นชีวิต (เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว
โดย แมนเฟรด คราเมส) | ทิม สมอ. |
| 21 | จากใจถึงใจ | กลั่นแก่น |
| 22 | คิดคนละซั้ว | แรงรวม ชาวหินฟ้า |
| 27 | เวทีความคิด | นายหนูนดี |
| 28 | การ์ตูน | ม่อน ดินพงไพร |
| 30 | ชาติกทันยุค | ฉวมพุทธ |
| 40 | ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด | สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ |
| 42 | คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? | สมณะโพธิรักษ์ |
| 52 | เรื่องสั้น (จากมหากาพย์ ตอนที่ ๕) | เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม |
| 57 | ตามหยิ่งฟ้าทะลุดิน | ดั่งนั้น วิมุตตินิยม |
| 60 | แค่คิดก็หนาว...ว์ | นายชิง วินเทอร์ |
| 62 | ชีวิตไร้สารพิษ | ล้อเกวียน |
| 64 | บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน) | พิมพ์ลัทพ์มี ซูโต |
| 66 | บทความพิเศษ(ประชาธิปไตยดีสุดต้อง“โลกุตระ”)
รักษ์ | สมณะโพธิ |
| 69 | ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา | สุนัย เศรษฐบุญสร้าง |
| 72 | ฝุ่นฟ้าฝากฝัน | พอด เทพสุรินทร์ |
| 74 | ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง | ฟ้าสาง |
| 77 | กตिकाเมือง | ประคอง เตกฉัตร |

ปิดท้าย
 สั้นชีวิต “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว” โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส ฟันธงว่า คนไทยจำนวนมาก
 16 มากภูมิใจในชาติของตนมากเสียจนกระทั่งไม่ยอมรับว่าคนต่างชาติก็มีสิ่งที่มีคุณค่า โดย
 จริงแล้วการรับสิ่งดี ๆ จากผู้อื่นก็ไม่ได้หมายความว่าเราต้องต่ำต้อย ถ้าสังเกตวิธีการ
 ทำงานของพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงนำความรู้ความชำนาญมาไว้ในโครงการต่าง ๆ นั้น จะ
 เห็นอย่างชัดเจนว่า พระองค์มีวิธีคิดแบบตะวันตก เช่น ทรงมีแผนที่ติดไปด้วยเสมอ
 เพื่อข้อมูลที่ครบถ้วน ขณะเดียวกัน ก็ไม่ทรงลืม “เอกลักษณ์ที่แท้จริงของพระองค์”

ชาวพุทธ

มีเพื่อนบ้านข้างเคียงคนหนึ่ง ไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดา เป็นข้าราชการท้องถิ่น เป็นคนมีอัธยาศัยดี มีเมตตา เอื้ออารีต่อเพื่อนบ้านและรักสัตว์เลี้ยง ที่บ้านเลี้ยงหมาไว้หลายตัว วันหนึ่ง หมาตัวหนึ่งถูกรถชนตาย เขาก็ทำพิธีฝังศพไว้ในสวนหลังบ้าน เหมือนฝังศพคน มีการจุดธูปจุดเทียนปักที่ปากหลุมด้วย เพียงแต่ไม่ได้นิมนต์พระมาสวดเท่านั้นเอง เห็นแล้วก็คิดว่าขนาดคนมีการศึกษาก็ยังเข้าใจศาสนาได้แค่นี้เอง นับประสาอะไรกับชาวบ้านต่อการศึกษาที่หลงผิดมงายกับไสยศาสตร์ และถูกส่งนรกกริตนอกกรรมหลอกลวงหาผลประโยชน์ เรื่องทำนองนี้จะโทษใครหรือฝ่ายไหนรับผิดชอบ

- คนไทย รุนเก่า อยุธยา

☞ หากร้องทุกข์กล่าวโทษให้ดำเนินคดี ผู้ที่จะต้องเป็นผู้ต้องหาตามคำร้องทุกข์ ทางโลกก็คือฝ่ายการศึกษา ทางธรรมก็คือคณะสงฆ์ ซึ่งต้องเอาไปพิจารณาว่าจัดการศึกษาอย่างไรคนจึงไม่เข้าใจแก่นแท้ของพุทธศาสนา และคณะสงฆ์ปกครองบ่มเพาะสงฆ์อย่างไร จึงหลงทางพุทธทั้งๆที่อยู่ในพุทธจักร ชักพาให้คนหลงผิดหลงมงายนอกพุทธได้อย่างไร้สำนึก

สิทธิ – เสรีภาพ

ไทยเป็นเมืองประชาธิปไตย ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน การที่ประชาชนจะแสดงความรักและห่วงใยใครก็ยอมทำได้โดยชอบธรรมมิใช่หรือครับ

- ไทยรักธรรม ขอนแก่น

☞ ชัยเลย ทำได้เลยถ้าไม่ละเมิดสิทธิ ล่วงล้ำเสรีภาพของผู้อื่นด้วยประการทั้งปวงในขณะเดียวกันนั้นด้วย และที่สำคัญยิ่ง คือต้องเป็นการ “แสดง” จากความ “จริงใจ” มิใช่ “จูงใจ” ด้วยเหตุเลศเล่ห์หร่านาประการ การเมืองเพื่อชาติ

ใกล้มีการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย พรรคการเมืองใหญ่น้อยต่างก็ต้องส่งสมาชิกลงสนามชิงชัย แต่ละพรรคก็ต้องใช้สรรพวิทยายุทธ์เอาชนะคู่แข่งต่อสู้เข้าสู่สภาหินอ่อนให้ได้มากที่สุด เพื่อโอกาสเป็นแกนนำจัดตั้งรัฐบาลและบริหารแผ่นดินต่อไป นั่นหมายถึงการบริหารเงินงบประมาณประจำปีจำนวนมหาศาลด้วย อันจะเป็นโอกาสได้หยั่งฝังเสริมสร้างบารมีในเครือข่ายข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรรัฐ องค์กรเอกชนและแจกจ่ายเจือจานเครือข่ายต่างๆ ฯลฯ พรรคการเมืองและนักการเมืองตั้งตารอคอยด้วยความหวังและความคิดต่างๆ กัน แต่บางพรรคและบางคนอาจจะไปไม่ถึงจุดนั้นก็ได้ครับ

- นักการเมืองเก่า สดใส น้ำเค็ม

☞ พรรคการเมืองใด นักการเมืองใด มุ่งมั่นหมายเด็ดเดี่ยวเพื่อแผ่นดิน ย่อมมองอาจสามารถยืนหยัดแสดงตนให้ปวงชนเห็นชัดได้ในทุกสถานการณ์ และชนผู้มีภูมิปัญญาจะประจักษ์แจ้งว่าสมควรเลือกใครเป็นตัวแทนพิทักษ์ประโยชน์แผ่นดิน น่าเชื่อว่ารัฐสภาไทยยุคหน้า น่าจะมี “คุณค่า” เพราะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ทรงคุณค่าสมตำแหน่งหน้าที่

ชีวิตคุณหมอ

เมื่อไม่นานมานี้มีโอกาสไปโรงพยาบาลรัฐฯ แห่งหนึ่งแถวชานเมือง พอตีมีเด็กซึ่งเป็นไข้มาตั้งแต่หัวค่ำ ตกตึกก็ยังไม่สร้างไข้ก็เลยพาไปหาหมอแม่เด็กไปด้วย กว่าจะไปถึงโรงพยาบาลก็สี่ทุ่มกว่า ไปถึงรู้สึกประหลาดใจไม่น้อย เพราะคนรอหน้าห้องฉุกเฉินเยอะจริงๆ คนเดินไปมาขวักไขว่อดคิดในใจไม่ได้ว่านี่มันกลางวันหรือกลางคืนกันแน่ สงสัยตอนกลางวันคนจะมากกว่านี้อีก ๒-๓ เท่ากระมัง บางคนก็หัวแตกเลือดไหลมาเลย บางคนญาติพุงมา ฯลฯ กว่าจะได้ตรวจ จนเสร็จสิ้นกระบวนการหมออนุญาตให้กลับบ้านเข้าไปตี ๒ ระหว่างรอเห็นคนทยอยมาหน้าห้องฉุกเฉินไม่ขาดระยะ คิวยาวเขียว รู้สึกเห็นใจ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ทั้งคนป่วยและหมอเลย ยิ่งเมื่อไม่นานมานี้ได้ฟังข่าว หมอท่านหนึ่งทำงานหนักเกินจนเสียชีวิตก็ยิ่งเห็นใจ ไปเจอโพสต์ในเน็ต มีบางโพสต์ไม่ทราบว่าเป็นหมอมานะ โพสต์เองหรือเปล่า บอกว่า หมอนั่งเวลาเข้าเวรไม่ได้นอน ๔๘ ชั่วโมงนี้เป็นเรื่องปกติ ออกจากเวรปั๊บหลับหลับสนิทเลย บางทีคนไข้มาขอใบรับรองแพทย์ หมอป่วยไอมากกว่าคนไข้เสียอีก นอกจากคนไข้จะล้มมือแล้วคุณหมอบางท่านเคราะห์ร้ายเจอคนไข้ไข้โมโหเตะก้านคอก็มีมาแล้ว ไหนจะเรื่องอื่นๆ เช่น เครื่องมือแพทย์ไม่พร้อมต้องส่งไปรักษาต่อที่อื่น ถ้าระหว่างนั้นเผชิญคนไข้เกิดเสียชีวิตขึ้นมา หมอก็ตกที่นั่งลำบากถูกญาติต่อว่าไม่ตั้งใจรักษาอีก เฮ้อ.. เกิดเป็นหมอชีวิตก็ลำบากเจอเรื่องกดดันบีบคั้นไม่น้อยกว่าคนไข้หรอกนะ

● ไม้ ดินงาม

☞ ชีวิตแต่ละชีวิตต่างมีปัญหา จึงมีภาษามอวลหนึ่ง “ชีวิตมีปัญหา” แต่บางคนก็แก้ปัญหาแบบไร้ปัญญาด้วยการทำลายชีวิต ซึ่งเป็นวิธีการผิด เพราะชีวิตมิใช่เหตุแห่งปัญหา แต่เจ้าของชีวิตต่างหากเล่า เป็นเหตุแห่งปัญหา ดังนั้น ต้องหวนกลับไปพิจารณาต้นเหตุแห่งปัญหาที่ตนเองให้พบและแก้ที่เหตุนี้

ข้อขยายตำแหน่งพระ:

พระพยอม กัลยาโณ เจ้าอาวาสวัดสวนแก้ว ให้สัมภาษณ์ผ่านรายการคม ชัด ลึก ทางช่องเนชั่นทีวี ๒๒ ว่ามีการซื้อขายตำแหน่งเจ้าคณะตำบลถึงเจ้าคณะภาค--เรื่องนี้เรื่องใหญ่ แล้วมหาเถรสมาคมมีการตรวจสอบอะไรไหม รัฐมนตรีที่กำกับดูแลสำนักพุทธฯออกมาบอกแล้วว่า ขอดูแลสุขภาพ...เฮ้อ ถ้าไม่มีหลักฐานก็แสดงว่าพระพยอมพูดลอยๆใช่ไหม ไม่ยกหาใครที่เหมาะสมไปกราบนมัสการท่านเพื่อขอข้อมูล ท่านส่งสัญญาณออกสื่อขนาดนี้ นับว่าสุดกล้าหาญแล้ว หรือจะต้องให้พระพยอมออกชื้อวัดนั้นวัดนี้ ถ้าแบบนี้ท่านก็ต้องเจอด้านหนัก.. วัดท่านยุ่งตายละซี ท่านรัฐมนตรีผู้กำกับดูแลสำนัก

พระพุทธ-ศาสนานั้นแหละควรสั่งการหาคนไปตามหาข้อมูลเพิ่มเติม จริงจังๆ มั้วรอช้าเพื่อ..

● แก้วใจ ชาวพุทธ กทม.

☞ ท่านก็เปิดฝาโลงให้แล้วไง! ต่อไปก็เป็นเรื่องของเจ้าของเมรุผู้รับผิดชอบทั้งฝ่ายสงฆ์-ฆราวาสที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายจะตื่นตัวตรวจสอบ เร่งรัดจัดการไปตามหน้าที่เพื่อธำรงองค์พระพุทธศาสนาให้บริสุทธิ์สมควรแก่สมณศักดิ์-พัดยศ-เปรียญธรรม การชำระมลทินครานี้ตั้งฉายาปกิฉกชกหลงเหลือสิ่งไป!

คนแคบโกลโมยอ

ตอนนี้คือการเมืองคุยกันใหญ่ มองว่าน่าจะมีการชุมนุมใหญ่ของฝ่ายหนึ่ง ว่ากันว่าคนแคบโกลโมยอไม่ได้ ต้องปกป้องน้องสาวสุดสวยที่ออกมายืนยันพร้อมร่ำไห้กระซิกๆ หนูบริสุทธิ์ค่ะ อย่างเต็มที่ ถึงกับลงมือบัญชาการเอง ระดมเต็มกำลังทั้งคน เงินทอง อาวุธ พร้อมป่วนเมือง ลือก็โหมเล่นข่าวผสมโรงร่วมเข้าไป ชายข่าวเอาความมันอย่างเดียว บ้านเมืองคงยังชอกช้ำไม่พอซินะ

● ไท พอเพียง

☞ ยอมหรือไม่ยอมก็ตามเถิด แต่ถ้าศาลพิพากษาประการใดก็ต้องเป็นไปตามนั้น แม้จะหนีไปสุดหล้าฟ้าเขียวก็มีอาจพ้นได้ ในในวาระสุดท้ายต้องจบกระบวนการที่เรือนจำตามกฎหมายแห่งกรรม-แห่งธรรม!

๓๓ USSณาธิการ

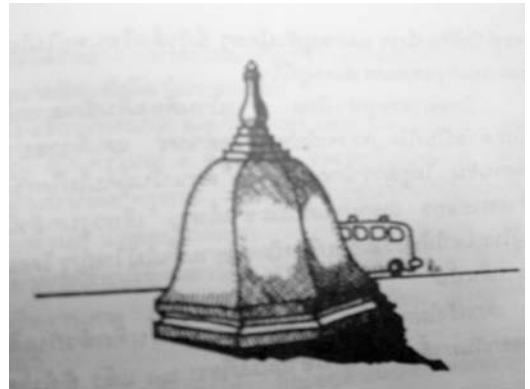


“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว

ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอนำเสนอ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นลัทธิธรรมในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”



“ไม่กี่ในเนนแกพูดได้ตำมากกว่า ผมมันตีแม่เก่า
โรงเรียนกทพ. ผมอยากเห็นสภาพมันเก่าของแม่จรี
จังๆ นั้นไม่”



๖. วัดสำเหร่

“สำเหร่” เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป ก็ตอนที่มารถเมล์สาย “จุฬา-สำเหร่” วิ่ง เทากับเป็นการโฆษณาชื่อเคลื่อนที่ตั้งแต่ “สำเหร่” ไปจนถึง “จุฬา” และจากจุฬากลับมาสำเหร่ วันละหลายคัน คันละหลายเที่ยว

แม้จะมีวัดอยู่หลายวัดในละแวกนั้น แต่ญาติพี่น้องผมก็ผูกพันอยู่วัดเดียวคือวัดสำเหร่ วัดอื่นนั้นไปบ้างแค่ไปเที่ยวงานวัด แต่เวลาทำบุญทำที่วัดสำเหร่ เวลาบวชเณร ผมบวชที่วัดสำเหร่ เข้าโรงเรียนก็โรงเรียนวัดสำเหร่ ผมก็คือศิษย์เก่าโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครนั่นเอง เมื่อผมมาเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร คงจะทำให้ศิษย์เก่าและหนูตัวน้อยๆ ที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนประถมของกรุงเทพมหานครภูมิใจ

วัดออกจะอยู่ห่างไกลจากบ้าน ต้องเดินลัดเลาะ
เข้าสวนไประยะทางเป็นกิโล กว่าจะไปทะเลวัดสำหรับ
แต่เด็ก ๆ อย่างเราก็เดินเสียจนชิน ไม่รู้ลึกลงว่าไกล
อะไรเลย ตอนนั้นผู้คนไม่มีใครมี ทางค่อนข้างจะ
เปลี่ยว เวลาผ่านต้นมะขามใหญ่เสียวูบ กลัว
ผีหลอก เพราะผู้ใหญ่เล่าให้ฟังว่า ผีชอบสิงสถิต
อยู่ตามต้นไม้ใหญ่ ๆ โดยเฉพาะต้นมะขามต้นนั้น

เด็กฝรั่งไม่กลัวผี มีแต่เด็กไทยเท่านั้นที่กลัวกัน
เสียจริง เพราะหลอกกันมาตั้งแต่เล็ก ๆ นี้อายุผม
เกือบ ๖๐ แล้ว ยังไม่เคยเจอผีเลย

เรื่องผี กลัวก็กลัว อยากฟังก็อยาก เวลาผู้ใหญ่
เล่าเรื่องแม่นาคพระโขนง ผมนั่งอยู่บนเรือนไม้
กระดาน ต้องคอยหลบคอยระวังช่องกระดาน กลัว
แม่นาคจะเอานิ้ว เอาเล็บยาว ๆ หรือเอาไม้แห่ ถ้า
เป็นบ้านสมัยใหม่เหมือนอย่างขณะนี้ คงนั่งฟังสบาย
เพราะพื้นไม้เข้าลิ้นแบบสนิท ไม่มีช่องให้ผีแกล้งเราได้

ระหว่างทางจากบ้านไปโรงเรียน ผลไม้มีให้
กินอุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะชมพู กินกันไม่รู้หมด
ถ้าเก็บชมพูหล่นไม่พอ ปีนต้นเขย่าเสียทีเดียว
จะเอาเท่าไรได้ทั้งนั้น ผมเบื่อชมพูตั้งแต่ตอนนั้น
จนถึงตอนนี้ เพราะเมื่อเล็ก ๆ กินมามาก

หน้ามะม่วง ต้องพกหนังสือติดตัว เตรียมเอา
ดินปืนเป็นลูกกระสุนไว้มาก ๆ ยิ่งตัดขั้วเลย ชมพู
ใคร มะม่วงใคร ไม่คำนึง ถือว่าเป็นเด็กเสียอย่าง ทำ
อะไรเขาก็ไม่ว่า ขอกินกินเท่านั้น ไม่ละโมภถึงขนาด
ยังผลไม่ไปขายหรอก

โรงเรียนเทศบาล ๒๗ วัดสำเหร่ สอน ป.๑ ถึง
ป.๔ มีครูเพียง ๓ คน เป็นครูใหญ่ ๑ ครูพระ ๑
และครูผู้หญิงอีก ๑ ครูที่พวกเราติดกันมากคือ
ครูพระ ท่านเป็นพระจริง ๆ แต่ทำหน้าที่ครูตลอด
เวลา ท่านดู แต่สอนเก่งมาก

อาคารเรียนใช้ศาลาวัด เรียนอยู่กับพื้นดิน
วันไหนมีงานบวชหรืองานศพ เราต้องหยุดเพราะ
ไม่มีที่เรียน ดีใจเสียอีกที่ได้หยุดบ่อย ๆ

ลานวัดมีต้นจันทน์ใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง พวกเรารีบ
ไปโรงเรียนแต่เช้า เพื่อไปเก็บลูกจันทน์ที่หล่นลงมา
เก็บมาดมหอม ๆ พอเช้า ๆ ก็ปอกกินอร่อยดี

จากใจถึงใจ


แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง
แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้
ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้อ่านหนังสือเรื่องราวบางแห่ง
บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน
ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง
ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของ
ผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับผิดชอบทั้งกรุงเทพฯ
ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละ
เวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดย
นักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๒๕๖๓ 

๗ มกราคม ๒๕๖๓

ได้ต้นจันทน์เป็นพื้นทรายเรียบ เหมาะสำหรับ
เล่นลูกหินและลูกข้าง ลูกหินที่ทำด้วยดินเผา
ซื้อมาเล่นได้ไม่นานก็แตก เหนียวลู่ของเพื่อนไม่ได้
ต้องไปหาลูกหินจริง ๆ ที่สกัดจากหิน แม้จะหายาก
แต่ทนดีเหลือเกิน

ลูกข้างไม่ต้องซื้อเพราะนำสายหยุด นำเขยผม
ทำลูกข้างให้เล่นเสมอ ทำจากไม้มะขามเทศ เวลา
เหวี่ยงลงไปมีเสียงกระหึ่ม

ตอนอยู่ชั้นประถมต้น หนังสือเรียนมีอยู่เล่ม
สองเล่ม เวลานั้นสมุดไม่มี มีแต่กระดานชนวน
เขียนแล้วลบ ลบแล้วเขียน แผ่นเดียวใช้ได้เป็น
ปี ๆ คอยระวังไม่ให้หล่นแตกเท่านั้นเป็นใช้ได้ ไม่
ต้องหอบหนังสือสมุดไปโรงเรียนกระเป๋าทันที ๆ
เหมือนเด็กทุกวันนี้

เรียนก็เรียนกันเฉพาะเวลาเรียนเท่านั้น ใคร
ขยันก็ไปท่องหนังสือต่อที่บ้าน เด็กไม่ต้องเรียน
พิเศษ มีเวลาเป็นของตัวเองมาก ได้รื่นรมย์กับชีวิต
เด็กจริง ๆ ความเจริญเติบโตค่อยเป็นค่อยไปตาม
ธรรมชาติ

คลองลำเห่ เป็นคลองลัดจากคลองบางหลวง ไปออกแม่น้ำเจ้าพระยา น้ำใสสะอาดน่าอาบนำเล่น เหมือนคลองทั่ว ๆ ไปในสมัยก่อน

หน้าน้ำที่ไรเราดีใจ น้ำในคลองล้นตลิ่ง เราทิ้ง วายทิ้งพายเรือเล่น พายออกไปได้คลื่นที่ปากคลอง ลำเห่ ตื้นตื้นไม่น้อย ตอนที่นั่งอยู่ในห้องเรียน ก็เหม่อมองดูน้ำในคลอง เร่งเวลาเมื่อไรจะเลิกเรียน จะได้ไปเล่นน้ำให้สมใจ

หน้าน้ำดีอีกอย่าง หิวขนมก็ขึ้นไปบนกุฏิครูพระ เตียวเตียวก็ได้ทั้งกระยาสารท ก๋วยไช้ และลัม เขียวหวาน ซึ่งมีคนถวายพระมากในฤดูเวลานั้น

ก่อนถึงหน้าน้ำ เวลาจะเข้าพรรษาที่สนุกอีก ดูขบวนแห่ขบวนกัณฑ์ไม่เบื่อ มีทั้งแตรวง กระดิว แทงเสื่อ ลิงโต สาว ๆ ที่ถือดอกไม้แต่งกายด้วยชุด ที่สวยที่สุด เดินกันเป็นกิโล ๆ เหงื่อไหลไคลย้อย ยิ่ง เดินไกลถือว่าย่างได้บุญมาก

หน้าบวชมีลิเกให้ดูบ่อย แม่มักจะไล่ให้นอน ตั้งแต่บ่ายเพื่อเก็บแรงไว้ดูลิเกถึงดึก ๆ คืนเดือน มีตมู่ใหญ่ต่างเตรียมคบเพลิงไว้พร้อม ตัดทาง มะพร้าวแห้ง ๆ มาตุนไว้ กระยะทางให้เหมาะ ทั้ง ขาไปและขากลับ ว่าจะต้องใช้คบเพลิงจุดสองทาง ก็อัน ชวนกันถือไปคนละอัน ๆ เมื่อไฟจากคบอัน หนึ่งใกล้จะมอด คบเพลิงอันอื่นก็มาจุดต่อ ประหยัด ดี ไม่ต้องใช้ตะเกียงน้ำมัน ไม่ต้องใช้ไฟฉาย เป็นการเสริมสร้างความสามัคคีกันอย่างดีอีกด้วย



แม่พาผมไปฝากครูพระเข้าโรงเรียนวัดลำเห่ ได้ไม่นาน แม่ก็ไปสมัครทำงานที่บ้านคุณนาย แม้จะได้เพื่อนเพิ่มอีกคนคือเจ้าวู้ แต่เราก็เรียน คนละโรงเรียน วัดกระจับกับวัดลำเห่อยู่คนละทิศ เลยไม่ได้เดินไปโรงเรียนด้วยกัน ตื่นเช้าต่างคน ต่างไป

คุณหญิงละออ บุตรสาวคนโตของคุณนาย ได้ เล่าถึงเรื่องผมแต่หนหลังให้คุณศิริลักษณ์ฟังที่บ้าน ลำเห่ เมื่อเราไปเยี่ยมคุณนาย

“ตอนที่ผู้ว่าฯ อยู่กับคุณแม่และพวกเราที่

บ้านหลังนี้ ผู้ว่าฯทำงานไปดูหนังสือไป ถ้าวันไหนดู หนังสือสอบไม่ทันก็ร้องไห้ เพราะต้องสอบให้ได้ที่ ๑”

อยู่ชั้นประถมปลายผมขยันเรียนมากขึ้น ยิ่งขยัน ยิ่งเรียนสนุก แม่ไม่ต้องเคี่ยวเข็ญผมในเรื่อง ทำการบ้านหรือดูหนังสือสอบเลย ผมช่วยแม่ ทำงานบ้านเสร็จก็หันมาจับหนังสือ คิดว่าถ้าผม เรียนเก่ง ๆ วันหน้าอาจช่วยแม่หาเงินได้ แม่คงไม่ต้องลำบากอย่างนั้นไปจนแก่

ถึงจะขยันเรียนอย่างไร ก็ทิ้งเรื่องเล่นไม่ได้ เห็น เด็กกรุ๊ปโตกว่าเขาเล่นก็นึกสนุก เฮ้! เล่นตามเขา เรียกว่า เรียนไปเล่นไปตามประสาเด็ก

ไปไหนมาไหนตอนค่ำ ๆ ได้ยินเสียงจิ้งหรีด ร้องเพราะ ๆ เป็นต้องรีเข้าไป เอาก้อนอิฐวางเป็น เครื่องหมายไว้ก่อน รีบตื่นขึ้นแต่เช้าตู่ มือหนึ่ง ถือชะแลง อีกมือถือถังน้ำ ตักน้ำเต็มถังรดลงไป ตรงที่ทำเครื่องหมายไว้ ถ้าจิ้งหรีดไม่ยอมออก รวด ซ้ำอีกถึง เตียวเตียวก็ตะลิตะลานวิ่งขึ้นมาให้จับ เป็นจิ้งหรีดทองดำบ้าง ทองแดงบ้าง นอกจากจะ เอาไว้กัตสนุก ๆ แล้ว ตอนกลางคืนยังร้องให้ฟัง เพราะ ๆ อีก

ปลากัดมีซุกที่คุริมถนนตากสิน น้ำจะเนาขนาดไหน ก็ไม่พรั่น ผมลงไปช้อนเอามาจนได้ ใส่ขวดโหลไว้ ปลากัดจะออกสีสวย คลีคริบกางออกตอนที่มันโกรธ ใช้เพียงกระจกเงาบานเล็ก ๆ ก็พอ เอามาตั้งสองที่ ข้างขวดโหล ปลากัดจำหน้าตัวเองไม่ได้ นึกว่าใน กระจกคือหน้าคู่ต่อสู้ เลยตรงรี่เข้าไปกัด โดยพุ่งปาก เข้าชนขวดโหล ใช้หางโบกตะไปตะมา ตอนกัดกัน จริง ๆ ค่อนข้างจะทารุณ ปล่อยให้กัดจนครีบหลุด เห็นเลือดแดง ๆ ถือเป็นของสนุกสำหรับเรา

ปลาเข็มที่มีอยู่ตามท้องร่องและคูคลอง เรียกว่าปลาป่า กัดไม่เก่ง กัดเตียวเตียวว่ายน้า หนีแล้ว ลูปลาหม้อไม่ได้ ตัวโตกว่า ที่ทางมีจุดสีดำ และสีแดงสวย ปลาเข็มหม้อต้องซื้อ แต่ราคาไม่ แพง อดขนมเพียงวันเดียวก็ซื้อได้

ป่าเหลียน ซึ่งช่วยคุณนายทำงานบ้านอีก คนหนึ่งนั้นท่านชอบไปวัด วัดที่ไปประจำคือ วัดกระจับ วัดที่เจ้าวู้เรียนหนังสือนั่นเอง นอกจาก

ป่าจะชวนผมไปให้ช่วยหยิบโน่นถือนี้ และเดินตามหลังแล้ว ยังชวนให้ผมอดขนมเอาเงินไปติดกันท์เทศน์อีกด้วย พอพระเอ๋ยปากชมผมต่อหน้าญาติโยม ผมก็หน้าบาน กลับบ้านไปอดขนมต่อเก็บเงินไว้ไปติดกันท์เทศน์ให้พระชมอีก

ขณะที่ผมกำลังบ้ากตปลา กัดจิ้งหรีดอยู่นั้น มีอยู่วันหนึ่ง พระท่านเทศน์เรื่องกรรม “ใครทำอะไรไว้ จะต้องเป็นอย่างนั้น” ผมก็คิดถึงสัตว์ที่ผมทรมาณ ไปจับมาบ้าง ไปซื้อมาบ้าง ชั่งเอาไว้กัดกัน ถ้าชาติหน้าผมไปเกิดเป็นปลากัด ปลาเข็ม และจิ้งหรีดบ้าง ผมคงแยแ่ๆ เลยตัดลิ้นใจเอาไปปล่อยหมด

ปลาเข็มที่ผมปล่อยลงไป เวลาอยู่ในคลอง ลีเหลืองอ๋อย ลงไปว่ายได้ไม่เท่าไร ก็ถูกปลาใหญ่ๆ ชุบเอาไป ผมยิ่งกลัวบาปมากขึ้น ต่อมานึกเทียบเคียงกับการกินเนื้อสัตว์ ว่าไม่ถูกเหมือนกัน เป็นการส่งเสริมให้มีการฆ่าเพิ่มขึ้น จึงคิดจะเลิกกินเนื้อสัตว์ แต่ก็คิดไม่ออก

ผู้ที่จบโรงเรียนวัดลำห้วยก่อนๆ ถ้าเรียนต่อ มักจะไปเข้า โรงเรียนมัธยมวัดนวลนรดิศ แต่ผมกลับสมัครสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ใครๆ เข้าโรงเรียนวัด ผมเข้าโรงเรียนบ้าน แปลกดี

สมัยหนึ่ง ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองเรามากจบจากโรงเรียนสวน (สวนกุหลาบ) แต่ผมนั้นวนเวียนอยู่แต่โรงเรียน “วัด” กับโรงเรียน “บ้าน” ไม่มีโอกาสได้เข้าโรงเรียนสวนเหมือนใครๆ ถึงหน้าแข่งฟุตบอล โรงเรียนบ้านสู้กับโรงเรียนสวน สนุกอย่าบอกใครเชียว



ตอนที่แม่ลาออกจากบ้านคุณนาย พาผมกลับไปอาศัยอยู่กับยายนั้น ผมสอบเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมที่บ้านสมเด็จเจ้าพระยาได้พอดี และสอบเข้าได้ที่ ๑ เข้าไปแล้วตั้งนานจึงรู้ว่า สอบคัดเลือกได้ที่ ๑ เพราะทางโรงเรียนมีระเบียบรับเด็กที่ท่านเจ้าคุณสมเด็จเจ้าวัดอนงคารามฝากจำนวนหนึ่ง ซึ่งจะ

ประกาศชื่อเป็นลำดับต้นๆ ตั้งแต่ลำดับที่ ๑ ไป ส่วนผู้ที่สอบคัดเลือกได้เอง จะมีรายชื่อต่อจากนั้น ทั้งนี้ เพราะในสมัยนั้น สมเด็จเจ้าวัดอนงคารามท่านอุปถัมภ์โรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้าพระยาเป็นอย่างมาก

ผมโชคดีสอบเข้าบ้านสมเด็จเจ้าพระยาได้เพราะมีครูดี ท่านสอนเก่งมาก และเข้มงวดในเรื่องระเบียบวินัยมาตั้งแต่อยู่โรงเรียนวัด เมื่อมาเป็นผู้อำนวยการกรุงเทพมหานคร ผมจึงให้ความสนใจโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัด กทม. ๔๒๗ โรงเรียน ซึ่งประกอบด้วยครูประมาณ ๑๔,๐๐๐ คน และ เด็กนักเรียนประมาณ ๒๓๐,๐๐๐ คน

ไปที่ไหนผมพูดได้เต็มปากว่า ผมเป็นศิษย์เก่าโรงเรียน กทม. ผมอยากจะเห็นสถาบันเก่าของผมเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป

โรงเรียน กทม. เมื่อก่อนกับสมัยนี้มีเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง แม้เวลาจะล่วงเลย ไปนานเท่าใดก็ตาม นั่นก็คือความยากจนของพ่อแม่เด็ก ส่วนใหญ่ถ้าไม่ยากจน มักจะไม่เอาลูกเข้าโรงเรียน กทม.

ผมไม่อายุที่เป็นเด็กโรงเรียนเทศบาล โรงเรียนวัด เมื่อเป็นผู้ว่าฯ ได้ประมาณ ๓ ปี ผมไปเยี่ยมโรงเรียนที่ฝั่งธนฯ พบเพื่อนเก่าของผมยังเป็นแม่ค้าขายของหน้าโรงเรียน เราคุยกันถึงความหลังสมัยเป็นนักเรียนอย่างสนุกสนาน ก่อนจากกันผมบอกกับเพื่อนผมว่า

“บอกความจริงกับคนอื่นเขาครับ ไม่ต้องกลัวว่าผมจะอาย บอกเขาว่าคุณเป็นเพื่อนผม เป็นเพื่อนผู้ว่าฯ ใครจะทำไม ประวัติเราแก้ไม่ได้ และไม่จำเป็นต้องไปแก้ ก็เราเคยเป็นเพื่อนกันจริงๆ นี่”

เพื่อนผมดีใจและภูมิใจที่ผมนึกถึงเขา และยังเป็นจำลองคนเดิม เกือบ ๕๐ ปีก่อนโน้นเป็นอย่างไร เดียวนี้ก็เป็นอย่างนั้น แก่ชราไปยิ่งไป น้ำตาคลอ

ผมอยากกลับไปเป็นเด็กนักเรียน กทม. เหมือนเมื่อก่อน สุขกายสบายใจกว่าตอนเป็นผู้ว่าฯ กทม. อย่างเทียบกันไม่ได้



☞ อ่านต่อฉบับหน้า



คติความสองฟากฝ่ายที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม
เป็นวิธีการต่อสู้กันระหว่าง
“ธรรม”กับ“อธรรม”...“โจทก์” กับ “จำเลย”
โดยมีศาลรับฟังข้อเท็จจริงจากทั้งสองฝ่าย
และวิเคราะห์ วินิจฉัยตามกระบวนการยุติธรรมตามระบบแบบแผน
อันเป็น “กระบวนการ” ยุติธรรม สืบเนื่องตลอดมา



กระบวนการยุติธรรม

เมื่อก่อนนี้ ยามเกิดความขัดแย้ง หุนหันพลันแล่น ขาดสติยังคิด หากเป็นหญิงก็ฟ้องเลิบริวารเข้าหากัน พัลวัน ส่วนชายชาตรีนั้นหรือก็ตำรงเอกลักษณ์ไทยด้วย ลีลา “ขนมต้ม” ศิลปะมวยไทยครบกระบวนการยุทธ์ กว่า ข้อขัดแย้งขุนช้องหมองใจจะค่อยจางคลายเหือดหายไปจากใจ วอดวายไปจากอารมณ์ แต่ละฟากฝ่ายก็บาดเจ็บบอบช้ำไปด้วยกัน...อ่อนระโหยโรยแรงกอดคอชบหน้าเคียงกัน ย้อนรำลึก ทบทวนถึงความหลัง สาเหตุ ความขุนช้องหมองใจขัดแย้งที่แท้จริงคืออะไร ใครคือ ต้นเหตุ และยอมรับแล้วแก้ไข ณ บัดนั้น

คติความสองฟากฝ่ายที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในขณะนี้ เป็นวิธีการต่อสู้กันระหว่าง “ธรรม” กับ “อธรรม” ...“โจทก์” กับ “จำเลย” โดยมีศาลรับฟังข้อเท็จจริงจากทั้งสองฝ่าย และวิเคราะห์ วินิจฉัยตามกระบวนการยุติธรรมตามระบบแบบแผน อันเป็น “กระบวนการ” ยุติธรรม สืบเนื่องตลอดมา

อำนาจอธิปไตย ประกอบด้วย นิติบัญญัติ บริหาร ตุลาการ ต่างทำหน้าที่และคานอำนาจกัน และกันให้เกิดภาวะ “สมดุล” สังคมก็จักสงบสุขด้วย ประการทั้งปวง หากองค์กรในระดับใดไร้จรรยาบรรณ ละเมิดกติกาสังคมโดยแอบแฝงใช้มวลชนเป็นพลังแสดง ความชอบธรรมนอกระบบ น่าจะต้องทบทวนหวนคิดใหม่ว่า ขณะนี้เรากำลังร่ำร้องหาประชาธิปไตย เร่งรัดให้มีการเลือกตั้งมิใช่หรือ? แต่โยกกลับมายึดถือวิถีสินอกริต นอกรอยกระบวนการยุติธรรมเช่นนี้เล่า ?

ตัวการในขบวนการขับเคลือนก็เคยอยู่ในทำเนียบรัฐบาล ในรัฐสภา ล้วนแล้วแต่ได้ชื่อว่า “ผู้ทรงเกียรติ” ทั้งนั้น หรือมีแต่ “หัวโขน ไม่มีหัวคน”

๓

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)



- | | |
|----------------------|----------------------------|
| ๑. ศาสนาบุญนิยม | ๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม |
| ๒. ชุมชนบุญนิยม | ๘. การเมืองบุญนิยม |
| ๓. การศึกษาบุญนิยม | ๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม |
| ๔. บริโภคบุญนิยม | ๑๐. สื่อสารบุญนิยม |
| ๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม | ๑๑. สุขภาพบุญนิยม |
| ๖. กสิกรรมบุญนิยม | ๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ |

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับนี้เราจะสาธยายเรื่อง“ภพ”กันให้ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้น เฉพาะอย่างยิ่งเรื่อง“บุญ”

คนผู้ไม่รู้ใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน หรือ“ทำใจในใจ”(มนสิการโรติ)ของตนไม่เป็นผู้นั้นก็คือ ปฏิบัติธรรมของพุทธไม่เป็นเลย

มนสิการโรติ หรือ มนสิการ จะมีผลเป็น“บุญ” หรือจะเป็น“กุศล” มันต้องชัดเจนจริง ๆ ว่า “บุญ” กับ “กุศล” มันต่างกันอย่างไร?

ถ้าไม่รู้ชัดเจน ปฏิบัติผิด หมดลัทธิมิ มรรคผลแน่ยิ่งกว่าแน่

อาจทำ“กุศล”ได้ แต่ทำ“บุญ”ไม่เป็น นั่นคือ เป็นแค่“กุศล” ยังไม่เป็น“บุญ” หรือไม่เป็นทั้ง“กุศล” และทั้งไม่เป็น“บุญ” คือเป็นแต่“อกุศล”หรือ“บาป”เท่านั้น

คำว่า“กุศล” คือ ความดีงาม เป็นโลกีย์ สัมผัสใส่อดีตภาพ เป็นสมบัติติด“อดีตภาพ”ไปตลอดกาลนาน จนกว่าจะปรินิพพานเป็นปริโยสาน กายแตก-อดีตภาพแยกไปหมดสิ้น

และคำว่า“อกุศล” คือ ความไม่ดีไม่งาม ก็ยังเป็นโลกีย์ สัมผัสใส่“อดีตภาพ” เป็นสมบัติติด“อดีตภาพ”ไปตลอดกาลนาน จนกว่าจะปรินิพพานเป็นปริโยสาน กายแตก-อดีตภาพแยกไปหมดสิ้น เช่นกัน

ส่วนคำว่า“บุญ” คือ ความชำระกิเลส และคำว่า“บาป” คือ ความเป็นกิเลส ทั้งกุศลทั้งอกุศล ใครทำลงไปทุกกรรม จะเกิดเป็น“วิบาก”(ผลของกรรม)ทันที สัมผัสเป็น“สมบัติ”ตกผลึกไว้ในจิตใจ ทั้งกุศลทั้งอกุศล จึงสะสมกันไปไม่มีที่สิ้นสุด เป็นของ

ตน-เป็นทายาท-เป็นเครื่องนำเกิด-เป็นเผ่าพันธุ์-เป็นที่อาศัย(ปฏิสนธิ)ของอดีตภาพตลอดไปในชีวิต เท่าที่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน(ยังไม่ตายเป็นครั้งสุดท้ายสุดไม่เหลืออะไรอีก)

ส่วน“บาป”นั้นเป็นเรื่องของ“กิเลส”ใครทำลงไปทุกกรรม จะเกิดเป็น“วิบาก”(ผล)ทันที เป็น“สมบัติ”ที่สะสมไว้ในจิตใจนานเท่านาน เช่นกัน จนกว่าจะถูก“บุญ”ชำระ

พิเศษสุดกว่าอื่น ๆ ก็คือ“บุญ”นี่เอง ที่ไม่เป็น“สมบัติ” เพราะ“บุญ”เป็นเครื่องทำให้“วิบัติ” มีหน้าที่กำจัดทำลายทำให้สูญ

ผู้ใด“ทำบุญ”เป็นผล ผู้นั้น“กิเลสก็สูญเสียไป” ไม่ใช่ผู้นั้นจะ“ได้”อะไรมาใส่ตน หรือใส่จิตตน มีแต่“สิ่งเสียไปจากจิต” มีแต่จะ“สูญไป”จากจิตใจต่างหาก

เรา“เสียตัวตนไป” ตัวตนเราก็หมดไป ๆ ถ้าจะพูดว่า ที่เรา“เสีย”นั้นแหละคือ เรา“ได้” เรา“เสียบาปของเราหรือเสียอกุศลจิตของเราออกไป” ..“เสียกิเลสนั้นแลไปจากจิต-เสียตัวตนออกไป” นั่นคือ“ทำบุญมีผล”

ชัดเจนมั๊ย? “เราเสีย คือเราได้”อะไร? และหาก“กิเลสสูญไปสัมบูรณ์”แล้วไปลับเลย “ไม่มีวนเวียนกลับมาอีก” อย่างไรก็ตาม “กิเลสนั้น-บาปนั้น-อกุศลนั้น”ก็ไม่กลับอีก

“สูญหายตายจาก”อย่างสนิทสัมบูรณ์ นั่นคือ “บุญ”มีอาณัติฤทธิ์มาก กำจัดกิเลสได้เด็ดขาด บาปตายสนิท บุญก็จบกิจหมดสิ้น“บุญ”นั้นไปทันทีด้วย

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน” ไม่ใช่“สสาร”

เล็กละเอียดกว่า“มหาภูต๔” ละเอียด(นิปฺนา) ยิ่งกว่า“อากาศ” ยิ่งกว่าพลังงานความร้อน แสงสีเสียงแม่เหล็กไฟฟ้า แต่มีฤทธิ์ต่างๆ เหมือนพลังงานทางฟิสิกส์ทุกอย่างมี

และมีฤทธิ์ยิ่งกว่าด้วย จึงสามารถ กำจัดทำลาย“พลังงานโลกีย์(กิเลส)ในจิตคน” ที่เป็นนามธรรมทั้งหลาย คือ“จิตนิยาม”ซึ่ง ในประดาพลังงานฟิสิกส์นั้นยังไม่อาจจะมี ประสิทธิภาพ หรือแม้แต่“พีชนิยาม”ก็ยังมีไม่ได้ นั่นเอง ต้องคนผู้มี“ปัญญา”คือ มี “ความฉลาด”แบบ“โลกุตระ”เท่านั้นจึงจะมี ประสิทธิภาพสร้างพลังงานที่ชื่อว่า“บุญ”ขึ้น

มากำจัดกิเลสอันเป็น“จิตนิยาม”ได้สำเร็จแท้ ซึ่ง เป็น“พลังงานพิเศษ”ของคนโลกุตระ “บุญ”เป็น“ปรมาตฺถ์” เป็น“โลกุตระธรรม” “บุญ”ใดที่สำเร็จผลงานนั้น ๆ แล้ว “บุญ” นั้นจะสลายไปเลย “บุญ”ใดที่ทำงานใดเสร็จ “บุญ”นั้นจะไม่เหลือในจิตหรือในที่ใดอีก

เพราะ“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”เท่านั้น “พลังงาน” เมื่อทำงานเสร็จมันก็สลายไป ..ใช่มั๊ย? พลังงาน“บุญ”ก็เช่นเดียวกัน

“ผลบุญ”ที่ดียอดสูงสุดชัด ๆ คือ“สุญฺ” ดังนั้น “บุญ”ทำงานกำจัด“บาป”นั้น ๆ เสร็จ บุญก็สุญฺ บาปก็สุญฺ สุญฺสิ้นไปหมดทั้ง “บุญ”ทั้ง“บาป” บาลีว่า ปุญฺญูปาปปฺริกฺขิโณ

ชาวพุทธทุกวันนี้“หลงผิด”กันไปมากไป โกลเหลือเกิน “หลงผิด”ว่า“บุญ”เป็น“สมบัติ”ที่จะได้มาเป็นขึ้นเป็นอัน เป็นข้าวเป็นของ เป็นภพเป็นชาติ เป็นวิมาน เป็นดินแดน เป็น

วัตถุ เป็นอะไรที่จะได้ จะมีขึ้น หยิบได้ จับได้ อาศัยกิน อาศัยใช้ ให้เกิด“เวทนา”ก็ได้ นั้น..“ผิด”ถนัดแล้ว

“บุญ”ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ “บุญ”คือตัวการที่ทำให้หมดสิ้นสุข สิ้นทุกข์ ชนิดที่สะอาดหมดจดด้วยซ้ำ

“บุญ”ไม่ใช่“เวทนา” “บุญ”เป็น“เจตนา หารของมโน”(มโนสฺสฺยเจตนาหาร) เท่านั้น

“บุญ”ไม่มี“ภพ” ไม่มี“ชาติ” “บุญ”ไม่ใช่“วิญญาณาหาร” และไม่ใช่ “กวจิณการาหาร”เป็นอันขาด

แต่“บุญ”ต้องมี“ผัสสาหาร”จึงจะเกิด “ผล” ถ้าไม่มี“ธรรมะ ๒”ทำ“ผัสสะ”กันจน กระทั่งเป็น“เวทนา” ก็ไม่มี“เวทนาใดเกิด”มาให้“บุญ”ทำงานได้เลย “บุญ”ก็ไม่มีในโลกนั้น นั่นคือ “โลกอหันท์”ใด ๆ ย่อมเป็น “โลกที่ไม่มีบุญ” เพราะ“บุญ”ต้องหมดสิ้น ลงเกลี้ยงสนิทจึงจะเป็น“โลกอหันท์”ได้

“บุญ”จึงไม่ใช่สิ่งที่จะ“ได้”จะ“มี”กันเลย หรือยิ่งกว่านั้น หลงผิดว่า“บุญ”เป็น “ของพิเศษ” ถ้าใครได้ จะเป็น“สวรรค์วิมาน” จะเป็น“ข้าวของ” จะเป็น“ถิ่นดินแดน” จะเป็น“สมบัติ”อันพาให้“สุข”สารพัดที่หลงติด ที่ใครได้แล้ว“บุญ”นั้นแหละจะทำให้ หรือจะพาให้เกิด“สุขารมณฺ์”ใส่จิตตน

คนผู้นี้จึงหลงละเมอเพื่ออยู่แต่“ภพสุข -แดนสุข” โดยไม่มีความรู้ยิ่งใน“ภพ”ใน“สุข” แต่ไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ว่า “สุข”ที่ว่านี้ คือ“อาการ”อย่างไร? “ภพ”เป็นอย่างไร?

ก็เล่าเรียนกันสูง ๆว่า“สุข”ประเสริฐนั้น

เป็น“อาการสงบ” แต่ไม่เรียนรู้ให้ถ่องแท้ว่าสงบอะไร? สงบอย่างไร? สงบแบบใด? สงบแค่ใด? สงบในที่ไหน? สงบเท่าไร? สงบทำไม? สงบเป็นไฉน?

โดยเฉพาะ ที่หลอกกันว่า ถ้าหากสะสม“บุญ”ให้มากได้แล้วจะเป็น“สุข”ยิ่งๆ

จึงเอาคำว่า “บุญ”มาเป็น“สิ่งหลอก”คน ให้“อยากได้บุญ” ถ้าได้“บุญ”แล้วจะได้“สุข”ได้“สวรรค์(ภพ)”ได้สิ่งที่ดีทั้งหลายหมด

ไม่เรียนตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า “ภาวะแท้ของสุขของทุกข์” คือ อะไร? อยู่ที่ไหน? จะสัมผัสแต่ต้องอาการ“ทุกข์หรือสุข”นี้ ณ ที่ใด? จึงจะรู้ชัดแจ้ง“ความจริง”นี้

พระพุทธเจ้าทรงสอนตลอดเวลาว่า “สุขหรือทุกข์”นั้นเป็น“ความรู้สึก” ความรู้สึกภาษาบาลีก็ว่า“เวทนา” ก็ต้องเรียนรู้“ของจริง”ตรงนี้ ตรงความเป็น“เวทนา”นี้ ณ ที่นี้

“เวทนา”จึงเป็น“กรรมฐาน”หรือเป็น“ที่ตั้ง”(ฐาน)เป็น“ตำแหน่ง”ของ“งาน”ของ“การกระทำ”(กรรม) ผู้จะเรียนรู้จาก“การกระทำ”หรือที่พูดกันว่าผู้จะ“ปฏิบัติธรรม”ก็ต้องมี“ที่ตั้ง-ตำแหน่ง”ของ“การปฏิบัติ” พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดที่สุดในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔ เพราะผัสสะเป็นปัจจัย จึงจะมี“เวทนา”ให้เรียนรู้ ถ้าเว้น“ผัสสะ”แล้วจะ“รู้สึกได้”(มีเวทนา)นั้นไม่เป็น“ฐานะ”(ที่ตั้งหรือตำแหน่ง)ที่จะมีได้

“ฐาน”ที่ปฏิบัติจึงได้แก่“เวทนา” ซึ่งจะต้องศึกษาให้ครบ“เวทนา ๑๐๘”ด้วย

การศึกษาปฏิบัติของพุทธธรรมจึงต้อง

มี“สัมผัส”แล้วจะมี“เวทนา”เป็นปัจจัยให้เกิด“อายตนะ” ต่อจากนั้นก็จะมี“นามรูป”มี“วิญญาณ”มี“สังขาร”ให้ศึกษา และอีกด้านก็มี“เวทนา” มี“ตัณหา” มี“อุปาทาน” มี“ภพ”มีชาติ,มีโคก,ปริเทวะ,ทุกข์,โทมนัส,อุปายาส

“บุญ”ผู้ที่ทำบุญถูกต้องตามพุทธธรรมจะ“ทำให้กิเลสลดละจางคลายสูญสิ้นไป”แล้วก็“จบ” ก็หมดหน้าที่“บุญ” บุญก็ไม่มีอีก

แต่ถ้าแม้“ทำบุญยังได้ผลไม่สูงสุด-ไม่หมดสิ้น..จบสุด”ก็เป็น“เสขบุคคล”(อารยบุคคลที่ยังไม่เป็นอรหันต์) เป็นผู้มี“ส่วนบุญ”(บุญญาภคิยา) คือ “กิเลสส่วนที่ถูกชำระ”นั้น ๆ ลดละจางคลายไปตามลำดับ ๆ เรียกว่า “ได้ส่วนบุญ”ส่วนที่“ถูกกำจัดไปได้”นั่นเอง กล่าวคือได้“ส่วนที่เสียไป-ส่วนที่ถูกกำจัดออกไป”

“บุญ”ที่แท้นั้นคือ ชำระกิเลสได้ส่วนใด“ส่วนนั้น”คือ“ส่วนบุญ” ซึ่งเป็นกิเลสส่วนที่“เสียไป” “บุญ”จึงไม่ใช่จะ“ได้อะไรมา”

“บุญ”ยังไม่สูงสุด ก็คือ “บุญ”ยังทำหน้าที่ชำระ“กิเลส”ไม่หมด กิจไม่จบแล้วสิ้น

หาก“บุญ”ทำหน้าที่กำจัดกิเลสนั้น ๆ หมดสิ้น กิเลสสิ้นไม่เกิดอีกแล้ว “บุญ”ก็สิ้นไป(ปรินิพพาน) “บุญ”นั้นก็ไม่มีในที่ไหนอีก

“บุญ”ก็จบกิจ บุญก็หมด “บุญ”แตกต่างจาก“กุศล”สำคัญมากที่สุดก็ตรงนี้แหละ

นี่คือ นัยสำคัญยิ่งยวด ที่ชาวพุทธทุกวันนี้ได้เลือนหายไปจาก“สังขาร”ของพุทธศาสนาไปแล้ว จึงสงสารจึงเวทนามันอยู่ อย่างไม่เสื่อมไม่คลายกันได้ง่าย ๆ

ก็เพราะมีจกชาติปฏิญญา“ทำบุญ”ไม่เป็น
“บุญ” แต่กลับ“ทำบุญ”เป็น“บาป”เสียนี้

นั่นคือ หลงผิดไป“ทำบุญ”กับคนผิด
จึงพากันพูดผิดว่า“บุญ”คือ“ต้อง”ได้สมบัติ”

ไม่ชัดเจนแจ่มแจ้งในปฏิญญาว่า “บุญ”คือ
“ต้องเสีย=วิบัติกิเลส”ออกไปจากจิตใจ หรือ
คือ “กิเลสต้องเสื่อมสิ้นสูญ”ไปจากจิตใจ

ผู้เข้าใจผิดดังนี้ คือผู้ยังมี“การทำใจ
ในใจไม่ถ่องแท้”(อโยนิโสมนสิการ) ยังทำผิดอยู่

เพราะผู้นั้นปฏิบัติธรรมของพุทธแล้ว
ประโยชน์ที่เกิดไม่เป็น“พุทธ” เหตุคือปฏิบัติ
ไม่ถูกต้องตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

คือประพจน์“กรรม”ไม่เป็น“บุญ” ตาม
“สัมมาปฏิญญา”ของพระพุทธเจ้า

“บุญ”จึงต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ และต้อง
“ทำใจในใจ”ให้ตรงตามสัมมาปฏิญญาอีกด้วย

ศาสนาพุทธนั้น ต้องมีความรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในความเป็น“ชาติ” และความเป็น“ภพ”

“ชาติ”และ“ภพ”ในที่นี้คือ “การเกิด
ของจิตใจ” ไม่ใช่“การเกิดของสัตว์ที่ประกอบ
ไปด้วยดินน้ำไฟลม”(ชลาพุชะ) หรือ“การเกิด
ของสัตว์ที่เกิดเป็นไข่ก่อนแล้วค่อยเกิดเป็น
ตัวอีกที”(อณทชะ) หรือ“การเกิดของสัตว์เล็ก
แบบจุลินทรีย์”(สังเสทชะ) แต่นี่คือ “การเกิด
ของสัตว์โอปปาติกะคือสัตว์ทางวิญญาณ”

“ชาติ”หรือ“การเกิด”ที่ว่านี้จึงหมายถึง
“การเกิดของมโนหรือจิตวิญญาณ”โดยตรง
ไม่ใช่สัตว์ที่มี“ร่างกาย”เกิดจากท้องแม่
แต่เป็น“การเกิดของนามธรรม”คือ จิต

เพราะ“ความไม่รู้จักรู้ชาติ-ภพ”ทางจิตก็
ไม่มีความรู้ใน“กรรม” โดยเฉพาะ“มโนกรรม”

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้คนเรียนรู้
ความเป็นมโน หรือจิต หรือวิญญาณให้ได้

การจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“จิต”
เป็น“มโน” เป็น“วิญญาณ” จึงเป็นจุดแท้ของ
การศึกษาพุทธศาสนา เพื่อบรรลุนิพพาน

“จิต,มโน,วิญญาณ”ศึกษาได้ที่ไหนล่ะ?

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เรียนรู้ได้ที่“กาย”

เพราะ“กาย”นั้นแหละมีความเป็น“จิต-มโน-
วิญญาณ”อยู่ประสมพร้อมที่จะให้เรียน และ
ให้ปฏิบัติจัดการกันตรง“จิต,มโน,วิญญาณ”นี้

เองเป็นสำคัญ เป็น“แดนเกิด”(สัมภวะ) ให้มี
“การทำกันที่ใจที่จิต”นี้ เรียกว่า“มนสิการ”

ซึ่งมีทั้ง“กายและจิตใจ”รวมอยู่ทั้ง๒

จึงต้องเรียนแล้วทำให้“ถ่องแท้”ภาษา
บาลีว่า โยนิโส “การทำใจในใจให้ถ่องแท้”
จึงเรียกเต็ม ๆว่า “โยนิโสมนสิการ”

และ“กาย”ก็หมายถึง“ธรรมะ๒” ซึ่ง
“ต้องมีภายนอก”ด้วยเสมอ ขาดไม่ได้

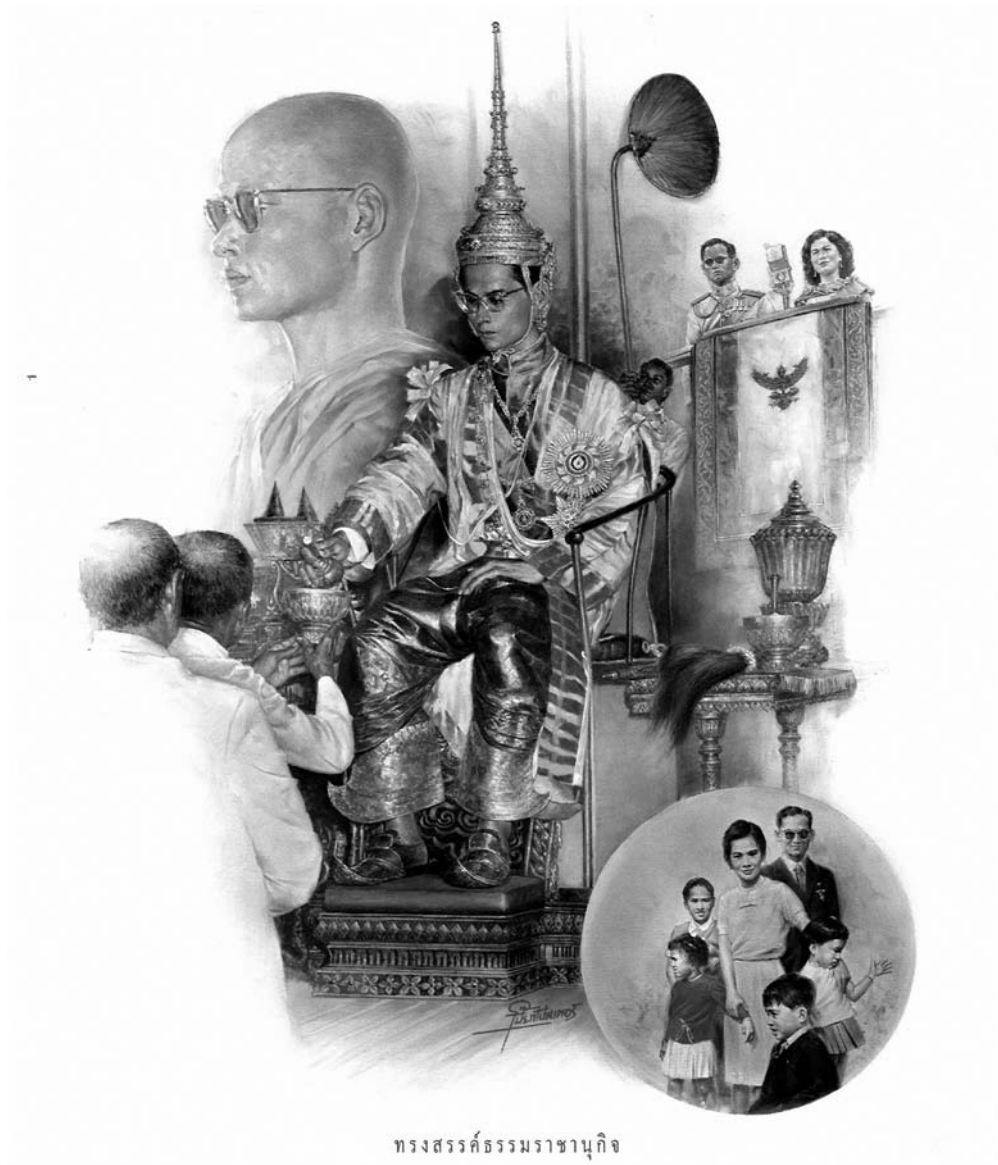
ไม่ใช่ไปจัดการอยู่ที่“ภายนอก”หรือแค่
ที่“ร่าง”อันเป็นดิน-น้ำ-ไฟ-ลม กันเท่านั้น

ชาวพุทธทุกคนนี้ เพราะฟังคำสอน
หรืออ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าไม่แตก
และเรียนรู้ไม่ถ่องแท้ ก็เลยพากันมุ่งปฏิบัติ
“สุดโต่ง”ลัดไปเอาแต่ “จิต-มโน-วิญญาณ”

โดยทิ้งภายนอกไปเลย นั่นคือหลับตา-
ปิดหู-ปิดทวารภายนอก & ทวารทั้งหมด

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

๗ อ่านต่อฉบับหน้า



ทรงสรรคัธรรมาษานุกิจ

ขอบคุณภาพจากปฏิทินธนชาติ

สี่สั้น สี่ชีวิต

ทิม สมอ.

● ตอนจบ

“เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”
 มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙
 โพรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส
 เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเฉลิมฉลอง
 วาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี
 เป็นฉบับเฉลิมฉลองพระราชสมภพ ๘๐ พรรษา
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ

บทส่งท้ายเกี่ยวกับพุทธศาสนาในประเทศไทย

การรอคอยสิ่งมหัศจรรย์หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้เข้ามาในชีวิต เพื่อช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวประการแรก ย่อมเป็นความฝันที่หวานชื่นมากกว่าการนำคำสอนของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ามาใช้ในชีวิตประจำวัน แต่นั่นไม่ใช่วิถีทางที่ถูกต้อง ประการที่สองก็คือ จะทำให้เราเป็นผู้มีแต่ความรอคอย รอให้ “วีรบุรุษ” มาช่วยเหลือคนไทยทุกๆ ไปโดยธรรมชาติแล้วค่อนข้างจะเคารพนบถนอบและยอมตาม และมีแนวโน้มในการปฏิบัติตามคำสั่งของทางราชการโดยไม่มีการโต้แย้ง แทนที่จะเรียกร้อง (เหมือนที่ชาวตะวันตกกระทำกัน) ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผมจึงคิดว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาคงจะเพิ่มการให้คำแนะนำทางการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้เน้นหลักของพระพุทธศาสนา และคำสอนของพระเจ้าอยู่หัวที่เป็นแก่นแท้

ท่านทราบหรือไม่ว่า ในประเทศไทยมีหนังสือเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาอยู่สองชนิด ชนิดแรกเป็นหนังสือที่พิมพ์ขึ้นเพื่อยกยอสรรเสริญบรรดาพระสงฆ์ที่มีชื่อเสียง หรือที่เรียกว่าเกจิอาจารย์ มี “บทสวดคาถาอาคมและพระเครื่องต่าง ๆ” ที่เชื่อกันว่านำโชคมาให้ โดยอ้างอิงบทสวดมนต์และบทประพันธ์ต่างๆ ในทางศาสนา ผมไม่ทราบว่าผู้คนจะเรียนรู้อะไรได้บ้าง และหนังสือดังกล่าวก็เขียนขึ้นเป็นภาษาไทย ไม่มีแปลเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้ชาวต่างประเทศได้ร่วมรับรู้ด้วย

อีกประเภทหนึ่งคือ หนังสือที่จัดเป็นประเภท “ที่ทำให้ผู้คนหลุดลางขึ้น” ซึ่งมีเนื้อหาสาระสอนว่าควรทำอย่างไรที่จะทำให้ชีวิตดีขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม และนำปัญญาแห่งพระพุทธศาสนามาประยุกต์ใช้ในชีวิต รวมถึงแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน หนังสือประเภทหลังนี้มีการพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ซึ่งมีจำหน่ายที่ร้านหนังสือตามท่าอากาศยานต่างๆ และร้านขาย

หนังสือในประเทศอื่น ๆ โดยมีเป้าหมายที่เป็นผู้อ่านชาวต่างประเทศ

ดังที่ผมได้พูดแล้วว่า คนไทยโดยทั่วไปไม่ได้รับการฝึกอบรมตามวิถีทางในการนำเอาปัญญาทางพระพุทธศาสนามาปฏิบัติให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของตนเอง สิ่งที่ผมพูดนี้มิได้หมายความว่าท่านขาดความรู้ หลังจากที่ท่านอ่านหนังสือเล่มนี้จบ ผมคิดว่าท่านคงได้เรียนรู้อะไรเพิ่มเติมอีกอย่างมากมายน่าคิดว่าจะจริงหรือไม่โดยข้อเท็จจริงเมื่อท่านเลือกอ่านหนังสือเล่มนี้ แสดงให้เห็นว่า ท่านมีความสนใจเรียนรู้สิ่งที่คุณต้องการ **วิธีการเรียนรู้อย่างเป็นรูปธรรม** ซึ่งส่วนใหญ่ควรจะเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ กระทรวงทบวงกรมและมหาวิทยาลัยต่างๆ ในการดำเนินงานเพื่อให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรมก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

ผมเติบโตและอาศัยอยู่ในประเทศตะวันตกเป็นระยะเวลา ๑๙ ปี ตลอดเวลาได้พบเห็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเกิดขึ้นที่นั่น ผู้คนในประเทศตะวันตกได้สูญเสียความสงบทางจิตไปนานแล้ว ความเสียหายที่เกิดขึ้นในสังคมไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ ซึ่งนับว่าเป็นความหายนะอย่างใหญ่หลวง ผู้คนนับวันจะทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่ไม่ว่างวัน และมีจิตใจคับแคบ ไม่เอื้ออาทรซึ่งกันและกัน สิ่งที่เราเขากระทำก็เพียงเพื่อปกป้องตนเอง (ให้พ้นจากความทุกข์ที่เกิดจากอารมณ์) ท่านคิดว่าเป็นความบังเอิญหรือไม่ที่โรคหัวใจซึ่งเป็นปัญหาทางการแพทย์ และเป็นสาเหตุของการเสียชีวิต เป็นโรคอันดับแรกที่เกิดขึ้นในประเทศตะวันตก ท่านทราบหรือไม่ว่าผู้คนในโลกตะวันตกร้อยละ ๘๐ ไม่มีความสุขในชีวิต หวังว่า “คูรักรหัสสมบูรณแบบ” คงจะเปลี่ยนวิธีการดำเนินชีวิตไปสู่ชีวิตที่ดีกว่า แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว คูรักรหัสไม่ว่าฝ่ายชายหรือฝ่ายหญิงคอยแต่จะหลอกหลวงซึ่งกันและกันเป็นประจำ และเปลี่ยนความสัมพันธ์กันบ่อยๆ อย่างที่ท่านคาดไม่ถึง การ “กอบโกยให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้” กลายเป็นคติพจน์ของพวกเขา ความเมตตา

“...ร่างกายของเรานั้น ธรรมชาติสร้างมาสำหรับให้ออกแรงใช้งาน มิใช่ให้อยู่เฉยๆ ถ้าใช้แรงให้พอเหมาะพอดีโดยสม่ำเสมอ ร่างกายก็เจริญแข็งแรง คล่องแคล่ว ดังนั้น ผู้ที่ปรกติทำงานโดยไม่ได้ใช้กำลัง หรือใช้กำลังแต่น้อย จึงจำเป็นต้องหาเวลาออกกำลังกาย ให้พอเพียงกับความต้องการตามธรรมชาติเสมอ ทุกวัน...”

พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
ในพิธีเปิดการประชุมใหญ่สัมมนาเรื่องการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ
วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๓

ปรานีและการให้จากใจจริงหายากมากในทุกวันนี้ ทนายความว่าความในคดีหย่าร้างมีงานทำมากขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อน และจำนวนผู้หย่าร้างที่ต้องไปพบ “จิตแพทย์” คิดเป็นร้อยละเท่ากับจำนวนคนไทยที่มีโทรศัพท์มือถือ อากาศที่เต็มไปด้วยมลภาวะ อาหารที่เป็นสาเหตุให้เกิดภูมิแพ้และโรคที่พบใหม่ ๆ ซึ่งไม่สามารถรักษาให้หายได้ โรคนอนไม่หลับ ความเครียด ความโกรธ ผม่วรง โรคประสาทและโรคอื่นๆ อีกมากมาย ล้วนแต่เป็นผลลัพธ์ราคาแพงซึ่งโลกตะวันตกต้องจ่ายอันเนื่องมาจากการใช้ชีวิตแบบสมัยใหม่และไฮเทค ผู้คนในซีกโลกตะวันตกจึงต้องใช้เงินตั้งแต่ร้อยละ ๔๐ ถึง ๕๐ ของเงินเดือนเพื่อการประกันสุขภาพซึ่งทำให้พวกเขาต้องทำงานพิเศษเพื่อให้มีรายได้พอเพียงในการใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีพ สิ่งนี้เป็นวัฏจักรที่น่ากลัวมาก โดยข้อเท็จจริงแล้วทั้งชีวิตของพวกเขาพัวพันในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ทั้งนั้น

**แล้วท่านต้องการให้ชีวิตของท่าน
เป็นอย่างคนพวกนั้นกระนั้นหรือ**

ถ้าท่านตอบว่า “ไม่ต้องการ” ท่านก็จำเป็น

จะต้องระมัดระวังในการเลือกผลิตภัณฑ์และแนวทางปฏิบัติของโลกตะวันตกมาใช้ และสิ่งที่จะต้องเพิ่มความระมัดระวังให้มากยิ่งขึ้นไปอีกก็คือ ท่านจะต้องคำนึงว่าจะต้องเสียอะไรไปหรือไม่ในการนำเอาแนวทางของตะวันตกมาใช้ เพราะถ้าหากว่าภูมิปัญญาแห่งโลกตะวันออกและวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนในซีกโลกตะวันออก รวมถึงคำสอนขององค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าที่กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าสุดประเสริฐนั้นต้องอันตรายไปจากการที่ท่านนำแนวทางของโลกตะวันตกมาใช้ ท่านจะสูญเสียขุมสมบัติอันล้ำค่าที่สุดที่ท่านเคยมีนั้นไป ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง

เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรเลย คำสอนของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเหตุเป็นผล และเป็นกฎแห่งสากลจักรวาล ยกตัวอย่างเช่น

- จงดำเนินและรักษาชีวิตของท่านให้อยู่ในสภาวะที่สมดุล
 - จงอย่าทำอะไรเกินตัว
 - จงทำเฉพาะสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น
 - จงเป็นตัวของตัวเองและซื่อสัตย์ต่อตนเอง
- ท่านจะได้รับความรักเมื่อท่านให้ความรัก

- จงให้การนับถือและปกป้องธรรมชาติ
- จงอย่ายึดติดกับสิ่งใดโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เป็นกิเลสหม่อมองต่อชีวิต แต่จงปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
- จงมีความพอใจและประกอบสัมมาอาชีวะด้วยความเต็มใจ

ไม่มีชีวิตใดหรอกที่ปลอดจากปัญหา แต่เมื่อเรารู้สาเหตุและขจัดต้นตอแห่งปัญหานั้นได้ เราจะสามารถแก้ได้ทุกปัญหา แนวคำสอนของพระพุทธองค์ทั้งหมดนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ตลอดจนการดำเนินธุรกิจและงานทางการเมือง

ความรักและศรัทธาของผมทั้งหมดที่มีต่อคำสอนของสมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้น จะอย่างไรก็ตาม **ผมต้องขอพูดว่าในประเทศไทยนั้นมักจะขาดสิ่งที่เรียกว่า “สามัญสำนึก”** ในโลกตะวันตก เราต้องทำงานให้เกิดผลอย่างมีประสิทธิภาพหรือการคิดที่เป็นตรรกะ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีความรู้ ความเข้าใจในสถานการณ์ที่แท้จริง) คนไทยยังคงต้องเรียนรู้จากโลกตะวันตกในเรื่องนี้ มีบุคคลอื่น ๆ จำนวนมากที่เห็นพ้องต้องกันกับผม

โดยธรรมชาติแล้ว คนไทยเป็นผู้ที่มีความภูมิใจในชาติของตนเองและมีเป็นจำนวนมากที่ภูมิใจมากจนไม่ยอมรับว่าคนต่างชาติมีสิ่งที่มีคุณค่า ดังกล่าว โดยแท้จริงแล้ว เราไม่ควรที่จะมีความรู้สึกว่าการรับเอาสิ่งดี ๆ จากผู้อื่นหมายความว่าผู้นั้นต่ำต้อย (หรือตรงกับภาษาเยอรมันว่าความรู้สึกต่ำต้อย) หรือเป็นปมด้อยแต่อย่างใด **สิ่งที่ทำให้คนไทยขาดประสิทธิภาพในการทำงาน คือ การที่คนไทยมักไม่ได้ให้คุณค่าและประเมินคุณภาพและคุณประโยชน์ของงานเพื่อทดแทนสิ่งที่ตนเองขาดไป**

ถ้าหากคนไทยจะทำใจให้กว้างกว่านี้ (ซึ่งโดย



faiththaistory.com

ข้อเท็จจริงแล้วมีคนเป็นจำนวนมากที่ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น) ผมยังแปลกใจว่าคุณประโยชน์ที่จะได้รับเพิ่มเติมจากการยอมรับ จะทำให้ **“คุณภาพของจิตใจ”** ของเขาเพิ่มขึ้นหรือไม่ หรือว่าความนึกคิดที่ผ่านการวิเคราะห์ตามหลักตรรกวิทยา หรือที่เป็นสากลที่ดีกว่า จะทำให้เขาต้องเสียประโยชน์อย่างอื่นไปหรือไม่ ผมถามตัวเองด้วยคำถามนี้บ่อย ๆ และผมก็พบคำตอบได้ในพระราชประวัติของพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ

เมื่อพิจารณาจากวิธีการที่พระเจ้าอยู่หัวทรงนำความรู้ความชำนาญของพระองค์มาทรงปฏิบัติใช้ในโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับป่าไม้และเกษตรกรรม และวิธีการที่พระองค์ทรงปรับปรุงการจัดการเกี่ยวกับเรื่องการจัดการน้ำได้เป็นอย่างดี ฯลฯ จนแม้กระทั่งนักวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่สามารถคิดค้นได้ดังเช่นพระองค์นั้น ทำให้ผมสามารถเห็นได้โดยชัดแจ้งว่าพระองค์ทรงมีความคิดที่มาจากอิทธิพลของโลกตะวันตกในเรื่องนี้ และอีกสิ่งหนึ่งที่พระองค์ทรงถือปฏิบัติตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ เราจะเห็นได้ชัดเจนว่า เมื่อพระองค์เสด็จไปทั่วทุกพื้นที่ของประเทศพระองค์จะทรงมีแผนที่ขนาดใหญ่ประกอบด้วยรายละเอียดพร้อมมูลไปด้วยเสมอมิได้ขาด ซึ่งพระองค์ทรงใช้แผนที่ดังกล่าวในการทรงบันทึก



photoontour.com

และค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิประเทศและสภาพทางภูมิศาสตร์ของพื้นที่ที่พระองค์เสด็จไปด้วยวิธีการที่พระองค์ทรงเรียนรู้และได้รับข้อมูลของสถานการณ์ในพื้นที่ได้อย่างถูกต้องแม่นยำเพื่อให้ทรงได้เห็นภาพของสถานการณ์หรือพื้นที่ได้อย่างครบถ้วน แล้วทรงนำความคิดนี้ไปใช้เพื่อทรงวินิจฉัยโครงการต่างๆ นั้น ผมคิดว่าเป็นวิธีการเรียนรู้แบบตะวันตก และผมไม่แปลกใจเลยในเรื่องนี้เนื่องจากพระเจ้าอยู่หัวทรงได้รับการศึกษาจากประเทศในโลกละตะวันตกเป็นเวลานาน ผมมีความรู้สึกว่าการที่พระองค์ทรงได้รับการศึกษาจากประเทศตะวันตกนั้น เป็นส่วนช่วยที่สำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้พระองค์ทรงประสบผลสำเร็จในโครงการและพระราชภารกิจต่างๆ ของพระองค์

ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงนำเอาวิทยาการจากชาติตะวันตกมาทรงใช้ในพระราชภารกิจ แต่ก็มิได้ทรงลืม “เอกลักษณ์ที่แท้จริงของพระองค์” ดังนั้น จึงเป็นข้อพิสูจน์ได้ว่า การนำเอาความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลและเป็นประโยชน์จากทั่วโลกมาประยุกต์ใช้ซึ่งถือปฏิบัติกันในโลกละตะวันตกจึงไม่เสียหายอะไร (ในเชิงการแลกเปลี่ยน) โดยเฉพาะสิ่งที่เป็ความดีงามและไม่น่าจะมีผลกระทบเชิงลบต่อคุณภาพจิตใจของผู้คนในซีกโลกตะวันออกซึ่งได้สืบสานกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ แต่ทั้งนี้เราจะ

ต้องยึดมั่นในรากเหง้าของตน

การเป็นผู้ยึดมั่นตามวิถีทางในโลกตะวันออกและภูมิปัญญาทางพระพุทธศาสนา และในขณะเดียวกันเป็นผู้มีจิตใจกว้างขวางพอที่จะเรียนรู้จากโลกตะวันตกนั้น ผมคิดว่า ไม่น่าจะเป็นสิ่งที่เสียหายอะไรเลย ข้อสำคัญอยู่ที่เจตนา ซึ่งจะต้องกระทำด้วยจิตที่บริสุทธิ์ ไม่ใช่เพียงด้วยใจ ผมคิดว่าจิตควรจะมีอิทธิพลและควบคุมใจของเราได้เพราะถ้าจิตตกเป็นทาสของใจ (ความนึกคิด) แล้ว เราจะสูญเสียความสงบในจิตใจของเรา และทำให้เราถอยห่างออกไปจากตัวตนที่แท้จริงของเราและจากความรัก

ผมจึงขอวิงวอนคนไทยทั้งมวล (ตลอดทั้งชาวต่างชาติด้วย) จงอย่าคิดแบ่งแยกเป็น “เรา” เป็น “เขา” แต่จงหันหน้าเข้าหากันและพยายามเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพราะที่สูงสุดในชีวิตของเราคือ เราเกิดมาบนดาวนพเคราะห์ดวงเดียวกัน เพื่อที่จะเรียนรู้ ค้นหาตัวเราให้พบ ปลดเปลื้องตนเองให้พ้นจากความทุกข์และสิ่งยึดติดทั้งมวล ถ้าเราทำสิ่งนี้ไม่สำเร็จขอให้เราหวนกลับมาทำใหม่อีก ดังนั้นการเรียนรู้และมีความเข้าใจอย่างแท้จริงจึงเป็นกุญแจสำคัญในการดำเนินชีวิตของเราทั้งมวล

๗

จากใจถึงใจ

เนื่องในวาระ ๔๗ พรรษา เส้นทางสัมมาอาริยมรรค พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวอโศก ในวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และ “เราคิดอะไร” หนังสือนิตยสารที่ ๒๔ ในฉบับที่ ๓๒๔ ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๐ นี้ เพื่อขอบคุณมวลสมาชิกและผู้มีอุปการคุณที่สนับสนุนตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร เล่ม ๑” เป็นบรรณาการในรูปแบบปกแข็งกึ่งปกนิ่มขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร เล่ม ๑” เป็นคอลัมน์ประจำในหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” เขียนโดยสมณะโพธิรักษ์ หลายท่านได้ประโยชน์จากการติดตามอ่าน เพราะอ่านเข้าใจง่าย ช่วยให้มองเห็นความซับซ้อนของกิเลสได้ชัดเจนลึกซึ้งขึ้น และสามารถนำไปปฏิบัติฝึกฝนขัดเกลาตนเองให้เจริญในกุศลธรรมขึ้นได้

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กรหน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร(เล่ม ๑)” ขนาด ๑๕๐ x ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แถมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

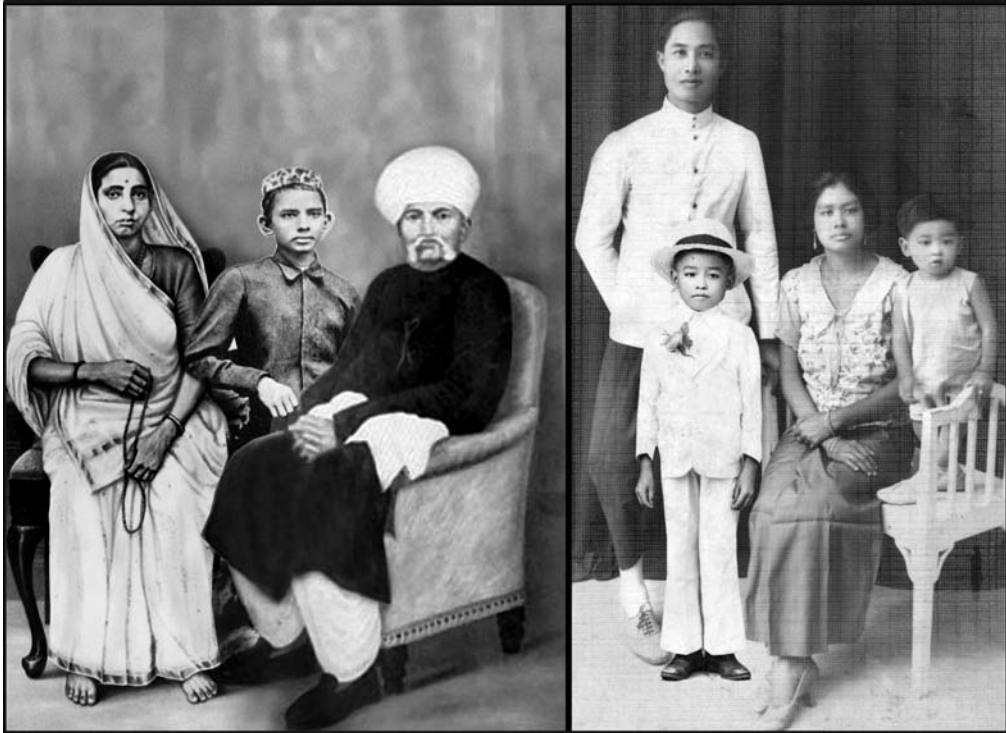
โทร. ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ “กัลลีนแก่น” ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕



● “ส่วนรอยประทับใจที่เด่นที่สุดที่มารดาของข้าพเจ้าทิ้งไว้ในความทรงจำของข้าพเจ้าก็คือ ความเป็นผู้ทรงศิลปะของท่าน
แม่เป็นผู้เคร่งครัดทางศาสนามาก” - คานธี

“..ตอน ม. ๑ นี่แหละ แม่คิดยังไงก็ไม่รู้ ส่งอาตมาไปอยู่กับครอบครัวอื่น
ให้เรียนรู้ชีวิตอย่างสำคัญมากในชีวิตของอาตมา
ซึ่งครอบครัวนี้สุดยอด ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด
เกี่ยวข้องทำงานอย่างสุดหนักรุดหนาสาท้สจริง ๆ” - พ่อครูสมณะโพธิรักษ์



ชีวิตบวรของพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย(๒)

เบื้องหลังความสำเร็จของบุคคลสำคัญ ๆ นั้น ส่วนมากมาจากบิดามารดาที่ปลูกฝังให้การอบรมสั่งสอนสิ่งที่ดีงามให้แก่ทายาทของตน จึงมีการยกย่องกันว่าบิดามารดาเป็นดังพระประจำบ้านของลูก ๆ หรือเป็นทั้งครูคนแรกของลูก ๆ ทุกคน ดังนั้นบิดามารดาจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของ “บ้าน-วัด-โรงเรียน” โดยธรรมชาติในเบื้องต้นที่จะหล่อหลอมกุลบุตรกุลธิดาให้เป็นคนดี มีความเข้มแข็งเมื่อเติบโตไปในภายภาคหน้า ซึ่งคานธีมีความเห็นในเรื่องนี้ว่า.....

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อในระบบการศึกษาที่มีอยู่ในปัจจุบัน และข้าพเจ้าตั้งใจที่จะค้นหากระบวนการศึกษาที่แท้จริงด้วยประสบการณ์และการทดลอง ข้าพเจ้ารู้เพียงแค่นี้ว่า การศึกษาที่แท้จริงสามารถจะให้เกิดขึ้นได้โดยบิดามารดา และควรมีการช่วยเหลือจากภายนอกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีโรงเรียนใดจะดีเท่ากับบ้านที่สงบสุข ไม่มีครูอาจารย์คนใดจะดีเท่ากับพ่อแม่ที่มีคุณธรรมและจริงใจ.....” (จากหนังสือ วจนะของมหาตมะคานธี)



ชีวิตบวระของคานธี

คานธีได้เล่าถึงบิดามารดาของเขาไว้ว่า

“บิดาของข้าพเจ้าเป็นคนรักพิธีการน้อย มีความซื่อสัตย์ กล้าหาญ และมีนิสัยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แต่เป็นคนมีอารมณ์ฉุนเฉียวง่าย ท่านเป็นคนที่มีชื่อตรง มีชื่อเสียงดีในฐานะเป็นผู้มีความเที่ยงธรรม ทั้งภายในครอบครัวและแม้กับคนภายนอก ท่านไม่เคยมีความมักใหญ่ใฝ่สูงที่จะสะสมทรัพย์สินสมบัติ และด้วยเหตุนี้เองท่านจึงเหลือมรดกไว้ให้น้อยนิดเดียว

ส่วนรอยประทับใจที่เด่นที่สุดที่มารดาของข้าพเจ้าทิ้งไว้ในความทรงจำของข้าพเจ้าก็คือความเป็นผู้ทรงศีลของท่าน แม่เป็นผู้เคร่งครัดทางศาสนามาก ท่านจะไม่ยอมรับประทานอาหารเลย ถ้าหากไม่ได้ไหว้พระเสียก่อน การไปวัดคือโบสถ์ของพระวิษณุเทพเจ้า เป็นกิจวัตรประจำวันที่ท่านต้องกระทำ และเท่าที่ข้าพเจ้าจำได้ ปรากฏว่าท่านไม่เคยขาดจากการบำเพ็ญอุตราสมาธิ (คือการสมาทานศีลอดอาหาร) เพื่อเป็นการขัดเกลากิเลส อันเป็นกรณียกย่องของศาสนิกชนอินเดียผู้เคร่งครัด คล้ายกับการเข้าพรรษาของพระภิกษุสงฆ์ในพุทธ-

ศาสนา ซึ่งในเรื่องของการบำเพ็ญศีลและวัตรแล้ว ท่านเป็นผู้เคร่งครัดที่สุด ไม่เคยแสดงความมักง่ายหยาบหลวมเลย แม้กระทั่งเวลาเจ็บไข้ได้ป่วย

โดยนิสัยส่วนตัวของข้าพเจ้านั้นเป็นคนขลาด ข้าพเจ้ามีความหวาดกลัวขโมย กลัวผี กลัวงูอยู่เสมอ ในเวลากลางคืน ข้าพเจ้าไม่กล้าออกจากบ้านเลย ความมืดเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าสะพรึงกลัว ข้าพเจ้าแทบจะนอนไม่หลับในที่มีมืด เพราะหวาดระแวงว่าจะมีผีมาหลอกจากทิศหนึ่ง ขโมยอีกทิศหนึ่ง และงูอีกทิศหนึ่ง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่สามารถจะนอนในห้องที่ไม่มีแสงไฟได้

มีเพื่อนของข้าพเจ้ารู้ความอ่อนแอเหล่านี้ของข้าพเจ้า เขาบอกกับข้าพเจ้าว่า เขาสามารถจับงูเป็น ๆ ไว้ในมือได้ สามารถต่อสู้กับขโมย และไม่เคยกลัวผีเลย เขาแถมด้วยว่าสาเหตุที่ทำให้เขาเก่งกล้าเช่นนี้ ก็เพราะเขาได้รับประทานเนื้อสัตว์นั่นเอง พฤติกรรมทั้งหลายทั้งหมดนี้ยังผลทำให้ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้ ข้าพเจ้าเริ่มมีความรู้สึกว่าการรับประทานเนื้อสัตว์เป็นของดี การรับประทานเนื้อสัตว์จะทำให้ข้าพเจ้าแข็งแรงและกล้าหาญ ถ้าหากพวกเราทั้งประเทศเริ่มรับประทานเนื้อสัตว์กัน เราจะสามารถเอาชนะชาวอังกฤษได้อย่างแน่นอน

เกี่ยวกับความผิดพลาดของข้าพเจ้าในระยะเวลาที่รับประทานเนื้อสัตว์และก่อนหน้านั้น ญาติของข้าพเจ้าผู้หนึ่งและตัวข้าพเจ้าเองเกิดมีนิสัยชอบสูบบุหรี่ขึ้นมา เราทั้งสองอยากสูบบุหรี่ด้วยสาเหตุเพียงแต่นึกฝันเท่านั้นเองว่า เป็นความสุขชนิดหนึ่งที่จะได้พ้นควันบุหรี่ออกจากปาก ลุงของข้าพเจ้าเป็นคนติดบุหรี่ เมื่อไหร่เห็นท่านสูบบุหรี่ เราจึงคิดว่าควรจะทำตามอย่างท่านบ้าง ตอนแรกเราก็ไปเอากันบุหรี่มาสูด หนัก ๆ เข้าเมื่อหาไม่ได้ก็เลยต้องไปแอบลักทรัพย์ไปซื้อบุหรี่ จนสุดท้ายถึงขั้นไปเอาทองคำของบิดาไปซื้อบุหรี่ยาสูบกัน

ข้าพเจ้าตกลงใจที่จะสารภาพผิดต่อบิดาของข้าพเจ้าที่ได้กระทำผิดต่อท่าน แต่ข้าพเจ้าไม่กล้าเอ่ยปากพูด ในที่สุดข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเขียน

หนังสือสารภาพผิดยื่นให้บิดาของข้าพเจ้าโดยขอ
ให้ท่านให้อภัย ข้าพเจ้าเขียนด้วยกระดาษเล็ก ๆ
แผ่นหนึ่งแล้วยื่นให้แก่ท่านด้วยตนเอง ข้อความที่
ข้าพเจ้าเขียนนั้น ไม่เพียงแต่จะเป็นการสารภาพ
ผิดเท่านั้น ทว่าข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านลงโทษ
ข้าพเจ้าอย่างสาสมอีกด้วย ข้าพเจ้าจบข้อเขียน
ด้วยการวิงวอนมิให้ท่านลงโทษตัวท่านเองเนื่อง
ด้วยความผิดของข้าพเจ้า

อนึ่ง ข้าพเจ้าได้ให้คำสัญญาไว้ในจดหมาย นั้นด้วยว่าจะไม่ลักทรัพย์อีกในกาลข้างหน้า

พอท่านอ่านบันทึกของข้าพเจ้าจบ น้ำตาก็
ไหลรินลงอาบแก้มทั้งสองของท่าน แล้วหยดลง
เปียกกระดาษ ในขณะที่นั้นท่านต้องนอนอยู่บนเตียง
ไม้ธรรมดา ซึ่งอยู่ในช่วงที่ป่วยไปไหนไม่ได้ ท่าน
หลับตาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ฉีกกระดาษแผ่นนั้น
ตอนที่อ่านบันทึกนั้นท่านลุกขึ้นนั่งอ่าน เสร็จแล้ว
ท่านก็เอนตัวลงนอน ข้าพเจ้าก็ร้องไห้ด้วย ข้าพเจ้า
ยังทราบได้ดีว่าท่านกำลังได้รับความปวดร้าวใจ
อย่างหนัก

หยาดน้ำตาแห่งความรักเหล่านั้น ได้ช่วย
ชำระจิตใจของข้าพเจ้าให้ใสสะอาด กับทั้งได้ชำระ
ล้างบาปของข้าพเจ้าให้หมดสิ้นไป ผู้ที่ประสบกับ
ความรักเช่นนี้ด้วยตนเองเท่านั้น จึงจะสามารถ
หยั่งทราบถึงอานุภาพของความรักเช่นนี้ได้ ในส่วน
ตัวของข้าพเจ้าแล้ว พฤติการณ์ที่ได้พรรณนามานี้
เป็นบทเรียนอันเห็นได้ในหลักธรรมของอหิงสา (จุด
กำเนิดของอหิงสาที่คานธีได้รับจากบิดา) มันคือ
อหิงสาที่บริสุทธิ์แท้ เมื่อใดที่อหิงสานี้เข้าครอบงำ
ทุกสิ่งทุกอย่างไว้ได้ทั้งหมด เมื่อนั้นมันจะสามารถ
แปรเปลี่ยนทุกสิ่งทุกประการที่มันเข้าไปแตะต้องได้

เพราะอานุภาพของอหิงสานั้นหาขอบเขต มิได้.....

เมื่อคานธีเรียนจบในชั้นเตรียมอุดมศึกษาแล้ว
ได้มีพรหมณ์ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของตระกูล มา
ให้คำแนะนำว่า เขาควรจะได้ไปเรียนต่อที่ประเทศ
อังกฤษ จะทำให้มีความเจริญก้าวหน้าในการงาน
ดีกว่าเรียนในมหาวิทยาลัยในประเทศ ซึ่งข้อเสนอ

นี้เป็นที่หนักใจของญาติๆ โดยเฉพาะมารดาอย่าง
มาก คานธีเล่าว่ามารดาของข้าพเจ้ายังไม่ตกลง
ปลงใจที่จะให้ข้าพเจ้าไป ท่านเริ่มถามถึงเรื่องราว
ต่างๆ อย่างละเอียดถี่ถ้วน มีคนเคยบอกท่านว่าคน
หนุ่มๆ ที่ไปอังกฤษนั้นเสียคนหมดทุกคน

พวกเขาจะต้องรับประทานเนื้อสัตว์ จะต้องดื่ม
เหล้า ถ้าไม่ดื่มก็อยู่ไม่ได้ และอะไรมีต่ออะไรทำนอง
นี้ ท่านยังถามข้าพเจ้าว่า แล้วเรื่องเหล่านี้เล่า เจ้า
จะว่าอย่างไร ข้าพเจ้าตอบว่า คุณแม่โปรดไว้ใจผม
เถิดครับ ผมไม่ปดคุณแม่ออก ผมขอสาบานว่า
ผมจะไม่แตะต้องสิ่งเหล่านี้เป็นอันขาด หากจะมี
อันตรายเกิดขึ้นได้แล้ว พรหมณ์ใจดีก็จะอนุญาตให้
ผมไปหรือ และสุดท้ายเพื่อให้แม่ได้สบายใจ คานธี
ได้ปฏิญาณตนถือศีล ๓ ประการต่อพระในศาสนา
เช่น โดยสาบานตนว่าจะไม่แตะต้องสุรา นารี และ
เนื้อสัตว์ ซึ่งทำให้แม่ของคานธีเบาใจได้ว่า ลูกคงจะ
รักษาลัทธิจะนี้ได้ จึงอนุญาตและอวยพรให้คานธี
เดินทางไปศึกษาต่อได้

และด้วยลัทธิทั้ง ๓ ข้อนี้ นับเป็นอุปการคุณ
อันใหญ่หลวงที่ทำให้คานธีประสบความสำเร็จใน
การศึกษาเล่าเรียน ทั้งๆ ที่มีเครื่องย่วยวนมากมาย
จากผู้ที่ปรารถนาดี มีคนมาชักชวนให้กินเนื้อสัตว์
ตลอดการเดินทาง จนกระทั่งแม้ถึงอังกฤษแล้ว
ก็ตาม แต่คานธีก็นึกถึงคำปฏิญาณที่ให้ไว้ต่อมารดา
จนเขาได้สามารถปรับปรุงพัฒนาการกินให้ง่าย ๆ
ทั้งประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย ซึ่งคานธีได้เล่าไว้ว่า

“ข้าพเจ้ายังได้มีโอกาสอ่านหนังสือว่าด้วยการ
อยู่กินอย่างง่าย ๆ ไม่ฟุ้งฟิ้น ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้า
จึงเลิกเช่าห้องคู่สองห้อง หาเช่าแต่เพียงห้อง
เดียว จัดซื้อเตาฟู่มา ๑ เครื่อง แล้วก็เริ่มหุงอาหาร
รับประทานเองในห้อง ด้วยวิธีนี้ข้าพเจ้าเสียเวลา
ไม่ถึง ๒๐ นาที เพราะว่าต้องต้มข้าวโอ๊ต และต้ม
น้ำร้อนชงโกโก้เท่านั้น ส่วนมื้อกลางวันข้าพเจ้า
ซื้อรับประทานเองข้างนอก สำหรับอาหารค่ำก็
จัดหาขนมปังและโกโก้ไว้ ด้วยวิธีนี้ข้าพเจ้าก็เสียค่า
อาหารเพียงวันละ ๑ ชิลลิง ๓ เพนนีเท่านั้น ระยะเวลา
นี้เป็นระยะเวลาที่ข้าพเจ้าสามารถศึกษาได้อย่างจริงจัง

อีกด้วย การอยู่กินอย่างง่าย ๆ ช่วยให้ข้าพเจ้ามีเวลามากมาย และข้าพเจ้าก็ยังชอบได้รับผลสำเร็จสมความปรารถนา

ท่านผู้อ่านโปรดอย่าได้คิดว่าการอยู่กินโดยวิธีนี้จะทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าจืดชืด หม่นเศร้า แต่ประการใด ตรงข้าม การเปลี่ยนแปลงที่ได้พรรณนามานี้ ได้สร้างความประสานประสมให้เกิดขึ้นระหว่างชีวิตภายในกับชีวิตภายนอกของข้าพเจ้า ตลอดทั้งยังเป็นการเหมาะสมกับฐานะของทางบ้านของข้าพเจ้าอีกด้วย แน่نون ชีวิตของข้าพเจ้าได้เข้าใจลึกลับธรรมมากกว่าแต่ก่อน จิตใจก็เอิบอาบซาบซ่านด้วยความปิติอย่างไม่มีขอบเขต”

ผลจากการที่คานธีหันมาบริโภคอาหารมังสวิรัตอย่างเคร่งครัด โดยยึดถือเอาคำปฏิญาณของมารดาเป็นหลัก ก็ทำให้เขามีสมาธิในการเรียนได้ดี หรือแม้แต่จะไปฝึกศิลปะเกี่ยวกับสตรี ซึ่งเด็กหนุ่มที่มาจากอินเดียส่วนใหญ่ก็จะพากันละเมียดศิลปะที่นอกใจภรรยาของตัวเอง แต่เพราะคานธียึดตามปฏิญาณที่ให้ไว้กับมารดา จึงสามารถรักษาล้างจะทั้ง ๓ ข้อนี้ไว้ได้อย่างหวุดหวิด ทำให้เขาสามารถสำเร็จการศึกษาเนติบัณฑิตอังกฤษภายในเวลา ๓ ปี และยังสามารถจัดกิจกรรมที่สำคัญ ๆ จนไปจัดตั้งสมาคมนักมังสวิรัติขึ้นที่อังกฤษ โดยตัวเขาเป็นเลขาธิการ คานธีเล่าว่าประสบการณ์ที่เขาได้เป็นกรรมการสมาคมนักมังสวิรัติที่ดี เป็นเลขาธิการสมาคมนักดี “สิ่งเหล่านี้ได้ฝึกฝนให้ข้าพเจ้ามีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับการจัดตั้งและดำเนินงานประเภทนี้” จะเห็นได้ว่าตอนที่เขาคบกับเพื่อนไม่ดีที่พยายามชักชวนให้เขากินเนื้อสัตว์ เขามีแต่ละเมียดศิลปะทำบาปไปหลายเรื่อง แต่การที่เขาไปอยู่ที่ประเทศอังกฤษ แล้วเขาพยายามยึดถือสมาทานมังสวิรัติอย่างเคร่งครัด ปฏิบัติตามคำปฏิญาณที่ให้ไว้กับแม่ ก็ทำให้เขาปฏิบัติตัวเป็นคนดีและได้สมาคมกับคนดี ๆ ได้ทำกิจกรรมที่ดี เป็นประสบการณ์ชีวิตที่ดี ให้กับการทำงานของเขาในภายภาคหน้า



ชีวิตบวรของพ่อครู สมณะโพธิรักษ์

ในชีวิตครอบครัว ตั้งแต่เด็กก็รู้ว่าเราเองก็เป็นคนสามัญ พื้นบ้าน ชาวบ้าน อยู่ในระดับสามัญ พ่อแม่พาทำมาหากินเหมือนชาวบ้านทั้งหลาย แม่พาค้าขายสารพัดเท่าที่จะหาสินค้ามาขายได้ ก็ทำไปกับแม่ พ่อพาทอดแหหาปลา ออกป่าเก็บเห็ดหาหน่อไม้ หาของป่าจากดงจากป่ามากินมาใช้ติดจักจั่นในป่า คู้ยซี่ควายเก็บกุดจี่มากิน บางทีอุตริเอาไปขาย ก็ทำ เราก็กินมากับพ่อแม่เพื่อนฝูงสามัญ ไม่เด่นไม่โด่ง ไม่ใหญ่ไม่โตอะไร

อาตมาเกิด ตกพากที่จังหวัดศรีสะเกษ แม่ไปให้กำเนิดอาตมาที่ศรีสะเกษ แต่ที่จริงอาตมามีเทือกเถาเหล่ากอดันเชื้อเผ่าพันธุ์อยู่ที่พิบูลมังสาหาร คุณทวดเป็นอุปราช เมืองพิบูล (ชื่อเก่าของอำเภอพิบูลมังสาหาร) นามว่า ท้าวโพธิสาร หรือท้าวโพธิสารราช (เสื่อ สุวรรณภูฏ บุตรของท้าวภูทอง)

พออายุ ๗ ขวบ พ.ศ. ๒๔๔๓ เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ เครื่องบินมาทิ้งระเบิดตูม ๆ ไม่หยุด เมื่อสงครามยังไม่เลิก คุณยายก็บอกแม่ว่า เรากลับบ้านเราเถอะลูก กลับไปอยู่กับพี่น้อง ตายกับพี่น้องของเราที่พิบูลเถอะ อยู่ที่นี่ไม่มีที่ไม่มีน้องญาติโกโหติกา

แม่จึงพาพวกเราหอบหิ้วกันกลับมาอุปลาฯ แต่พอลงรถไฟที่วารินาฯ รถไฟไปไม่ถึงตัวจังหวัดอุปลาฯ พอมาถึงวารินาฯ ยังไม่ได้ต่อไปถึงพิบูล แม่ก็ขอบคุณยายว่าขอทำมาค้าขายอยู่ที่วารินาฯ นี้เถอะ

อยู่วารินาฯ อาตมาเรียน ป. ๔ ที่โรงเรียนเทศบาลวารินาฯ จบ ป. ๔ แล้วตอน ม. ๑ นี้แหละ แม่คิดยังไม่รู้ ส่งอาตมาไปอยู่กับครอบครัวอื่น ให้เรียนรู้อชีวิตอย่างสำคัญมากในชีวิตของอาตมา ซึ่งครอบครัวนี้สุดยอด ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด เคี้ยวกรำทำงานอย่างสุดหนักสุดหนาสาหัสจริงๆ อาตมาตอนนั้นอายุเพียง ๘-๙ ขวบ

บ้านนั้นไม่มีคนใช้อื่นในบ้าน นอกจากอาตมา อาตมาจึงคือคนรับใช้คนเดียว ตัวเล็ก ๆ อายุ ๘-๙ ขวบ ช่วยทำงานทุกอย่างในบ้าน ทั้งทำสวน ภายในบ้านมีสวนสารพัด ทั้งสวนครัวและสวนไม้ผล สวนครัวต้องตักน้ำจากบ่อขึ้นมารดทุกวัน ทั้งทำอาหารไปขายในโรงเรียน ทำขนมขายที่ร้าน หน้าบ้านเปิดเป็นร้านแผงลอยขายทุกวัน ไม่มีวันหยุด ขายตลาดด้วยบางวัน

ตื่นแต่เช้าขึ้นมาก่อไฟนึ่งข้าว แล้วจัดของที่ได้ทำไว้แล้วตั้งแต่เย็นถึงมืดค่ำวันวาน เพื่อไปขายที่โรงเรียน ประจำทุกวัน อาทิตย์ละ ๖ วัน เว้นวันอาทิตย์ที่หยุดเท่านั้นสำหรับโรงเรียน แม่ใหญ่เป็นผู้จัดการขาย ลูก ๆ ของท่านทำราชการ ไม่มีใครมาช่วย อาตมาก็เรียนที่โรงเรียนนี้ จึงเป็นผู้ช่วยตัวหลัก แต่กลางวันถ้าจะกินข้าวกลางวัน อาตมาก็ต้องซื้อกิน แม่อาหารของร้านที่อาตมาอยู่ด้วย และอาหารอาตมาก็ช่วยทำแท้ ๆ นี้แหละ ถ้าจะกินในโรงเรียนนั้นต้องซื้อ ไม่ยอมให้กินฟรี ก็คิดว่า อาตมาจะอดอด กอดันขนาดไหน ขออภัยนะ นี่ไม่ใช่นำมาประจาน แต่เล่าความจริงที่เป็นวิบากใดก็ไม่รู้ของอาตมาที่ต้องผจญ ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ตนมากที่สุดเลย และพ่อใหญ่ที่เป็นตัวจักรของบ้าน ทำกระบวยกระจ่าเก่งด้วย ทำขายเป็นรายได้ให้แก่บ้านอีก มะพร้าวทุกลูกที่นำมาใช้ทำกับข้าวทำขนม เลี้ยงหัวไว้สำหรับทำกระบวยทุกลูก ลูกที่ไม่ได้รูปพอจะทำกระบวยได้ก็ถูกเลือกไว้ทำกระจ่า

เวลาชุดเนื้อในก็ยาก-ยาก

วันหยุดก็ออกไป ลงแม่น้ำ แม่น้ำชี-หาปลา ทอดแห ไหลมอ และตัดไม้มาทำคั้นกระบวยกระจ่า อาตมาก็ต้องแบกไม้พินสดเหล่านั้นมากว่าจะถึงบ้าน พักแล้วพักอีกหลายชั่วโมงกว่าจะแบกไม้สดที่มีตรวมกันเป็นมัดใหญ่ ซึ่งด้านหัวด้านท้ายของพอนไม้ก็มีพวงปลาที่จับได้ในวันนั้น ห้อยหัวห้อยท้ายมาด้วย กว่าที่จะถึงบ้าน เด็กอายุแค่ ๘-๙ ขวบนี้แหละ ต้องแบกมัดพอนไม้สด มีพวงปลาห้อยหัวห้อยท้ายมาตลอดระยะทางเป็นกิโล ๆ หลายกิโล กว่า ๓-๔ กิโล หรืออาจจะกว่านั้น ๕-๖ กิโลเมตร ไม่ต่ำกว่า ๓ กิโลแน่ จำไม่ได้แล้ว

อาตมาก็คือผู้ช่วยทำงานบ้านทุกอย่าง เท่าที่สามารถและทำได้ ซึ่งมันเกินเด็ก ๘-๙ ขวบ สามัญทั่วไปอย่างยิ่งนะ แต่ละวัน ๆ เว้นเวลาไปเรียนหนังสือ ซึ่งโรงเรียนก็อยู่ตรงกันข้ามกับบ้าน เดินข้ามถนนไปเท่านั้น โรงเรียนเทพอำนวยในจังหวัดอุปลาฯ สมัยนั้น นอกจากไปโรงเรียนกลับมาแล้วแต่เช้าจรดเย็นถึงเข้านอนก็มีแต่ทำงาน ๆ ๆ ๆ ไม่มีเวลาอยู่ว่างเปล่าได้เลย ท่านเคี้ยวเชิฐหนักจัดจริง ๆ เรื่องพักผ่อนหย่อนใจหรือเล่นนั้นไม่ต้องพูดเลย ไม่มีในชีวิตแบบนี้เลย

เด็กสามัญ อายุแค่ ๘-๙ ขวบ คิดดูซิว่าจะทรมาทรมานแค่ไหน แต่เมื่อภายหลังอาตมาก็ได้นึกถึงคุณงามความดีของท่านที่ทำให้อาตมาแกร่ง เป็นงาน มีทั้งปฏิภาณไหวพริบ ปัญญา สมรรถนะ และขยัน อดทน เป็นนักสู้ที่รู้ค่าของการทำงาน และค่าของความเป็นคน จึงเป็นคนเอาการเอางานมาตั้งแต่บัดนั้น

นี่ก็ขอให้ข้อคิดกับเด็กทั้งหลาย หรือผู้ใหญ่ก็ตามว่า อย่ากลัวการงาน อย่าหลงการเล่น การบันเทิงนั้นมันไม่มีประโยชน์จริง ๆ มีบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ ก็พอแล้ว (เพราะไม่ไหวไทยในความบันเทิง ไม่กังวลในความร้ายววย ไม่ปรารถนาความเป็นใหญ่เป็นโต ไม่มีปัญหากับความเครียด ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน - พ่อครู สมณะโพธิรักษ์)



คนดีจะกล้าเสียสละมากขึ้น

เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ศาลอาญาได้พิพากษาคดีการชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.) ในยุทธการ “ดาวกระจาย” เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อหยุดการกระทำความผิดของรัฐบาลนายสมัคร สุนทรเวช

โดยมี พล.ต. จำลอง ศรีเมือง นายสนธิ ลิ้มทองกุล นายพิภพ ธงไชย นายสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ นายสมศักดิ์ โกศัยสุข นายสุริยะใส กตะศิลา นายไชยวัฒน์ ลินสูงค์ นายอมร อมรรัตนานนท์ (นายรัชต์ยุตม์ ศิริโยธินภักดี) และนายเทิดภูมิ ใจดี เป็นจำเลยที่ ๑ - ๙ ในข้อหา “กบฏ” และร่วมกันมั่วสุมตั้งแต่ ๑๐ คน ขึ้นไปให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในบ้านเมือง ผลปรากฏว่าศาลได้พิพากษาจำเลยที่ ๑-๖ เนื่องจากศาลเคยพิพากษาในคดีบุกรุกทำเนียบรัฐบาลไปแล้ว เพราะเป็นการฟ้องร้องซ้ำซ้อน ส่วนจำเลยที่ ๗ - ๙ ศาลเห็นควรให้รอลงอาญามีกำหนด ๒ ปี

ในการตัดสินคดีนี้ มีเหตุผลของศาลบางส่วนที่น่าสนใจมาก คือ ศาลได้ให้ความเห็นต่อคดีนี้ว่า

“..... การชุมนุมของกลุ่ม พธม. ยังทำให้ผู้เข้าร่วมชุมนุมและประชาชนทราบว่า รัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช อยู่ภายใต้การครอบงำและสั่งการของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และทราบถึงการกระทำของกลุ่มบุคคลในเครือข่ายระบอบทักษิณ รวมทั้งทราบถึงการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลที่ไม่มีคุณธรรมและธรรมาภิบาลในการบริหารราชการบ้านเมือง มีวาระซ่อนเร้นและเป็นการกระทำที่ขัดผลประโยชน์หลายเรื่อง การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรฯ และการกระทำ

ของจำเลยที่ ๗ - ๙ จึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๖

อนึ่ง ข้อมูลที่กลุ่มพันธมิตรฯ ปรากฏระหว่างการชุมนุม ปัจจุบันพบว่ามีความจริงในหลายเรื่อง บางเรื่องมีการดำเนินคดีอาญาต่อกลุ่มบุคคลที่กระทำความผิด และศาลได้พิพากษาลงโทษแล้ว ข้อมูลบางเรื่องต้องถือว่าเป็นประโยชน์และให้ความรู้แก่ประชาชน ทำให้ประชาชนตื่นรู้ถึงสิทธิและหน้าที่ของตนเองมากขึ้น สิ่งสำคัญที่สุดคือทำให้ประชาชนมีความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์เพิ่มขึ้น และมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เครือข่ายระบอบทักษิณมีกลุ่มที่ล่องล่เมิดต่อสถาบันพระมหากษัตริย์อยู่จริง การกระทำของพวกจำเลยถือว่าเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมและประโยชน์ชาติในระดับหนึ่ง”

จากการตัดสินของศาลในการชุมนุมของกลุ่ม พธม. ในครั้งนี้ ทำให้ประชาชนผู้รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ มีกำลังใจในการทำความดี การเสียสละเพื่อประเทศชาติบ้านเมืองและสถาบันอย่างแนบแน่น

เปรียบดังกลุ่มคนดีบุกเข้าไปในบ้านของเพื่อนบ้าน เพื่อช่วยไล่โจรที่ขึ้นไปขโมยของในบ้าน แม้ดูเผินๆ อาจเป็นการบุกรุกไปในพื้นที่ของเพื่อนบ้าน แต่ถ้าเจ้าของบ้านรู้เจตนาของกลุ่มคนดีนี้ กลับจะรู้สึกยกย่องสรรเสริญที่มีจิตใจเสียสละ ช่วยไล่โจรที่เข้าไปขโมยของในบ้านโดยเสียอันตราย เสียต่อการถูกเข้าใจผิด ถ้าเจ้าของบ้านไม่รู้ว่ามีโจรขึ้นบ้าน

การตัดสินของศาลอาญาในครั้งนี้ จึงเป็นกำลังใจให้กลุ่มคนดีที่กล้าเสียสละชีวิตเพื่อปกป้องชาติ ศาสน์ กษัตริย์ อย่างสำคัญ

เรื่องของอำนาจ

๑. อำนาจเงิน



๒. อำนาจสี



๓. อำนาจพระสังฆาธิการ



๔. อำนาจกรรม

แผ่นนดินศักดิ์สิทธิ์ “ถ้าๆชชิตาแม่แต่โมเตเตียว
ก็ขอแบ่งให้มื่ออันเป็นไป!” พ.๘





* ศิลปบริสุทธิต้องถึงใจ
 ใจแค่กายกับวาจา
 บริสุทธิสามงามรักษา
 จักชกพาชาติพ้นภัย.



ศิลปบริสุทธิต้องถึงใจ

(กुरुธรรมชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตะวัน-
 มหาวิหาร เขตกรุงสาวัตติ นครหลวงของแคว้น
 โกศล ทรงกล่าวถึง**ภิกษุรูปหนึ่งซึ่งฆ่าหงส์ตาย**

ได้มี **๒** สหายชาวเมืองสาวัตติ มาบวชเป็น
ภิกษุอยู่ในธรรมวินัยของพุทธศาสนา ทั้งคู่มักเที่ยว
 ไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ

วันหนึ่ง ภิกษุทั้งสองไปยังแม่น้ำจिरวดี พอ
 สรงน้ำ(อาบน้ำ)เสร็จแล้ว ก็นั่งผึ่งแดดอยู่ที่เนิน
 ทราย สนทนาคุยกันถึงเรื่องเก่าก่อนที่ผ่านๆมา

ขณะนั้น มี**หงส์ ๒ ตัว**บินมาไม่ไกลนัก ภิกษุ
 รูปหนึ่งพลันรีบหยิบก้อนกรวดขนาดเชื่อง(โตพอ
 สวมควรว)ขึ้นมา แล้วกล่าวว่า

“คอยดูนะ ผมจะเขวี้ยงให้ถูกลูกตาของหงส์”

“เป็นไปไม่ได้หรอก ท่านขว้างไม่ถูกแน่”

“ถ้าอย่างนั้น ลูกตาของหงส์ข้างนี้จงยกไว้
 ผมจะเขวี้ยงลูกตาข้างโน้นให้ท่านดู”

พูดแล้วก็หยิบก้อนกรวดขึ้นมาเพิ่ม แล้ว
 เขวี้ยงไปที่หลังของหงส์ หงส์ถูกก้อนกรวดกระทบ
 หลัง ก็เหลียวมองดู ทันใดนั้น ภิกษุนั้นก็เขวี้ยง
 ก้อนกรวดที่ลูกตาด้านนั้นทันที ก้อนกรวดพุ่งทะลุ
 ตาด้านนี้ไปยังตาอีกด้านหนึ่ง หงส์ร้องขึ้นด้วย
 ความเจ็บปวด ร่วงหล่นลงสู่พื้นทราย แน่จึงตาย
 คาที่ ณ ตรงนั้น

พวกภิกษุรูปอื่นที่อยู่ในบริเวณนั้น เห็น
 เหตุการณ์แล้ว พากันตำหนิติเตียนว่า

“ท่านได้บวชอยู่ในพระพุทธศาสนา ทำไม

ยังกระทำปาณาติบาตอย่างนี้ ช่างกระทำบาป
อันไม่สมควรเลย”

แล้วนำตัวภิกษุรูปนั้นไปเข้าเฝ้าพระศาสดา
พระองค์จึงตรัสถาม

“ดูก่อนภิกษุ เธอกระทำปาณาติบาตฆ่าหงส์
ตายจริงหรือไม่”

“จริง พระเจ้าข้า”

“ก็เธอได้บวชอยู่ในศาสนา ที่เป็นเครื่องนำ
ออกจากทุกข์ได้เห็นปานนี้ ไฉนยังได้กระทำบาปผิด
ศีลอย่างนี้เล่า แม้โบราณบัณฑิตทั้งหลายเพียง
แค่บงกพร่องศีลเล็กน้อย ก็ยังเศร้าหมอง สำนึก
รังเกียจการถือศีลไม่บริสุทธิ์ของตน

แต่เธอบวชเป็นภิกษุในศาสนาแล้ว ไม่มี
สำนึกถึงศีลของตน ไม่รังเกียจกรรมอันเป็นบาป
ทั้งที่เป็นภิกษุควรสำรวมกาย-วาจา-ใจ มิใช่
หรือ”

แล้วพระศาสดาทรงนำเรื่องราวในอดีตมาตรัส
เล่า

ใน

อดีตกาล พระราชาพระองค์หนึ่งครอง
ราชสมบัติอยู่ในนครอินทปัตถ์ แคว้นกुरु มีพระ
โอรสพระนามว่า ธัญชัย ซึ่งได้ศึกษาเรียนรู้
ศิลปะทั้งปวงจากกรุงตักสิลา นครหลวงของแคว้น
คันธาระ พระราชบิดาจึงทรงแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งเป็นอุปราช

ครั้นกาลต่อมา พระราชาเสด็จสวรรคตแล้ว
พระโอรสจึงทรงขึ้นดำรงตำแหน่งแทน เป็นพระ
เจ้าธัญชัย ทรงเป็นพระราชาผู้ประกอบด้วยกุศล
กรรมบถ ๑๐(การกระทำความดี ๑๐ ประการ)

๑. เว้นขาดการฆ่าสัตว์
๒. เว้นขาดการลักทรัพย์
๓. เว้นขาดการประพฤตินิโคตในกาม
๔. เว้นขาดการพูดเท็จ
๕. เว้นขาดการส่อเสียด
๖. เว้นขาดพูดคำหยาบ
๗. เว้นขาดคำเพ้อเจ้อ

๘. ไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น

๙. ไม่มีจิตคิดร้ายผู้อื่น

๑๐. มีความเห็นที่ถูกต้อง

และทรงเป็นพระราชาผู้ประพฤตินิโคตธรรม
(ถือศีล ๕) ทรงเพียรรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์
แม้แต่พระมารดาของพระองค์ ก็ทรงรักษาศีล ๕
ด้วย ยังมีอีกทั้งพระอัคมรเหสี พระอุปราชผู้เป็น
พระอนุชา พราหมณ์ผู้เป็นปุโรหิต อำมาตย์ผู้
รั้งวัดที่ดิน นายสารถิ เศรษฐี อำมาตย์ผู้ดวง
ข้าว นายประตูเมือง นางวันฉทาสี(หญิงคนิกา)
เหล่านี้ล้วนดำรงอยู่ในกลุ่มกุศลธรรม(ถือศีล ๕ ซึ่ง
เป็นข้อปฏิบัติให้งดเว้นการกระทำบาปชั่ว ทั้งทาง
กาย-วาจา-ใจ)ทั้งสิ้น

เมื่อพระเจ้าธัญชัยทรงขึ้นครองราชย์แล้ว
ทรงให้สร้างโรงงาน ๖ แห่ง ที่ประตูทั้ง ๔ ทิศ
กับที่กลางพระนคร และที่ประตูพระราชวัง ทรง
สละพระราชทรัพย์จำนวน ๖๐๐,๐๐๐ ทุกๆวัน
ทรงบริจาค (สละออกอย่างเต็มที่ไม่ว่าจะสม) ทำทาน
ด้วยพระอัธยาศัย(นิสัยใจคอ)ยินดียิ่ง เพราะเหตุนี้
เสียดยยกย่องสรรเสริญจึงเล่าลือไปทั่วชมพูทวีป

ในเวลานั้น ที่แคว้นกาลิงคะกำลังเกิดเภทภัย
รุนแรง จากสาเหตุที่ฝนไม่ตก พืชพันธุ์ธัญญาหาร
เสียหาย ขาดแคลนอาหาร ผู้คนเจ็บป่วยล้มตาย
เกิดภัย ๓ ประการ คือ

ทุพภิกขภัย(ภัยจากข้าวยากหมากแพง)

ฉาดกภัย(ภัยจากการอดอยากหิวโหย)

โรคภัย(ภัยจากการเจ็บป่วยเป็นไข้)

ดังนั้นชาวแคว้นกาลิงคะจึงร่วมกันเดินทาง
ไปยังนครทันทปุระ เพื่อกราบทูลร้องเรียนต่อ
พระเจ้ากาลิงคราช พอถึงที่ประตูพระราชวัง ก็
พากันส่งเสียงอื้ออึง

“ข้าแต่พระราชาผู้เป็นใหญ่ ขอพระองค์ทรง
ช่วยให้ฝนตกลงมาด้วยเถิด พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับเช่นนั้น จึงตรัสถาม
เรื่องราวสาเหตุกับพวกอำมาตย์ เหล่าอำมาตย์
พากันกราบทูลให้ทรงทราบ

“ภัยเกิดขึ้นทั่วแคว้นกาลิงคะ เพราะแล้งฝน ยาวนาน ข้าวกล้าพินาศสิ้น เกิดความอดอยาก ไม่มีอาหารกิน โรคภัยกลุ้มรุม หมดทางทำมาหากิน ต้องจูงลูกเด็กเล็กแดงเที่ยวเร่ร่อนไป พระเจ้าข้า”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น สมัยก่อนๆเมื่อฝนไม่ตก พระราชาทั้งหลายทรงกระทำอย่างไรเล่า”

“พระราชาแต่เก่าก่อนทั้งหลาย จะทรง**บริจาคทาน ทรงอธิษฐานอุโบสถ(ถือปฏิบัติศีล ๘) ทรงบรรทม(นอน)บนพระแท่นบรรทม ทำด้วยไม้ ตลอด ๗ วัน แล้วฝนก็จะตกลงมาพระเจ้าข้า”**

พระราชาทรงสดับแล้ว ก็ทรงรับคำ ได้ทรงกระทำตามนั้น

แต่พ้น ๗ วันแล้ว ฝนก็มีได้ตก พระราชาจึงทรงปรึกษาเหล่าอำมาตย์อีก พวกอำมาตย์ช่วยกันคิดแล้วกราบทูล

“ข้าแต่มหाराช หากได้**ข้างมงคลหัตถิ** (ชื่อตระกูลหนึ่งของข้างมงคลคู้บ้านคู้เมือง)ชื่อ**อัญชนะ** ของพระเจ้าธัญชัยมาสู่แคว้นกาลิงคะนี้ ฝนก็จะตกเป็นแน่แท้”

“เป็นไปได้อย่างไร พระราชาพระองค์นี้มีไพร่พลพาหนะเข้มแข็ง ยากยิ่งที่จะปราบได้”

“ขอเดชะ มิต้องทำการรบพุ่งใดๆเลย เพราะ**พระราชาพระองค์นี้ทรงเป็นผู้ยินดีในการบริจาค(คือการสละออกเต็มที่ไม่ว่าง) ไม้มักน้อยในการทำทาน(ให้) แม้ขอพระเคียร(ศิระ)ของพระองค์ก็ทรงตัดให้ได้ แม้ขอพระเนตร(ดวงตา)ก็ทรงควักให้ได้ แม้ขอราชสมบัติก็ทรงมอบให้ได้** นี่เพียงขอข้างมงคลหัตถิเท่านั้นย่อมพระราชทานแก่พระเจ้าข้า”

“แล้วใครเล่าที่จะไปทูลขอข้างมงคลนั้น”

“ขอเดชะ สมควรเป็น**พวกพราหมณ์** พระเจ้าข้า”

พระเจ้ากาลิงคราชจึงรับสั่งเรียกพราหมณ์ ๘ ท่าน ให้รับเร่งเดินทางไปสู่นครอินทปัตถ์ของแคว้นกุรุ

ณ นครอินทปัตถ์ **โดยปกติแล้วทุกวันพระ(คือ ๘ คำหรือ ๑๔ คำ หรือ ๑๕ คำ) ของทุกุ๊ปภัษ**

(คือ ๒ ลัปดาห์ หรือ ๑๕ วัน) พระเจ้าธัญชัย จะประทับบนข้างมงคลหัตถิ **เสด็จไปยังโรงงานเพื่อประทานอาหารแก่ชาวบ้านชาวเมือง ด้วยพระหัตถ์(มือ)ของพระองค์เอง**

เข้านี้ เสด็จไปยังโรงงานที่ประตูด้านทิศ ตะวัน-ออก พวกพราหมณ์ทั้ง ๘ เพิ่งได้โอกาสในวันนี้เอง จึงพากันไปยืนอยู่เบื้องหน้าข้างมงคลหัตถิ พระราชาทรงมองเห็นเช่นนั้น ตรัสถามว่า

“พราหมณ์ผู้เจริญ พวกท่านทั้งหลายต้องการอะไรหรือ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ในมหาชน ข้า-พระองค์ทั้งหลายรับทราบภักดีศัพทอันดีงาม ด้วยครัทธาและศีลของพระองค์แล้ว จึงพากันมาขอรับพระราชทานข้างมงคลหัตถิ เพื่อนำไปแคว้นกาลิงคะ

เพราะผืนดินแห้งแล้ง ฝนไม่ตกเลย เกิดข้าวยากหมากแพง อดอยากขาดแคลนอาหารมาก ขอพระองค์โปรดพระราชทานพญาข้างตัวประเสริฐ ชื่อ อัญชนะ ด้วยเถิด เพื่อทำฝนให้ตกในแคว้นกาลิงคะได้”

ทรงสดับอย่างนั้น พระเจ้าธัญชัยทรงดำริในพระทัยว่า

“**การปฏิเสธห้ามผู้ขอ(ยากจก)ทั้งหลายที่มาถึงแล้ว เป็นการไม่สมควรแก่เราเลย** กุศลสมทาน(การถือปฏิบัติทำความดี)ของเราอย่าได้เสียหายถูกทำลายไป ฉะนั้นเราจะให้ข้างมงคลหัตถินี้ แก่พวกพราหมณ์กาลิงคะ”

เมื่อทรงตัดสินพระทัยแล้ว ก็เสด็จลงมาจากหลังข้าง ทรงจับวงของพญาข้างตัวประเสริฐวางลงบนฝ่ามือของพราหมณ์ แล้วจึงหลังน้ำทักษิโณทก(คือการหลังน้ำแสดงการมอบให้ในสิ่งของที่ใหญ่โต) ที่ฝ่ามือของพราหมณ์นั้น เป็นการมอบข้างมงคลหัตถิแก่พราหมณ์แล้ว

จากนั้น ได้ตรัสกับพราหมณ์เหล่านั้นว่า

“ดูก่อนพราหมณ์ทั้งหลาย เราได้มอบข้างมงคลอันมีค่าควรแก่พระราชา เป็นพาหนะใช้สอยคู่ควรแก่พระราชา เป็นข้างที่มียศศักดิ์

ฐานะ ประดับปกคลุมด้วยชายทองคำ พร้อมด้วย นายหัตถาจารย์(ควาญช้าง) เราชอมอบแก่ท่านทั้งหลาย พวกท่านจงนำไปตามความปรารถนาเถิด”

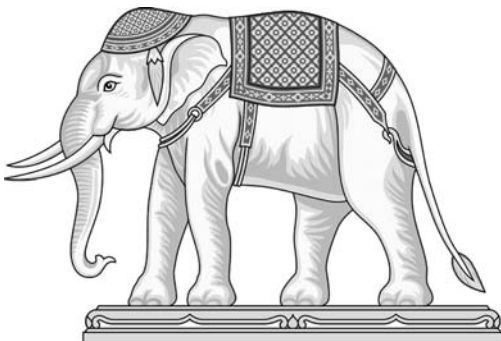
พราหมณ์เหล่านั้นจึงนำช้างไปยังนครทันต-ปุระ แคว้นกาลิงคะ

แต่เหล่าอำมาตย์แคว้นกุรุอดใจไว้ไม่ได้ ที่จะ กราบทูลถามพระเจ้าธัญชัย

“เหตุใดหนอ พระองค์จึงพระราชทาน พญาช้างตัวประเสริฐ ซึ่งมีลักษณะดี สมบูรณ์ด้วย มงคล(ความสุขความเจริญ) เก่งกาจสูงส่งในการ รบทำสงคราม ให้แก่พราหมณ์กาลิงคะไป แล้ว พระองค์จะเสวยราชสมบัติได้มั่นคงอย่างไร”

พระราชาดรัสตอบพวกอำมาตย์อย่างหนักแน่นมั่นคงทันที

“ไม่เพียงแต่พญาช้างมงคลเท่านั้น แม้ราช-สมบัติทั้งหมดเราก็ให้ได้ แม้สรีระนี้ของเราก็ได้ **เพราะลัทธิพญายุติธรรม(คือความเป็นผู้รู้แจ้งเห็น จริ่งทุกสิ่งในโลก)เป็นที่รักของเรา** ดังนั้นเราจึงให้ พญาช้างมงคลไป”



sirinyas-thailand.de/tag/thai-cul-

ณ นครทันตปุระ แม้ได้ช้างมงคลหัตถิแล้ว แต่ฝนก็ยังคงไม่ตก ทำให้พระเจ้ากาลิงคราชทรง เรำร้อนพระทัย จึงตรัสคาดคั้นเหล่าอำมาตย์

“ช้างมงคลก็ได้มาแล้ว เหตุใดกันเล่า ฝนจึง ไม่ตก”

พวกอำมาตย์แสดงความคิดเห็นใหม่ว่า

“ขอเดชะ น่าจะเป็นเพราะพระราชแคว้น กุรุ นั้น ทรงมีปกตริรักษาในกุรุธรรม(ถือศีล ๕)

บริสุทธิ ด้วยเหตุนี้ในแคว้นแคว้นของพระองค์ ฝนจึง ตกทุก ๑๐ วันบ้าง ทุก ๑๕ วันบ้าง **เพราะอานุภาพ แห่งคุณความดีของพระราชามีให้อานุภาพของ สัตว์มงคลใดเลย”**

“ถ้าเป็นอย่างนั้น พวกท่านจงนำช้างมงคลหัตถิ ไปถวายคืนพระเจ้าธัญชัย แล้วขอให้พระองค์ โปรตประทานกุรุธรรม พวกท่านจงบันทึกกุรุ-ธรรมนั้นนำมาเถิด เราจะรักษากุรุธรรมด้วยตนเอง”

พระเจ้ากาลิงคราชทรงส่งตัวพวกอำมาตย์ไป อีกครั้ง ด้วยพระราชดำรัสนี้

เมื่อเหล่าอำมาตย์กาลิงคะ เดินทางมาถึงนคร อินทปัตถ์ ในแคว้นกุรุ ได้เข้าเฝ้าพระเจ้าธัญชัย แล้ว กราบทูลพระองค์

“ข้าแต่สมมุติเทพ แม้ได้พญาช้างมงคลไป อยู่ในแคว้นกาลิงคะแล้ว แต่ฝนก็ไม่ตกเลย จึง ขอนำกลับมาถวายคืนพระองค์ เพราะได้ทราบ มาว่า **ปกตริของพระองค์ทรงรักษากุรุธรรม(ศีล ๕) บริสุทธิ ฝนจึงตกในแคว้นแคว้นของพระองค์** ดังนั้นพระเจ้ากาลิงคราชจึงทรงประสงค์จะรักษา กุรุธรรม รับสั่งพวกข้าพระองค์ให้บันทึกลงแผ่น สุพรรณบัญญัติ(แผ่นทองคำ)นำกลับไป **จึงขอพระองค์ ประทานกุรุธรรมนั้น** แก่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เถิด พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับแล้ว รับตรัสตอบ

“ดูก่อนเหล่าอำมาตย์แห่งกาลิงครัฐ เรายินดี รับช้างมงคลหัตถิกลับคืน แต่เรื่องที่เราถือปฏิบัติ ศีล ๕ (รักษากุรุธรรม) นั้น แม้เรายังปฏิบัติอยู่ก็ จริ่ง แต่บัดนี้เรายังเกิดความสงสัยรังเกียจในการ ประพฤติศีลของตนว่า ไม่บริสุทธิ ทำให้จิตของเรา ไม่เกิดความยินดี **ฉะนั้นเราผู้ยังไม่บริสุทธิในศีล จึงไม่อาจให้ศีลนั้นแก่ท่านทั้งหลายได้”**

“ก็เพราะสาเหตุใดกัน ศีลของพระองค์จึงไม่ บริสุทธิ พระเจ้าข้า”

พระเจ้าธัญชัยก็ทรงเล่าเหตุการณ์นั้น

“ในคราวที่มีมหรลพการละเล่นเดือน ๑๒ ของทุกๆ ๓ ปี พวกพระราชาทันตปุระจะมาพร้อม

สนุกสนานกัน พวกมันแต่งองค์ทรงเครื่องเป็นเทวดา แล้วไปยืนอยู่ในสำนักของยักษ์ชื่อ **จิตตราช** แข่งขันกันยิงธนูไปในทิศทั้ง ๔ แม้เราก็ร่วมการ เล่นนั้นด้วย ได้ยิงลูกศรไปที่เป้าหมาย ถูกเป้า ทั้ง ๓ ทิศ แต่ทิศที่ ๔ ลูกศรยิงเรียดไปตามผิวหนัง ของบึงใหญ่แล้ว ลูกศรหายไปไม่ปรากฏ ทำให้เรานึกสงสัยจริงเกี่ยวกับว่า **เราคงยิงลูกศรถูกปลาในน้ำ เป็นแน่ เราทำให้ชีวิตสัตว์ต้องตกลงไปกระมัง หนอ เพราะฉะนั้นศิลปะของเราคงไม่บริสุทธิ์แล้ว หนอ** เรารู้สึกเศร้าหมอง ไม่นิยมในศิลปะที่ไม่บริสุทธิ์ ของตน ดังนี้”

“ข้าแต่มหाराชาเจ้า พระองค์มิได้ทรงมีเจตนา ที่จะฆ่าสัตว์ เมื่อไม่มีเจตนาฆ่าสัตว์ ย่อมชื่อว่าไม่ผิด ศิลปาณาติบาต ขอพระองค์ทรงให้ศิลปะ ๕ นั้นที่ทรง รักษาอยู่ แก่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายเถิด”

พระเจ้าอนัญชัยทรงทนการรบเร้าเช่นนั้นไม่ได้ จึงตรัสว่า

“ถ้าอย่างนั้น พวกท่านจงจาริกลงในแผ่นดิน สุพรรณภูมิไว้ **กुरुธรรม(คือศิลปะ ๕ ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติ ให้งดเว้นจากการกระทำบาปชั่ว ทางทางกาย- วาจา-ใจ) ประกอบด้วย ๕ ประการ** ดังนี้

๑. เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์(ปาณาติปาตา เวรมณี)
๒. เว้นขาดจากการลักขโมยทรัพย์สินสิ่งของที่เขาไม่ได้ให้(อทินนาทานา เวรมณี)
๓. เว้นขาดจากการประพฤติดินในกาม(กาเม- สุมิจฉาจารา เวรมณี)
๔. เว้นขาดจากการพูดโกหก(มุสาวาทา เวรมณี)
๕. เว้นขาดจากการเสพของมีนเมาให้โทษ อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท(สุราเมระยะ มัชชะ ปมาทัฏฐานา เวรมณี)”

ครั้นพระราชาทรงให้จาริกกुरुธรรมแล้ว ก็ตรัส ก้าชับว่า

“ดูก่อนท่านอำมาตย์ทั้งหลาย เราไม่นิยมใน ศิลปะที่ไม่บริสุทธิ์ของตน แต่**พระมารดาของเรา**นั้น รักษาศิลปะไว้ได้เป็นอย่างดี พวกท่านจงไปขอรับศิลปะ

จากพระมารดาของเราเถิด”

เหล่าอำมาตย์นั้นจึงพากันไปเข้าเฝ้า**พระชนนี** (แม่ของพระมหากษัตริย์)

“ข้าแต่พระเทวี ได้ยินมาว่า พระองค์ทรง รักษาศิลปะ ๕ ได้บริสุทธิ์ จึงขอพระองค์โปรดประทาน ศิลปะนั้น แก่พวกข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายด้วยเถิด”

พระชนนีทรงได้ยินอย่างนั้น ก็ตรัสห้ามเร็ว พลัน

“ดูก่อนท่านทั้งหลาย เราเพียรรักษาศิลปะให้ บริสุทธิ์ก็จริงอยู่ แต่บัดนี้ เรานึกสงสัยจริงเกี่ยวกับ การประพฤติดิสนั้นว่า ไม่บริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้เราจึง ไม่อาจให้ศิลปะแก่พวกท่านได้”

“ก็แล้วศิลปะนั้นไม่บริสุทธิ์เพราะเหตุใดกัน พระเจ้าข้า”

“เรามี**โอรสอยู่ ๒ องค์** คือ **พระราชอาญา**ผู้เป็น พระเชษฐา(พี่) และ**พระอุปราช**ผู้เป็นพระอนุชา (น้อง)

มีอยู่คราวหนึ่ง ที่พระมหากษัตริย์องค์หนึ่งได้ ทรงส่งแก่นจันทร์หอมมูลค่าหนึ่งพัน กีบดอกไม้ ทองคำราคาหนึ่งแสน มาถวายพระราชอาญาของเรา นี้ แต่พระราชอาญาคิดจะบูชาคุณของพระมารดา จึงทรงส่งของทั้งหมดนั้นถวายแต่เรา

แต่เพราะเราได้ดำริในใจไว้ว่า **จะไม่เสพติด ของหอม จะไม่ประดับตัดดอกไม้** ดังนั้นเราจึง คิดว่า จะให้แก่นจันทร์หอมกับดอกไม้ทองคำแก่ **สะใภ้ทั้งสอง**

สะใภ้คนโตของเรามีฐานะใหญ่โต ดำรง ตำแหน่ง**อัครมเหสีของพระราชอาญา** เราจะให้ดอกไม้ ทองคำ ส่วน**สะใภ้คนเล็ก**เป็นคนยากจน เราจะให้ แก่นจันทร์หอมแก่**พระมเหสีของพระอุปราช**

ครั้นเราได้ประทานของทั้งหมดแก่สะใภ้ทั้งสอง ไปแล้ว ได้บังเกิดความรู้สึกเศร้าหมอง สงสัย ใจจริงเกี่ยวกับว่า **เรารักษาศิลปะไม่บริสุทธิ์แล้วหนอ**

เพราะการที่สะใภ้ของเราจะมีฐานะยากจน หรือมั่งมี เราก็ไม่ควรตัดสินกันที่ฐานะเช่นนั้น แต่**ควรที่จะพิจารณาตรงพฤติกรรม** ใครมีการ

กระทำความดีงามสูงสุดมากกว่ากัน นั่นจึงจะถูกต้อง

แต่ที่เราไม่ได้ตัดสินด้วยความดีเป็นที่สุด ฉะนั้นศิลปะของเราจะต่างพร้อยไหมหนอ”

อำมาตย์ทั้งหลายฟังแล้ว ก็กราบทูลตามความเห็นของตน

“ขอพระองค์โปรดอย่าได้ทรงสงสัยรังเกียจ ด้วยเหตุมีประมาณเล็กน้อยเท่านี้เลย ขึ้นชื่อว่าหากเป็นของของตนแล้ว ผู้นั้นจะให้แก่ใครก็ได้ ตามใจชอบของตน ศิลย่อมไม่ต่างพร้อยด้วยเหตุเท่านี้ ดังนั้นขอพระองค์โปรดประทานศิลปะแก่พวกข้าพระพุทธเจ้าเถิด”

พระชนนีจึงทรงให้จาริกศิลปะ ๕ ลงบนแผ่นสุพรรณบัฏ แล้วตรัสแนะนำ

“ท่านทั้งหลาย เรายังสงสัยว่าศิลปะของเราไม่บริสุทธิ์ แต่**พระสุณิสสา(ลูกสะใภ้)**ซึ่งเป็น**พระอัครมเหสี**นั้น น่าจะรักษาศิลปะได้เป็นอย่างดี พวกท่านจงไปรับศิลปะจากพระอัครมเหสีเถิด”

อำมาตย์ทั้งหลายจึงไปเข้าเฝ้าพระอัครมเหสี แม้**พระอัครมเหสี**ก็เช่นเดียวกัน ทรงกล่าวว่า

“เรายังไม่ยินดีพอใจในการรักษาศิลปะของตน เรายังประพาศศิลปะ ๕ ไม่ได้บริสุทธิ์ เพราะมีอยู่วันหนึ่ง ได้ทรงเห็นพระอุปราชประทับอยู่บนหลังช้าง ติดตามอยู่เบื้องหลังของพระราชาที่กำลังทำประทักษิณ(เวียนรอบทางขวา)เลียบพระนคร ขณะนั่นเอง เราพลันบังเกิดจิตกามราคะ(ความกำหนัดยินดีใคร่อยาก)กลุ่มรุ่มว่า

ถ้าพระราชาสวรรคตไปแล้ว พระอุปราชก็จะได้ครองราชย์ต่อ เมื่อนั้นหากเราได้เซยชิดกับพระองค์ก็คงจะดียิ่งนัก

แต่พอเราได้สติแล้ว ก็นึกละอายแก่ใจ เรากำลังรักษาศิลปะอยู่ **ทั้งที่มีพระสวามีแล้วแท้ๆ ไยยังแลดูชายอื่นด้วยกิเลสกามราคะเล่า** ศิลปะของเราคงขาดทะเลเป็นแน่”

พวกอำมาตย์ฟังแล้ว ก็กราบทูลตามความรู้ของตนแต่พระอัครมเหสี

“ข้าแต่พระแม่เจ้า ปกติของการประพาศศิลปะ ในกามนั้น ศิลปะจะขาดทะเลก็ด้วยกายกรรม(การกระทำทางร่างกาย)เท่านั้น หากเป็นเพียงแต่ความนึกคิดมโนกรรม(การกระทำทางใจ)พลาดพลั้งไป ศิลปะจะต่างพร้อยไปบ้างเท่านั้นเอง จึงขอพระองค์โปรดประทานศิลปะแก่พวกข้าพระพุทธเจ้าเถิด”

พระอัครมเหสีจึงทรงบอกศิลปะ ๕ ให้จาริกลงในแผ่นสุพรรณบัฏ แต่ด้วยความไม่สบายพระทัย จึงรับสั่งกับพวกอำมาตย์เหล่านั้น

“แม้เมื่อเป็นอย่างนี้ ศิลปะของเราก็ยังไม่บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ฉะนั้นพวกท่านจงไปหา**พระอุปราช**เถิด เพราะพระองค์ทรงรักษาศิลปะได้ดีกว่าเราแน่”

อำมาตย์ชาวกาลิงคะทั้งหมด ก็ได้ไปเข้าเฝ้า**พระอุปราช** ทูลขอศิลปะกับพระองค์ แต่พระอุปราชทรงตอบว่า

“แม้ปกติเราจะรักษาศิลปะ ๕ อยู่ แต่เมื่อเร็วๆนี้เองเรารู้สึกเศร้าหมองในการรักษาศิลปะของตน ศิลปะของเราคงไม่บริสุทธิ์แล้วหนอ

สาเหตุเกิดจาก...คราใดที่เรานั่งรถพาหนะไป ค้างคืน ที่พระราชวังของเสด็จผู้เป็นพระราชอาครานั้น **เราได้ตกลงไว้กับสารถิและพวกบริวารผู้ติดตามว่า** จงวางเชือกกับบฏัก(ไม้ที่ฝังเหล็กแหลมตรงปลายใช้บังคับสัตว์พาหนะ) ไว้ที่แอกรถ (เป็นไม้ที่พาดคอสัตว์เพื่อลากจูงรถ) ด้วยการทำสัญญาณเช่นนี้เอง ทั้งสารถิกับเหล่าบริวารจะรู้ว่าเราอยู่ค้างคืนที่พระราชวัง ทั้งหมดก็จะนำเอารถไปเก็บ แล้วพากันพักผ่อน ต่อเมื่อถึงเช้าวันใหม่ ก็ค่อยกลับมาคอยยืนรับเราพร้อมด้วยรถนั้น

แต่วันหนึ่ง เราไม่ได้คิดที่จะค้างคืนที่พระราชวัง จึงไม่ได้ให้ทำสัญญาณนั้นไว้ ครั้นเราเข้าไปในพระราชวังแล้ว ผนตกหนัก เสด็จผู้จึงรับสั่งให้เราค้างคืนที่นั่น

รุ่งเช้าของอีกวัน เราออกมาเพื่อจะกลับ **จึงได้เห็นสารถิกับบริวารทั้งหลายนั้น ตัวเปียกปอน ยืนตากฝนตลอดทั้งคืนยังรุ่ง** เราได้เห็นอย่างนั้นแล้ว รู้สึกละอายใจจึงเกียจว่า **เราเป็นผู้รักษาศิลปะ**

อยู่ แต่ทำให้คนทั้งหลายต้องได้รับความลำบาก ศิลของเราคงไม่บริสุทธิ์แล้วหนอ”

อำมาตย์เหล่านั้นได้ฟังเรื่องราวแล้ว ทูลความเห็นของตนบ้าง

“ก็ในเมื่อพระองค์มิได้มีความคิดว่า คนเหล่านี้จงลำบากเถิด การกระทำใดที่กระทำโดยไม่เจตนา ย่อมไม่จัดว่าศิลาขาด พระองค์อย่าทรงรังเกียจว่า ศิลไม่บริสุทธิ์ ด้วยเหตุประมาทเล็กน้อยเท่านั้นเลย”

แล้วอำมาตย์ทั้งหลายก็ขอรับศิลจากพระอุปราช พระองค์ก็ทรงให้จาริกลงบนแผ่นสุพรรณบัฏ แล้วตรัสตามความรู้สึกของพระองค์

“เรายังคงไม่ปลื้มใจกับการรักษาศิลไม่บริสุทธิ์ของตบ ยังมีผู้รักษาศิลได้ดีกว่าเราอยู่อีก พวกท่านจงไปขอรับศิลจาก**บุโรหิต**(พราหมณ์ผู้เป็นอาจารย์หรือที่ปรึกษาของพระราชา)เถิด”

ไม่ยอมให้เสียเวลาเลย อำมาตย์ชาวกาลิงคะเหล่านั้นรีบไปเข้าพบ**พราหมณ์บุโรหิต**ทันที แล้วขอรับศิล แต่พราหมณ์บุโรหิตทัดทานไว้ว่า

“เราเองก็ยังไม่พอใจกับการถือศิลของตน ศิลของเรายังไม่บริสุทธิ์ เพราะมีอยู่วันหนึ่ง เราได้เห็นรถที่แสนวิจิตรสวยงามยิ่งนัก กษัตริย์องค์หนึ่งส่งมาถวายพระราชา เราเห็นแล้วจิตเกิดความโลภขึ้นมาว่า

เราแก่แล้ว ถ้าพระราชาพระราชทานรถนี้แก่เรา เราคงได้ใช้สอยไปที่ไหนๆ จะเป็นความสุขสบายอย่างที่สุด



bonhams.com

ในขณะนั้นเอง พระราชาได้ตรัสกับเราว่า รถของเราคันนี้ช่างงามเหลือเกิน แต่เราจะมอบให้แก่อาจารย์ของเราไว้ใช้สอย

ยิ่งได้ยินพระราชาตรัสอย่างนั้น เรายิ่งรู้สึกละเอียดใจเป็นอย่างมาก ในความโลภจัดของตน จึงไม่อาจจะรับพระราชทานรถคันนั้นเอาไว้ แม้พระราชาจะตรัสพระราชทานบ่อยครั้งก็ตาม เพราะเราคิดว่า เราเป็นผู้รักษาศิลอยู่แท้ๆ ยังกระทำความโลภในสิ่งของของผู้อื่น ศิลของเราคงแตกทำลายไปแล้ว”

พวกอำมาตย์ฟังเรื่องราวแล้ว ก็กล่าวกับพราหมณ์บุโรหิตนั้น

“ศิลยอมไม่แตกทำลายไป ด้วยเหตุเพียงจิตเกิดความโลภอยากได้ นั้นเป็นมโนกรรม(การกระทำทางใจ)เท่านั้น ศิลของท่านเพียงต่างพร้อยไปบ้าง ศิลของท่านไม่ขาดทะเลาะเลย พวกเราจึงขอรับศิลจากท่าน โปรดให้ศิลแก่เราเถิด”

พราหมณ์บุโรหิตจึงให้บันทึกรับศิลทั้ง ๕ ลงบนแผ่นสุพรรณบัฏ แล้วบอกว่า

“เรายังคงไม่ยินดีกับการรักษาศิลได้ไม่บริสุทธิ์ ฉะนั้นยังมีผู้รักษาศิลได้ดีกว่าเรา ท่านทั้งหลายจงไปหา**อำมาตย์ผู้เป็นเจ้าของที่รังวัด**เถิด”

เหล่าอำมาตย์กาลิงคะจึงพากันไปขอรับศิลกับ**อำมาตย์กुरुรัฐ** ผู้เป็นเจ้าของที่รังวัด(คือสำรวจที่ดินวัดแล้วปักแบ่งเขตที่ดิน) แม้อำมาตย์รังวัดนั้นก็บอกว่า

“ศิลของเราก็ยังไม่บริสุทธิ์หนอ เพราะเราได้ไปวัดที่ดินในชนบทแห่งหนึ่ง เราให้เจ้าของนาจับปลายเชือกวัดข้างหนึ่ง แล้วเราลากปลายเชือกอีกข้างหนึ่งที่มีไม้ผูกไว้ เพื่อปักเขตลงดิน ปรากฏว่าจรดลงตรงรูปพอดี

เราจึงคิดว่า ถ้าเราปักไม้ลงที่รูป ปุ่มต้องตายแน่ แต่ถ้าปักไม้เลยไปข้างหน้า เนื้อที่ดินของหลวงก็จะน้อยลง หากปักไม้รั้นเข้ามา เนื้อที่ดินของเจ้าของนาก็จะลดลง

ในที่สุดเราคิดว่า เราจะลองแหยมไม้ลงในรูป

หากมีปฏิกิริยาใดๆ ก็จะปรากฏให้เห็น **ครั้นเราค่อยๆ แห่ลงไป ลึกลงไป จนได้ยินปฐเสียงดังกรึ๊งๆ เราคาดว่าไม้คงปักลงบนหลังปู ปูก็จะตาย** ศิลของเราคงขาดทะเลแล้ว เราจึงรังเกียจศิลปะที่ไม่บริสุทธิ์ของตน ไม่อาจจะให้ศิลปะแก่พวกท่านได้”

“ก็ท่านไม่มีจิตคิดทำร้ายปู แม้ปูตาย การกระทำที่ไม่มีเจตนา ย่อมไม่ทำให้ศิลปะขาดทะเล ท่านอย่ารังเกียจว่าศิลปะไม่บริสุทธิ์ ด้วยเหตุอย่างนี้เลย พวกเราจึงขอรับศิลปะจากท่าน”

อำมาตย์รั้งวัดจึงให้จดจารึกศิลปะลงในแผ่นสุพรรณบัฏ แล้วแจ้งบอกว่า

“ท่านทั้งหลายจงไปรับศิลปะจากนายสารเถิดเถิด นายสารเถิดรับศิลปะได้บริสุทธิ์เป็นอย่างดี”

อำมาตย์เหล่านั้นได้ไปหานายสารเถิด เพื่อขอศิลปะจากเขา แต่นายสารเถิดนั้นแล้วว่า

“เราเป็นสารเถิดราชรถของพระราชามีอยู่วันหนึ่ง หลังจากที้ออกจากพระราชอุทยาน หมายถึงกลับคืนสู่พระนคร เมฆฝนตั้งเค้าดำทะมึน เรากลัวว่าพระราชานาจจะทรงเปียกฝนลำบาก **จึงลงปฏิภัก(ไม้ที่ฝังเหล็กแหลมตรงปลายใช้บังคับสัตว์พาหนะ) แก่ม้าลินธพ(ม้าพันธุ์ดี)ทั้งหลาย พวกม้าทั้งหมด ถูกตีด้วยปฏิภักอย่างแรง ได้รับความเจ็บปวด และสะดุ้งตกใจ** จึงวิ่งควบไปด้วยความเร็วจัด กลัวภัยที่จะโดนตีด้วยปฏิภักอีก

ครั้งนั้นเรามาได้คิดว่า ที่จริงแม้พระราชานาจจะทรงเปียกฝนไปบ้าง เราก็ไม่มีโทษใดๆเลย แต่ที่เราใช้ปฏิภักเขี่ยม้าลินธพที่ฝึกหัดมาดีแล้ว ให้ได้รับความเจ็บปวดทรมาน ศิลปะของเราคงไม่บริสุทธิ์แล้วเป็นแน่แท้”

“ท่านไม่มีจิตคิดทำร้ายม้าลินธพเหล่านั้น ไม่มีเจตนา ก็การกระทำที่ไม่จงใจทำร้าย ศิลปะย่อมไม่ขาดทะเล แต่ศิลปะอาจต่างพร้อยไปบ้างเท่านั้นเอง ฉะนั้นพวกเราจึงมารับศิลปะจากท่าน”

นายสารเถิดก็ได้จารึกศิลปะลงบนแผ่นสุพรรณบัฏ แล้วบอกพวกอำมาตย์เหล่านั้นให้รู้ว่า

“พวกท่านสมควรที่จะไปขอรับศิลปะจากท่าน

เศรษฐี ซึ่งเราคิดว่า ท่านเศรษฐีน่าจะรักษาศิลปะได้บริสุทธิ์ดีกว่าเรา”

ณ ศาลาสนนของ**เศรษฐีแคว้นกुरु** พวกอำมาตย์แคว้นกาลิงคะกำลังขอรับศิลปะจากเศรษฐีนั้น แต่เศรษฐีได้ทัดทานว่า

“เราเองยังไม่พึงพอใจกับการรักษาศิลปะของตน จึงไม่อาจจะให้ศิลปะแก่พวกท่านได้ เพราะเหตุว่า เราได้ไปดูนาข้าวสาธิตที่เราเป็นเจ้าของ เห็นข้าวสาธิตออกรวงงามดี ครั้นจะกลับ จึงสั่งให้คนมัดรวงข้าวสาธิตเป็นพุ่มข้าวเปลือกสักหนึ่งพ่อน เพื่อจะนำกลับไปด้วย

แต่แล้วเราก็มีสติระลึกได้ว่า นาผืนนี้ยังไม่ได้ให้ค่าภาคหลวง(คือส่วนที่ต้องเสียให้แก่รัฐ) หากจะกระทำให้ถูกต้อง เราต้องให้ค่าภาคหลวงจากนาผืนนี้ก่อน แล้วจึงจะเอาพ่อนข้าวสาธิตนั้นไปก็เราเป็นผู้รักษาศิลปะอยู่ บัดนี้ศิลปะของเราคงต่างพร้อยไม่บริสุทธิ์แล้ว”

“ท่านเศรษฐี ท่านไม่ได้มีจิตคิดจะลักขโมย ดังนั้นท่านอย่าได้เศร้าหมองกับการรักษาศิลปะของตน ด้วยเหตุเพียงมโนกรรมเท่านั้นเอง เพราะท่านก็ยังไม่ได้เอาสิ่งของของคนอื่นไปเลย ศิลปะของท่านยังไม่แตกทำลาย เราจึงขอรับศิลปะจากท่านด้วยเถิด”

เป็นอย่างนั้น เศรษฐีจึงให้อำมาตย์เหล่านั้นจารึกศิลปะลงบนแผ่นสุพรรณบัฏ ก่อนจะจากกัน ยังแนะนำอีกว่า

“พวกท่านจงไปหาอำมาตย์ผู้ดวงข้าวหลวงเถิด อำมาตย์ผู้นั้นเป็นผู้รักษาศิลปะได้เป็นอย่างดี”

แม้พวกอำมาตย์กาลิงคะจะไปพบกับอำมาตย์ผู้ดวงข้าวหลวงแล้ว อำมาตย์นั้นก็เช่นกันกล่าวว่า

“การรักษาศิลปะของเรายังไม่บริสุทธิ์ดี พวกท่านอย่าได้ขอรับศิลปะจากเราเลย เพราะมีอยู่วันหนึ่ง ในการเก็บค่าภาคหลวง(คือส่วนที่ต้องเสียให้แก่รัฐ) เราให้คนอื่นๆช่วยนับข้าวเปลือกที่เป็นส่วนของหลวง แต่เรานับข้าวเปลือกจากกองข้าวที่

เป็นส่วนของคนดีทั้งหลาย ซึ่งยังไม่ได้นับคะแนน (คือข่าวส่วนที่ต้องเสียให้แก่หลวง) ขณะนั้น...มีฝนตกลงมา **เราจึงเพิ่มคะแนนข่าวเปลือก** แล้วประกาศว่า ข่าวเปลือกที่นับแล้วมีประมาณเท่านี้ จึงโกยข่าวเปลือกที่เป็นคะแนน ใส่ลงในกองข่าวเปลือกของหลวงที่นับไว้แล้ว

ในเวลานั้นเอง เราได้เกิดความคิดขึ้นมาว่า เมื่อคืนนี้เราใส่ข่าวเปลือกคะแนนในกองข่าวของหลวงที่นับแล้ว **ของหลวงก็จะได้เพิ่มขึ้น แต่ของคหบดีทั้งหลายก็จะขาดไป** ด้วยเหตุนี้ ศิลของเราคงจะขาดทะเลแล้วหนอ”

พวกอำมาตย์แคว้นกาลิงคะฟังเรื่องแล้ว แสดงความเห็นของตนว่า

“ในเมื่อท่านอำมาตย์มิได้มีจิตคิดจะลักขโมยใดๆเลย ศิลของท่านย่อมรักษาอยู่ได้ ไม่ขาดทะเล แต่ประการใด ท่านอย่าเศร้าหมองด้วยเหตุเพียงเท่านี้ พวกเราขอรับศิลปะจากท่านด้วยเถิด”

เป็นเช่นนั้น อำมาตย์ผู้ดวงข่าวจึงบอกศิลปะให้จารีกลงบนแผ่นสุพรรณบัฏ แล้วพูดเสริม

“เรายังคงไม่ยินดีพอใจในการรักษาศิลของท่าน เห็นว่าเรายังรักษาศิลได้ไม่บริสุทธิ์ดี พวกท่านควรไปขอศิลปะจาก**นายประตูเมืองด้านทิศเหนือ**เถิด”

อำมาตย์เหล่านั้นได้ไปพบ**นายประตูเมือง**แล้วขอศิลปะจากเขา แต่เขาแสดงอาการไม่สู้จะเต็มใจ เล่าให้ฟังว่า

“วันหนึ่ง เมื่อถึงเวลาจะปิดประตูเมือง เราได้ร้องประกาศเสียงดังๆ ๓ ครั้ง ขณะนั้นเอง มีชายหญิงผู้ยากไร้ ๒ คน ซึ่งเข้าป่าหาพิน เร่งรีบกลับมาทันเวลาอย่างหวุดหวิด ได้เห็นอย่างนั้นเราจึงเตือนทั้งคู่ว่า พวกเจ้าไม่รู้เวลาปิดประตูพระนครหรือไร จึงมาซำนัก คงมัวแต่เที่ยวไปในป่าจนเพลิน ทั้งสามีและภรรยา

พอเรากล่าวเตือนจนจบ ชายยากไร้ตอบว่า **หญิงนี้ไม่ใช่ภรรยาของฉันดอก** แต่นางเป็นน้องสาวของฉันเอง

เราได้ยินอย่างนั้น ก็รู้ว่าเรากล่าวผิดไปแล้ว

จึงรู้สึกไม่สบายใจมาก วิตกว่าศิลปะของเราคงขาดแน่ ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่อาจให้ศิลปะแก่พวกท่านได้”

“ท่านสำคัญผิดไป ไม่มีเจตนากล่าวเท็จ ศิลของท่านไม่ขาดด้วยเหตุเช่นนี้ เพราะท่านไม่ได้กล่าวเท็จทั้งๆที่รู้ความจริงอยู่ ฉะนั้นท่านพึงให้ศิลปะแก่พวกเราเถิด”

นายประตูเมืองจึงให้จารีศิลปะ ๕ ลงในแผ่นสุพรรณบัฏ แต่ก็ยังไม่สบายใจอยู่ ก็เลยบอกไปว่า

“พวกท่านน่าจะขอรับศิลปะจาก**นางวิณณาสิทธิคุณิกา** ซึ่งรักษาศิลได้ดีกว่าเราเสียอีก”

แล้วได้บอกตำแหน่งที่อยู่ให้แก่อำมาตย์แคว้นกาลิงคะ

อำมาตย์เหล่านั้นก็ได้ไปพบกับ**นางวิณณาสิทธิคุณิกา** แล้วกล่าวขอรับศิลปะจากนาง แต่นางก็ปฏิเสธ โดยเล่าสาเหตุให้ฟัง

“**ท้าวลักกะจอมเทพ**(คือคนที่ยิ่งใหญ่ด้วยความประเสริฐ) ได้ทรงดำริว่า จะทดสอบการรักษาศิลของเรา จึงแปลงกายเป็น**ชายหนุ่มมหาเรา** แล้วจ่ายทรัพย์ของตนไว้ ๑,๐๐๐ ท้ามนำไปอยู่กับชายอื่น หลังจากนั้นท้าวลักกะจอมเทพก็กลับไปยังเทวโลก

วันเวลาผ่านไปถึง ๓ ปี ชายหนุ่มคนนั้นไม่ได้กลับมาหาเราอีกเลย เราเองรักษาศิลอยู่อย่างดี ไม่ได้รับทรัพย์หรือสิ่งของใดๆจากมือชายอื่น เพราะเกรงว่าศิลปะของตนจะขาด แต่ด้วยเหตุนี้ ทำให้เราต้องยากจนลงทุกๆวัน กระทั่ง ๓ ปีแล้ว เราไม่อาจดำรงชีวิตสืบต่อไปอย่างนี้ได้ คิดแล้วจึงไปร้องเรียนต่อศาล

อำมาตย์ผู้วินิจฉัยคดีฟังเรื่องราวของเราแล้ว ตัดสินว่า

เมื่อชายผู้นั้นไม่ได้กลับมาจนถึง ๓ ปีแล้ว ไม่รู้ว่าเขาตายไปแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่ก็ตาม แต่ท่านต้องเลี้ยงชีวิตตัวเองสืบไป ฉะนั้นนับตั้งแต่วันนี้ท่านจงรับทรัพย์เป็นค่าใช้จ่ายจากชายอื่นได้

เราฟังคำตัดสินแล้ว เดินออกมาจากศาล ก็มีชายแปลกหน้าคนหนึ่งนำห่อทรัพย์ ๑,๐๐๐ ยื่น

มาให้เราทันที **ขณะนั้นเรากำลังยื่นมือออกไป** หมายถึงจะรับทรัพย์นั้นไว้ พลันเหลือบเห็นชายหนุ่มที่จากไปนานได้ยืนอยู่ที่นั่นด้วย **จึงหตมือ** กลับคืนอย่างรวดเร็ว **ไม่รับทรัพย์นั้น** พร้อมกับส่งเสียงด้วยความดีใจว่า

ผู้ให้ทรัพย์ ๑,๐๐๐ แก่เรา เมื่อ ๓ ปีก่อนนั้นกลับมาแล้ว...กลับมาแล้ว...

ชายหนุ่มผู้จากไปนานจึงแสดงอานุภาพ ปรากฏเป็นแสงสว่างเจิดจ้าคืนสู่ร่างเดิม แล้วทำวาลักกะจอมเทพก็ได้ประทานโอวาทแก่มหาชนในที่นั้นว่า

ในที่สุด ๓ ปีมาแล้ว เราได้ให้ทรัพย์ ๑,๐๐๐ เพื่อทดสอบศีลของนาง **วณทาสี** นี้ นางสามารถรักษาศีลได้เป็นอย่างดี ดังนั้นผู้ใดจะรักษาศีล จงเป็นผู้รักษาศีลเถียงนี้เถิด

จากนั้นทรงประทานแก้วแหวนเงินทองไว้ที่เรือนของเรา แล้วทำวาลักกะจอมเทพก่อนเสด็จกลับไป ได้ทรงเตือนเราว่า

เธอจงเป็นผู้ไม่ประมาท ตั้งแต่บัดนี้เถิด

เหตุการณ์นี้ แม้จอมเทพจะยกย่องเรา แต่เรายังไม่ได้เปลื้องค่าจ้างที่รับไว้ แล้วยื่นมือไปหมายรับค่าจ้างจากชายอื่น ทำให้เรายังไม่ยินดีปลื้มใจกับการรักษาศีลของตน เหตุนี้เราจึงไม่อาจให้ศีลแก่ท่านทั้งหลาย”

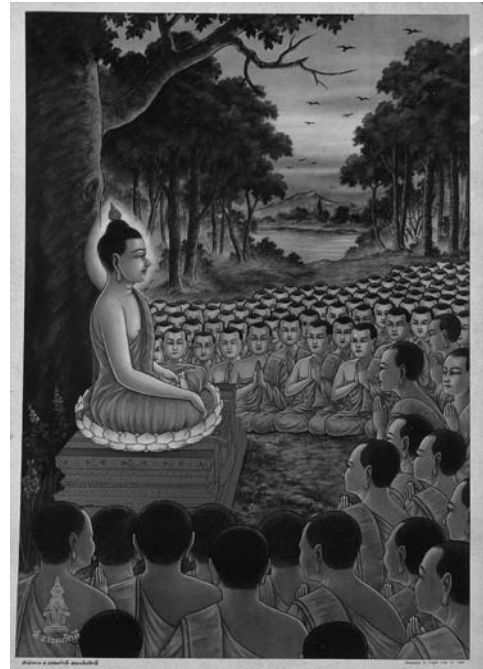
“ศีลของท่านจะไม่บริสุทธิ์ เพราะการยื่นมือออกไปก็หาไม่ ท่านยังไม่ได้รับทรัพย์นั้นมาด้วยมือตน ศีลของท่านจึงยังบริสุทธิ์อยู่ ขอท่านจงให้ศีลแก่พวกเราเถิด”

นางวณทาสีหญิงคนิกาก็ให้ศีล จาริกลงบนแผ่นดินสุพรรณบัญญัติแก่เหล่าอำมาตย์นั้น

อำมาตย์แคว้นกาลิงคะได้นำแผ่นดินสุพรรณบัญญัติได้จาริกศีล ๕ (กुरुธรรม)ของผู้รักษาศีล ๑๑ คน ไปยังนครทันตปุระ ถวายแด่พระเจ้ากาลิงคราช และกราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้ทรงทราบ

พระราชามือทรงประพตีกुरुธรรม(ศีล ๕) นั้นแล้ว ให้ถึงซึ่งความบริสุทธิ์บริบูรณ์ ผนึกตกไปทั่วแคว้นแคว้น ภัย ๓ ประการก็สงบระงับ

อาหารก็อุดมสมบูรณ์ ประชาชนต่างก็มีความสุขเกษมสำราญทั่วหน้า



ภาพ ส.ธรรม

พระศาสดาตรัสธรรมเทศานี้จบ ทรงเฉลยว่า “นางวณทาสีหญิงคนิกาในครั้งนั้น ได้มาเป็น **อุบลวรรณา** ในบัดนี้ **นายประตูเมือง** ได้มาเป็น **พระปุลณะ** **อำมาตย์ผู้ดวงขาว** ได้มาเป็น **พระโมคคัลลานะ** **เศรษฐี** ได้มาเป็น **พระสารีบุตร** **นายสารสี** ได้มาเป็น **พระอนุรุธะ** **อำมาตย์ผู้รังวัดที่ดิน** ได้มาเป็น **พระกัจจายนะ** **พราหมณ์ปุโรหิต** ได้มาเป็น **พระกัสสปะ** **พระอุปราช** ได้มาเป็น **พระนันทะ** **พระอัครมเทสี** ได้มาเป็น **พระนางพิมพ์า** **พระชนนี** ได้มาเป็น **พระนางสิริมหามายา** **พระเจ้าอนัญชัย** ได้มาเป็น **เราตถาคต**เอง”

แล้วทรงประกาศ **อาริยสัง** (ความจริงอันประเสริฐสุดของชีวิต) ในเวลาที่จบอาริยสังนั้น ภิกษุบางพวกได้เป็น **พระโสดาบัน** บางพวกได้เป็น **พระสกทาคามี** บางพวกได้เป็น **พระอนาคามี** และบางพวกได้เป็น **พระอรหันต์**. ๓

(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๗ ข้อ ๔๒๗ พระไตรปิฎก เล่ม ๓๓ ข้อ ๓ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๑๔๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๗๔ หน้า ๖๙)

การบริหารประเทศ ระบบพรรคเดียวกับระบบหลายพรรค



กล่าวกันว่า อาวุธร้ายของอเมริกา
ที่ส่งออกไปก่อวินาศกรรมทั่วโลก คือ
“การปกครองระบอบประชาธิปไตย!”

ประเทศไหนไม่มีเลือกตั้ง ต้องซ่อม
ให้ปางตาย แต่ประเทศไหนที่มีเลือกตั้ง
ก็ปางตายกันได้ เป็นที่อัศจรรย์!

เพราะพอมีพรรค พอมีพวก พอมี
การแข่งขัน แต่ละพรรคก็กัดกันยิ่งกว่า
“การแย่งขามน้ำข้าว!”

หากเป็นผลไม้ ถ้าแก้จัดยอมหอม
หวานอร่อยเหาะ แต่หากยังไม่ได้ที่
ยิ่งเร่งโหมก็จะยิ่งเป็นประชาธิปไตย
เปลือก ๆ!

ตัวอย่างมีให้เห็น ก็มีกันทั่วโลกอยู่
แล้ว ซิมิ...ซิมิ!

เมื่อประชาชนยังขาดวุฒิภาวะ
ยังขาดปัญญา ยังหลงไหลในลัทธิ
บริโภคนิยม

ยังนิยมปลาใหญ่ต้องกินปลาเล็ก

ประชาธิปไตยจึงเป็นแค่ “หนึ่ง
ราชสีห์คลุมร่างสุนัขจิ้งจอก!”

เราจะหลอกกันไปอีกนานแค่ไหน
กับหนึ่งราชสีห์?

เรื่องเกิดขึ้นแล้ว มิใช่นิทาน แต่เป็น
ข้อเท็จจริง

“พรรคเดียว” ที่ได้เป็นรัฐบาล กลับ
กลายเป็นมหาโจรปล้นชาติ!

“หลายพรรค” รวมหัวกันบริหาร
ประเทศ กลับปิดแข่งปิดขากันอย่างน่า
สะอิดสะเอียน!

เรามีคำขวัญสวยหรู ปกครองพรรค
เดียนั้นคือเอกภาพ

ปกครองหลายพรรคนั้นคือทีมเวิร์ก
ใช่แล้ว มีแต่คำขวัญ แต่ความจริง
มีแต่นรก!

งานการเมืองระบบพรรค

ถ้าปกครองพรรคเดียว โอกาสการ

●●
เมื่อประชาชน
ยังขาด
วุฒิภาวะ
ยังขาดปัญญา
ยังหลงไหล
ในลัทธิ
บริโภคนิยม
ยังนิยม
ปลาใหญ่
ต้อง
กินปลาเล็ก
ประชาธิปไตย
จึงเป็นแค่
“ราชสีห์
คลุมร่าง
สุนัขจิ้งจอก!”
●●

พัฒนา โอกาสการแก้ปัญหาจะเป็นไป
อย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกัน โอกาสหายหน้าก็เป็น
ไปได้สูงยิ่ง “สิ้นชาติ” ย่อมวิ่งมาอย่าง
ติดจรวด

แต่ถ้าถ้าปกครองหลายพรรค ต่าง
ช่วยคิดช่วยทำก็ยิ่งสนุกสนาน แต่ใน
มุมกลับก็จะคอยขัดขวางกัน ประเทศชาติ
เจริญยาก มีแต่จะทรุดโทรมลงเรื่อย ๆ
ตายช้าแต่ตายแน่ ๆ

แล้วจะเลือกแบบไหนดี ตายเร็ว
หรือตายช้า?

“คำตอบอยู่ที่คน” หมายความว่า
“คุณภาพคน” คือตัวชี้วัดความสำเร็จ

คนยังเห็นแก่ตัว ยังหลงใหลปรล
กลืนเสียง ยังชอบมีชีวิตฟุ้งเฟ้อ ยังขาด
จิตสำนึกเพื่อส่วนรวม ย่อมไม่ใช่ “คน
คุณภาพ!”

จะปลูกพืชก็ต้องเตรียมดิน

จะกินก็ต้องเตรียมอาหาร

จะพัฒนาการก็ต้องเตรียม
ประชาชน

จะพัฒนาคนก็ต้องเริ่มที่ใจ

จะพัฒนาใคร ก็ต้องเริ่มที่ตัวเอง.....

แปลว่า จริง ๆ แล้ว คุณภาพนักการ
เมืองใช้ใครที่ไหน ก็พวกเราทั้งนั้น

ทำตัวเองให้มีคุณภาพ มีคุณธรรม
ประชาชนก็พลันจะมีคุณภาพ มี
คุณธรรม เมื่อคัดประชาชนไปเป็น
นักการเมือง แสงทองส่องอำไพจะไป
ไหนเสีย!

รู้หรือยัง การเมืองที่ดีจะแก้ที่ไหน?

หากคิดไม่ออกให้แขวนกระเทียม
แขวนใบหนาดไว้หน้าบ้านไปพลาถก่อน
ผ่อนหนักเป็นเบา

ใครเห็นด้วยโปรดยกมือ

๓



คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๔

ฉบับที่แล้ว ๓๒๔ เรากำลังแจกแจงจุดแบ่งของโลก“โลกียะ”ที่มีนัยยะสำคัญยิ่ง กับของโลก“โลกุตระ” ซึ่งมันมี“สภาวะของจิตใจ”ที่เห็นจริงเข้าใจในความมีคุณสมบัติอย่าง“มนุษย์โลกุตระ” ซึ่งมีความยินดีกับสภาพที่“มักน้อย(อัปปีจยะ)-ใจรู้จักพอ(สันตมฺหฺสิ, สันโดษ)-สงบ(ปวิเวก)-ไม่เอาอีกแล้ว(สวรทฺต), มีความรู้ที่จะไม่ก่อความเป็นภพ(อสังสัคคะ)-ไม่สะสม(อปจยะ)”-ขยันอุทิศสาหะเสมอ(วิริยารมฺภะ)

จะเห็นได้ว่า มีจิตปฏิเสธหรือไม่เอาหลายประเด็น แต่มีประเด็นแปลกแยกอยู่ที่“ความขยัน”อันมี“ปัญญา”(ฉลาดที่ไม่ใช่โลกียะ เพราะฉลาดแบบโลกุตระ) และอย่างมี“ความรู้ความสามารถที่เป็นผู้ชวนชวายเป็นสละช่วยผู้อื่น-ช่วยเหลือ” โดยเฉพาะมี“สัปปุริสธรรม ๗”และ“มหาปเทศ ๔”ที่สามารถใช้กับสังคมซึ่งรู้ทันเหตุการณ์ในทุกปัจจุบัน อย่างทันสมัยเสมอ ไม่มีล้ำสมัย แต่ล้ำนำสมัยยิ่งกว่า

จึงมีพฤติกรรมชวนชวายเป็นสังคมอยู่อย่างมี“ความพอเหมาะ”(กัมมัญญตา)กับสังคมทุกยุค ด้วยการใช้“สัปปุริสธรรม ๗ กับมหาปเทศ ๔”อยู่อย่างสมดุลที่พอเหมาะดี

เพราะเป็นคน“ตระกูลโลกุตระ”จริงแท้ ที่มี“จิต”เปลี่ยน DNA มาเป็นความฉลาดด้วย“อัญญะ” จึงเป็น“โลกใหม่มีโลกุตระธาตุ”

พระพุทธเจ้าทรงนำคำว่า“อัญญะ”นี้มาใช้กับ“โกณฑัญญะ”เป็นคนแรก เพราะทันทีที่โกณฑัญญะได้ฟังธรรมของพระองค์แล้วก็เกิดความรู้สึก“อิน”(อัญญะ)อีกชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็น“การเกิดขึ้นในจิตที่เป็นอัญญาธาตุ”(นิพพตติ)ใน“จิตนิยาม”(โอปปาติกโยนิ)ของตน

กล่าวคือ ในจิตของโกณฑัญญะเกิด“ความรู้สึกที่เฉลิยฉลาดอื่น”แตกต่างไปจาก“ความรู้สึกแบบกระแสโลกีย์”ที่มีเพียงกระแสยินดี-ยินร้ายอยู่กับ“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”เท่านั้น เพราะปุถุชนจะยังไม่มี“จิตจริง”ที่มี“พลังงาน”ถึงขั้น“ปัญญา”(เข้าขั้นที่๔ ของอินทริย์๕) คือ จิตเริ่มต้นมี“อัญญะ”เป็น“จิตจริง”ตัวแรกนั่นเอง แล้วก็มี“อินทริย์”สูงไปตามลำดับ ๆ เรียกว่า“ปัญญินทริย์” เมื่อเต็มทีความเป็น“ปัญญา”ก็เรียกว่า“ปัญญาผล”

“อัญญะ”นี้เป็น“ความรู้สึก”ที่กลับชั่วหรือ“ทวนกระแส”(ปฏิโสดัง)กับ“ความรู้สึกเดิม”ที่เป็นโลกียธรรม”ตามปกติธรรมดาธรรมชาติของปุถุชน

ซึ่งเป็น“ความรู้สึกที่เข้าใจที่เห็นจริง”คือใน“จิตใจ”จะมี“ความรู้แบบอื่น-อันใหม่”แปลกไปจากความรู้สึกเก่า ๆ ตามที่ปุถุชนเคยเกิดมาก่อน ชนิดที่โลกีย์ไม่เคยมีแบบนี้กัน

กล่าวคือ กลายมาเป็นผู้“ไม่รู้สึกยินดี-ยินร้าย,ไม่รู้สึกชอบหรือชังความเป็น“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” เป็นคนมีจิตกลาง ๆ

ไม่เกิดอาการสุข-อาการทุกข์”กับ“ลามก,ยศ, สรรเสริญ,โลภียสุข”ได้จริง ภูมิจิตเปลี่ยน เป็น“ผู้อยู่กับโลกธรรม ๘”นั้นอยู่แต่จิตเฉย ได้อย่างมีจิตไม่เกิดอาการสุข-ทุกข์ไปกับ “การได้-การเสีย”ลามก,ยศ,สรรเสริญ,สุขจริง ๆ

พระพุทธเจ้าทรงเปล่งพระวาจาอุทาน ว่า “อัญญาสิ วต โภ โกณฑัญโญ”

ซึ่งก็คือ พระพุทธทรงหยั่งรู้ในจิตใจ ของโกณฑัญญะว่า “จิตใจของโกณฑัญญะ ได้เกิด“จิตชนิดอื่น(อัญญะ)”จากจิตชนิดเป็น “โลภียจิต”เก่า ๆเดิม ๆของบุดูชนไปแล้ว บัด นี้“ความเฉลียวฉลาด”เป็นอย่างอื่น ที่แตกต่าง จาก“เฉโก”ไปเลย คนละโลก

“อัญญา”จึงหมายถึง “ความเฉลียว ฉลาด”ชนิด“อื่น”ที่แปลกแตกต่างไปจาก “เฉกะหรือเฉโก” คนละทิศ คนละโลก

ผู้ที่มี“อัญญา” ก็จะพัฒนาตนไปกับภูมิ ที่เป็น“ความฉลาด”นี้ นั่นคือจะมี“สติญา”ไป กับกรรม(การกระทำ)ทั้งหลายที่ปฏิบัติพัฒนา ก็จะมีเจริญขึ้นเป็น“ปัญญา”ตาม“องค์ ๖”ตาม ทฤษฎีอันเอกของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

“อัญญา”ของศาสนาพุทธจึงหมายถึง “ความเฉลียวฉลาดอย่างอื่น(อัญญะ)”ที่แตกต่าง ไปจาก“ความเฉลียวฉลาดแบบโลกีย์”

“โลกีย์”คือ ความฉลาดที่เรียกว่า“เฉกะ หรือเฉโก”แม้ยังยอดปานใดก็ไม่ใช่“ปัญญา”

“ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ชนิด“อื่น” (อัญญะ)ที่มีความแตกต่างจาก“ความฉลาด”

แบบโลกีย์ไปคนละโลก เป็น“ความฉลาด”ที่ เรียกตามพระพุทธเจ้าว่า แบบ“โลกุตระ” อย่างมีนัยสำคัญ ด้วยประการฉะนี้

ซึ่งมี“ลักษณะพิเศษ”แยกเป็น“อื่น” จึง เป็น“อัญญะ”ไปจาก“ความฉลาดเก่า” คือ เป็นความฉลาด“แบบใหม่”จริง ๆ-ความฉลาด ที่“ละลดหมดสิ้นความเห็นแก่ตัว”แท้ ๆ แน่ ๆ

“ความฉลาดแบบใหม่”ชื่อว่า“อัญญะ” นี้จึงมีคุณธรรมที่พิเศษเจริญจากคนสามัญ ขึ้นไปอีก เพราะหลุดพ้นความเป็น“ทาส โลภีย” เป็น“อุตตระ”(เหนือความฉลาดเก่า)จริง ๆ

ที่ถือว่า“เจริญ”นั้นก็เพราะมีคุณค่า เป็นคนทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น แก่สังคม แก่ โลกจักรวาล ชนิดพ้นไปจาก“ความเห็นแก่ ตัว”จริง ๆ แน่ ๆ ซึ่งแตกต่างจาก“ความฉลาด เก่า”แท้ ๆที่เราที่เคยเป็นมานานหนา จึงชัดยิ่ง

“อัญญะ”จะพัฒนาเป็น“ปัญญา” โดยมี“สติญา”ทำหน้าที่กำหนดหมายหรือสำคัญ มั่นหมายในภาวะ“รูป-นาม”ต่าง ๆแล้วก่อตัว เติบโตอาการ“เฉลียวฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ” เจริญพัฒนาเพิ่มขึ้นไป ๆ ตามลำดับ ๆ ๆ ๆ

“อัญญะ”ซึ่งเป็น“ความฉลาดใหม่หรือ ความรู้แบบโลกุตระ”ที่แตกต่างจาก“เฉกะ- เฉโก-เฉกา”คนละตระกูล จึงแยกเป็น“อื่น”ไป อีก“ต่างหาก” ก็เจริญใหม่ จากแบบโลกียะ

“เนื้อแท้”ของโลกุตระจึงมีแปลกต่างไป ซึ่งเริ่มจากอักษรตัวแรกคือ“ก” ที่เป็น “กัญญะหรือกัญญา”อันหมายถึง พลังงาน

เพศหญิง สาวน้อย หรือเด็กหญิงก่อน ฉลาด ก็ฉลาดอย่างเพศหญิง ยังเป็น“เวทนา”ที่เป็น เพศหญิง เพศหญิงยังเป็น“ตัวให้กำเนิด”อยู่ ก็จะต้องปรับสร้างให้เป็นเวทนา“เพศชาย” แต่หนึ่งเดียวเท่านั้น อย่างถาวรยั่งยืนอีก จนสำเร็จ (ทวยณะ เวทนายะ เอกสมิทธนภา ภวันติ)

ดังนั้น คำว่า“กัญญา”นี้เป็น“โลกีย์”อยู่ ก็ได้ ถ้ายัง“อวิชา”อยู่ แต่ถ้าสามารถเริ่ม ปฏิบัติให้“พ้นอวิชา”ได้ เป็น“อัญญา” แม้ ตัวแรกก็แน่นอน จิตนั้นเริ่มเป็น“โลกุตระ” ตั้งแต่เริ่มกึ่งโคตรปุถุชนเข้าขั้น“อาริยมรรค”

“อัญญา”ที่เป็น“ความฉลาดโลกุตระ” แรก ตามที่พระพุทธเจ้าโคตมสามารถทำให้เกิดขึ้นในคนปุถุชน จิตเกิดสำเร็จได้ มี DNA เจริญเปลี่ยน“โคตรภูจิต”(จิตเจริญครอบโคตร,จิต ที่กำลังพ้นเขตโลกิยะ) ด้วย“โคตรภูญาณ”(ญาณ ครอบโคตร)สู่“ตระกูลอาริยชน”คนชนิดใหม่ในยุค“พุทธกัป”ของพระสมณโคตม ที่ผ่าน มาแล้วประมาณกว่า ๒,๕๐๐ กว่าปี ปีนี้ก็ พุทธศักราช ๒๕๖๐ แล้ว

ต้นตระกูลคือ“อัญญาโกณฑัญญะ” ผู้ มี“การเกิดทางจิตวิญญาณ”(โอบปาติกโยนิ) ซึ่งจิตวิญญาณเกิดจากปุถุชนคนจริง เป็น คนแรกของโลกในยุคพระพุทธเจ้าสมณโคตม

พระพุทธเจ้าสมณโคตมคือ มนุษย์ที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ มิใช่สิ่งลึกลับ ที่หาคนจริงไม่ได้ ไม่ใช่เทพนิยายที่มีแคใน

ปรภณัม ที่เล่ากันในคัมภีร์ในตำราเท่านั้น

พระสมณโคตมพระองค์นี้ มีภาวะเป็น คนจริง (humankind, human being) ที่อุบัติขึ้นมา มีร่างมีกายในโลกมนุษย์ยุคนี้แท้จริง ผู้ สามารถให้กำเนิดทางจิตวิญญาณ (โอบปาติก โยนิ) ในโลกนี้แท้ๆ ทรงเป็น“พระบิดาผู้ยิ่งใหญ่”(อตถิ ปิตา A Great Father) ที่ทรงทำให้ “จิตวิญญาณ”ของพระสาวกทั้งหลาย“เกิด ทางจิตวิญญาณ”(โอบปาติกโยนิ) ได้จริงแท้

และความเป็น“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”(สัตตา โอบปาติกา) ก็มี“การเกิด(นิพัตติ)ได้จริง” จริงๆ ตามที่ท่านตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ ว่า “บิดามี”(อตถิ ปิตา) “มารดา”(อตถิ มาตา) “สัตว์โอบปาติกะมี”(อตถิ สัตตา โอบปาติกา)

และในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๑๑๘ “การเกิด”ของ“นาม ๕”ที่มีภาษาบัญญัติว่า “นิพัตติ” ซึ่งเป็น“๑ ในการเกิด ๕”(ชาติ, สัตถชาติ, โอกกันติ, นิพัตติ, อภินิพัตติ) ก็คือ “การเกิดทางจิตวิญญาณ” ที่เป็น“โลกุตระ จิต”แท้ๆ ก็ต้องศึกษากันดี ๆ

เพราะมันไม่ใช่การเกิดแค่เป็น“ผี-เทพ เทวนิยม”นั้นแน่ๆ แต่เป็น“การเกิด”ที่มี ภาวะของ“โอบปาติกโยนิ”(การเกิดของจิต)จริง

ซึ่งคำว่า “แม่มี”(อตถิ มาตา)ก็ดี และ คำว่า “พ่อมี”(อตถิ ปิตา)ก็ดี “สัตว์โอบปาติกะ มี”(อตถิ สัตตา โอบปาติกา) ก็ตาม ก็“คนเป็นๆ”

นี้แหละ ที่มีร่างมีกายอยู่ในโลกใบนี้เป็นผู้
ทำ“การเกิดทางจิตวิญญาณ”(โอบปาติกโยนิ)

เพราะ“การเกิดทางจิตวิญญาณ”ของ
คนชาวพุทธใน“พุทธกัปปี”นี้(ศาสนาพุทธของ
พระสมณโคดมซึ่งจะยืนยาวไปประมาณ ๕,๐๐๐ ปี)ที่
สามารถอบรมบ่มสอนจนแพร่พันธุ์(Breed)
มี“การกำเนิดทางจิตวิญญาณ”ได้อย่างเป็น
จริงที่พระพุทเจ้าสมณโคดมทรงใช้ศัพท์
ว่า“โอบปาติกโยนิ”ได้สำเร็จ ในโลก“พุทธ
กัปปี”นี้ของพระองค์ ก็เป็นจริงมีจริงปรากฏ
อยู่ได้งั้นในโลกนานถึง ๒,๖๐๐ ปีมาแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นฆราวาส เป็นนักบวชชาย
นักบวชหญิง ก็ตาม หากผู้มีความสามารถ
ทำให้“การเกิดทางโอบปาติกะ”นี้ได้จริงแท้
ต่างก็ล้วนเป็น“ผู้แพร่พันธุ์”(Breeder) ตามที่
ว่านี้ด้วยกันหมดทั้งนั้น

ผู้มี“อัญญะ”จะเริ่มมี“ความรู้อาริยะ”ที่
เป็น“โลกุตรธรรม”จริง ๆ นั่นคือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ใน“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา)ที่เป็น“อัตตา”(nucleus
ของจิตนิยาม)หรือ“รูปกับนาม” ซึ่งก็คือ“กาย”

“รูปกับนาม”เป็น“ธรรมะ ๒”คือ ความ
เป็นกาย”(รูป=ภาวะที่ถูกรู้)กับ“ความเป็นกาย”
(นาม=ภาวะที่เป็นผู้รู้)นั่นเอง ซึ่ง“กาย ๑”นั่นคือ
“รูป”เป็นสภาวะที่ถูกรู้”(object) และอีก
“กาย ๑”ก็คือ“นาม”เป็นสภาวะของ“ตัวผู้รู้”
(subject) โดยเฉพาะความเป็น“กาย”จะต้อง
มี“นาม”ประกอบอยู่ด้วยเสมอ ขาดไม่ได้

เมื่อใดส่วนที่เป็น“กาย”ขาดความมี
“ธาตุรู้”ไป เหลือเพียง“ธาตุวัตถุ”หรือ“ธาตุที่
ไม่มี“ธาตุรู้”เมื่อนั้นส่วนนั้นก็ไม่ชื่อว่า“กาย”

เพราะส่วนนั้นไม่มีความเป็นจิตร่วมอยู่
ด้วย เช่น ผู้ใดเข้าใจว่า“กาย”คือ“ธาตุของ
มหาภูต”เท่านั้น ที่เป็นแค่ดิน แค่น้ำ แค่ลม
แค่ไฟ หรือแค่องค์ประกอบของดิน-น้ำ-ลม-
ไฟ เท่านั้น แถมอากาศ(ความว่าง)อีก ซึ่งไม่มี
ความเป็น“นามธรรมหรือธาตุรู้”ร่วมอยู่ด้วย
ผู้นั้นปฏิบัติธรรมของพุทธล้มเหลวแน่
ยิ่งกว่าแน่ไม่สามารถจะ“รู้ธรรมะ”บริบูรณ์ ถูก
พุทธธรรมครบถ้วนหรือถึงขั้นสูงสำเร็จได้เลย

หากใครมี“ความรู้”แค่เชื่อว่า“กาย”นั้น
ต้องไม่มี“จิต”ความเป็น“กาย”มีแต่“วัตถุ”
ผู้นั้น“มิจฉาทิฏฐิ-มิจฉาปฏิบัติ”ทันที

ทุกวันนี้ภาษาคำว่า“กาย” มันกลายเป็น
มาเป็นภาษาไทยไปแล้วอย่างสนิทสนม และ
คำว่า“กาย”ก็ได้เข้าใจผิดไปแล้วคือหมายถึง
“ร่าง”ภายนอกของคนเท่านั้นด้วย

ก็เกิดจาก“ความเข้าใจผิดเพี้ยนทาง
พุทธศาสนา”นั่นเอง เป็นเหตุ จึงพลอยให้
ภาษาไทยก็เลยผิดเพี้ยนไปด้วย “เต็มความรู้
เต็มความเข้าใจ”แล้ว ในคนไทยทุกวันนี้

ว่า“กาย”นั่นคือ ร่างภายนอกของคน
ที่เป็นองค์รวมของธาตุดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ที่เป็น
“อุตุนิยาม” ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มี“ธาตุรู้”
หรือความเป็น“จิต”ประสมอยู่ในองค์ประกอบ

ด้วย เต็ดขาด ปานนั้นทีเดียว

เชื่อว่า “กาย” ที่เป็น “ธรรมะ ๒” แท้ๆ ไม่มี “จิตหรือนามธรรม” ร่วมอยู่ทำงานด้วย ความเป็น “กาย” เช่นนี้แล ที่ไม่มี “ธาตุรู้” อันมีคุณสมบัติ ถึงขั้นเป็น “อารมณฺ์หรือความรู้สึก” (เวทนา)

เมื่อ “กาย” ไม่มี “อารมณฺ์” หรือไม่มี “ความรู้สึก” (ไม่มีเวทนา) เช่น ไม่มี “ความรู้สึกทุกข์ หรือรู้สึกสุข” ไม่มี “ความรู้สึกโกรธหรือโลภ” ภาวะเช่นว่านี้จึงไม่ใช่ “กาย” ของความเป็น “จิตนิยาม” แล้ว จะเป็นได้ก็แค่ “รูปร่าง” หรือ “สังขาร” ของ “พีชนิยาม” หรือไม่ก็เป็น “อุตุนิยาม” ไปเลยเท่านั้นเอง

เพราะศึกษาปฏิบัติวิจย “แยกกาย-แยกจิต” ตาม “มูลกรรมฐาน ๕” อันเป็นการ ศึกษาเบื้องต้นของภิกษุไม่สัมมาทิฏฐิ

ซึ่ง “พีชนิยาม” และ “อุตุนิยาม” นั้น ไม่มีความเป็น “กาย” มันก็มีรูปร่าง มีรูปทรงของมันได้ แต่ไม่เรียกว่า “กาย” เพราะใน “รูปร่าง” ของมัน ไม่มี “จิต-มโน-วิญญาณ”

ดังนั้น ผู้ศึกษา “ธรรมะ ๒” ที่เป็น “กาย” คือใน “ว่าง” ต้องมี “จิตหรือมโนหรือวิญญาณ” ร่วมอยู่ด้วย จึงจะสามารถกำหนดรู้ภาวะใดได้ว่า เป็น “โลกุตตรธรรม” หรือ “โลกียธรรม” มันต้องมี “ความเป็น “กาย” ให้ศึกษาถึงจะรู้

และสามารถทำ “ธรรมะ ๒” อันแยกได้ว่า “อาการ” ใดๆ ในจิตเรานั้นแหละที่เป็น โลภียะ และ “อาการ” ใดๆ ที่เป็นโลกุตระ

แล้วเราก็ปฏิบัติ “กำจัด” หรือ “ดับอาการ” ที่เป็น โลภียะนั้นให้ได้ ตามหลัก “วิธีปฏิบัติ” (ปฏิบัติ)

นั่นคือ ต้องมี “รูปกับนาม” เป็น “กาย” หรือมี “ธรรมะ ๒” และ “ธรรมะ ๒” ก็ต้องมี “จิต หรือมโนหรือวิญญาณ” ร่วมด้วยเสมอ

ผู้มี “ธาตุรู้” ที่เป็นเพียงแค่ “ความรู้” หรือ แบบโลกียะเท่านั้น ยังไม่เป็นโลกุตระเลย

เพราะมันยัง “รู้ยอดรู้เยี่ยม” หรือมันยังเป็น “อัจฉริยะ” หรือเป็น “ปราชญ์” อยู่ก็แค่ที่มี “ความฉลาด” แบบ “เฉกะ, เฉโก” ฉลาดแบบ โลภียะอยู่เท่านั้น ยังไม่เกิด “ธาตุรู้” แบบอื่น หรือแบบใหม่ที่เป็น “ปัญญา” อันจะเริ่มมี “ธาตุรู้” แบบ “อื่น” แบบใหม่ที่ “รู้พิเศษยิ่งแท้”

ผู้มีธาตุรู้แบบ “อัญญะ” จะเป็น “ธาตุรู้” ที่มีพลังพิเศษถึงขั้นมีอำนาจ (อธิปไตย=สติ) “ควบคุม” หรือ “จัดการ” เจ้า “ธรรมะ ๒” นี้ได้ ด้วย “ความฉลาดที่เป็นอุตตระเหนือกว่า ความฉลาดแบบเฉโก” (เพราะเป็นอัญญะที่พัฒนา ขึ้นเป็นปัญญา) มันวิเศษจริง จึงชื่อว่าเป็น “นาย” ของ “ธรรมะ ๒” (ผู้ทำหน้าที่ช่วยมิใช่ผู้คุมเหงเอาเปรียบ ดอกณะ) จึงเป็น “หัวหน้าหรือประธาน” ผู้เมตตา

“ธรรมะ ๒” เรียกในฟิสิกส์ว่า nucleus ซึ่งได้แก่ nuclear fusion (รูป) กับ nuclear fission (อรูป) สองหน่วยนี้จับตัวกันอยู่ และเรียกกันว่า nucleus นั้นเป็น “อุตุนิยาม”

สำหรับ “จิตนิยาม” ก็เป็น “ธรรมะ ๒” ที่ ร่วมกันทำงาน คือ “พลังก็มีอำนาจ” (อธิปไตย)

“ฉลาดก็ดีกว่าโง่” (อุตตระ) จึงเป็นพลังงานที่ทั้งรู้ยิ่งทั้งฉลาดจริงกว่าโลกียะแท้ ๆ

ซึ่ง“อารยบุคคล”ของพุทธมี“อัญญะ” คือ มีทั้งพลังงาน“สติ”ที่เป็นอำนาจรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงพร้อมองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งหมดทั้งภายนอกทั้งภายในสัมผัสสัมพันธ์อยู่ครบในปัจจุบันนั้น และมีทั้งพลังงาน“ปัญญา”ที่เป็นความรู้ยิ่งเหนือกว่าโลกียะ (อุตตระ) เพราะ “ปัญญา”รู้ทั้ง ๒ แบบ คือ รู้ทั้งแบบโลกียะและรู้ทั้งแบบโลกุตระ จึงครบ“ความรู้ในธรรมะ ๒” (กายกับจิต โดยเฉพาะโลกียธรรม-โลกุตระธรรม)

ที่นับว่า“เหนือกว่า” ก็เพราะรู้รอบถ้วนในองค์ประกอบว่า มัน“แตกต่าง”กันจริง ๆ และแตกต่างชนิดที่“มีภาวะนั้น ๆ”ปรากฏสัมผัสได้ ไม่ลึกลับ ยืนยันต่อใคร ๆ ได้ทั่วไป

นั่นก็คือ รู้ทั้งธรรมะที่เป็นสมมุติสัจจะ ทั้งธรรมะที่เป็นปรมาตตสัจจะ ครบ“ธรรมะ ๒”

ปกติคนปุถุชนทั่วไปก็รู้เฉพาะธรรมที่เป็น“โลกียะ”อยู่เพียงอย่างเดียวมาแต่ไหนแต่ไร ตลอดกาลนาน ซึ่งไม่สามารถที่จะมี“ความรู้”แบบ“อื่น” อัน“รู้”เป็น“อัญญะ”แตกต่างออกไปจาก“โลกียธรรม”ที่เหนือไปกว่านั้น

ถ้าหากไม่ได้ยิน-ได้ฟัง หรือได้ชั้บทราบ “ถ่ายทอดความรู้ที่เป็นโลกุตระธรรม”จากผู้มี“ภูมิธรรมโลกุตระ”อย่าง“สัมมาทิฐิ”แล้วจริงๆ มาก่อน ก็ไม่มีสิทธิ์จะมีโลกุตระธรรมนี้ได้ เพราะ“ความรู้”ชนิดนี้แบบนี้นั้นมันเป็น

“ความรู้พิเศษเฉพาะ”ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ในศาสนาพุทธเท่านั้นที่ผู้สามารถมีได้ ในศาสนาอื่นใด ศาสดาอื่นใด ไม่สามารถมีอย่างนี้ได้เลย

ทุกศาสนายังวนอยู่ในกรอบของ“โลกียธรรม”เท่านั้นเพราะยังไม่สามารถมี“ความรู้”ที่เป็น“กระบวนทัศน์”(paradigm)ใหม่ ที่เป็น“กระบวนการ”(process)ใหม่ ซึ่งมันแตกต่างไปจากแบบเก่าอย่างสิ้นเชิง ชนิดสวนทางกัน ๑๘๐ องศา ทีเดียว

กล่าวคือ ไม่เสพ-ไม่ติด-ไม่ยึด แม้แต่ไม่ยินดีกับ“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”จริง ๆ ใน“จิตใจ”ของเราแท้ ๆ

แต่จะมีผู้อดหนุนจุนเจือ“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”มาให้เรา ยิ่งกว่าแต่ก่อนที่ตนเคย“อยากได้”เสียอีก โดยเราไม่ต้องอยากได้เลย ไม่ต้องเรียไร ไม่ต้องใช้วิธีที่เป็นกลเม็ดอันฉลาดเล่ห์เหลี่ยมเล่ห์มากใด แม้แต่จะใช้ชั้นเชิงและเล่ห์เหลี่ยมเคียดใด ๆ ก็ไม่มี

แล้วเราก็จะเลือก“รับเอา”แต่พอดี พอเพียง ที่เหมาะสมกาลละนั้น ๆ ในองค์ประกอบที่จำเป็นเท่านั้นไว้ เพื่อใช้ทำงานให้แก่ส่วนรวมแก่ส่วนกลางอย่างเหมาะสมเหมาะสมควร

เท่าที่จะเป็นประโยชน์สูง-ประหยัดสุด โดยให้“ครน.(คุณธรรมน้อย)”และ“หรม.(หารร่วมมาก)” ตาม“สัมมาสมาธิ”และ“สัมมาปัญญา”ของแต่ละคนที่มี“สัมประสิทธิ์”ของตนแต่

ละคน ที่จะจัดสรรเป็น“กัมมัฏฐตา”

“สัมประสิทธิ์”(coefficient)คือความจริงของแต่ละคนที่มี“แกนสมาธิ”(จิตที่ตั้งมั่นอย่างมี“ความคงที่แล้ว”เป็นหลัก)กับ“ประสิทธิภาพ”ของแต่ละคน และสำคัญยิ่งคือมี“ปัญญา”(จิตที่เป็น“ความรู้โลกุตระ”อยู่อย่างพัฒนา)ซึ่งเป็น“ตัวแปร”ที่เพิ่มพูนอัตราการก้าวหน้าระดับคุณ

“ประสิทธิภาพ”ของ“โลกุตระบุคคล”จึงมีได้ วิเศษกว่าสามัญ ด้วยประการอย่างนี้
ฉะนั้นแล คือ ภาวะที่เปลี่ยนคนไปเป็นคนละคนกันเลยกับคน“โลกียะ”เดิม

จึงเป็น“อัญญา” คือเป็น“อื่น”(อัญญาไปจากที่เป็น“คนโลกียะ”แต่เดิม ซึ่งมีกระแสแห่ง“จิต”ชนิด“ทวนกระแส”โลกียะ “จิต”เข้ากระแสใหม่ เป็นกระแส“โลกุตระ” ศัพท์บาลีก็ว่า“โสดาปัตตนะ”(ผู้เข้าถึงกระแสโลกุตระธรรม)

ซึ่งมีทั้งปริมาณ(quantity) มีทั้งคุณภาพ(quality) ผู้มี“อัญญา”จะมีทั้ง ๒ สภาพนี้ใช้ทำงานครบครัน จึงพัฒนาก้าวหน้ายิ่งขึ้น ๆ

แม้แต่“สัญญา”ที่กำหนดหมาย สัมผัสรู้ของจริงได้อยู่ไหนไหนตลอด ๆ ปัจจุบันนี้ก็ไม่ลับไม่ลึกลับ(อหะ) ไม่หลง ไม่ลวง แต่อย่างใด

และทั้ง“ปัญญา”ที่ฉลาดจริงของอาริยะแท้นั้นเอง สร้าง“โลกุตระภูมิ”ไปตามลำดับ

โดย“การกำจัดอดีตของตน”ไปตามขั้นตามตอน อย่างน่าอัศจรรย์อีกด้วย

“จิต”เรา จึง“ว่าง”จาก“อดีต”อย่างเป็น

“ปัจจุตลักษณะ” ให้ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในตนแท้ ๆ ฉะนั้นแล..ความเป็น“อนัตตา”อันปรากฏขึ้นจริงในจิต ว่า“ตัวตนมันไม่มีจริง”แต่มันก็ยัง“มี”ความเป็น“ตัวตนที่อาศัย”ไง!

จาก“โอฬาริกอดีต”ลดลง ๆ ๆ แล้ว ยังมี“มโนมยอดีต” และที่สุดก็“อรุปอดีต”

ในจิตใจของเราก็จะ“ว่าง”จาก“อดีต”ไปเป็นลำดับ ๆ ๆ ชนิดที่เป็นจริง ไม่งง ไม่สับสน

และไม่ใช่เพียงหลงเพ้อกันอยู่แต่กับ“ตรรกะ”ที่เป็นจินตนาการแค่ปั้น“ภพ”ปั้น“ชาติ”ว่า“ว่าง”อย่างนั้นอย่างนี้ อันยังมอยู่ กับ“อรุปคือ‘ความว่าง’ที่ตนหลงปั้นสร้างจากอุปาทาน”(ซึ่งยังเป็นภาวะลม ๆ แล้ง ๆ ที่ตนเองหลงอยู่คนเดียว)โดยใช้“สัญญา”(ยังไม่ใช้“ปัญญา”ที่สัมมาทิฐิแท้จริงซึ่งมีทั้งภาวะภายนอก และมีทั้งภาวะภายใน ครบธรรมะ๒) กำหนดตัวขึ้นเองเท่านั้น

มันก็ยังเป็น“ภพ”อยู่ในจิตของตน ที่มีภาวะ“อรุป”หลอกตนอยู่ให้ตนหลงว่า“ว่าง”

มันยังไม่ใช่ตัวผู้รู้“ว่างจากกิเลส”อย่างสัมพัสภาวะที่เป็น“จิตจริงของตนที่ทำสำเร็จ”

นั่นก็แค่ตนปั้น“อรุปภพ”ด้วย“มโนมยอดีต”ของตนเอง แล้วก็ได้“ภพที่ปั้นเอง”ขึ้นมาหลงยึดกันว่า“ว่าง”อย่างนี้ “ว่าง”อย่างนั้นตามตรรกะ คือ แค่ตามภาพของเหตุของผลเท่านั้น ที่มีแต่“อรุป”เป็นคั่งเป็นแคว สารพัด

เพราะท่านผู้นี้ยังแยก“ชาติ ๕”ไม่ออก โดยเฉพาะทำ“ชาติ”ขึ้นโลกุตระคือ “นิพพัตติ

-อภินิพัตติ”ยังไม่เป็น ยังไม่มี“ภูมิโลกุตระ”

จึงเป็นแค่“ความว่าง”ที่เพ้อพกอยู่ในจินตนาการแว้งๆ ว้างๆ ซึ่งก็คือ“ภพ”ที่ตนเองสร้าง“ภพว่าง”นี้ที่เป็น“อรูปอัตตา”ของตนอยู่นั่นเอง ด้วยการกระทำของตนจนสำเร็จเรียกว่า“มโนมยอัตตา”(อัตตาที่สำเร็จด้วยจิตตนเองทำขึ้นเอง) ซึ่งจะเกิดเป็น“โอฟาริกอัตตา”ก็ได้ เป็น“รูปอัตตา-อรูปอัตตา”ก็ได้

เพราะตนยังไม่รู้“อัตตา ๓”ที่ถ่องแท้ อันหมายถึง “ธาตุรู้”ที่เป็น“เวทนา”(ความรู้สึก) ของตน ซึ่งมี“อกุศลจิต”หรือ“กิเลส”เป็น“ตัวเหตุ”ให้เกิดเวทนา แล้วตนก็กำจัด“อกุศลจิต”ตัวนี้ให้ได้ ไปตามลำดับ ตั้งแต่เรียนรู้“กิเลสตัวยหยาบ”ที่รู้ง่าย แล้วกำจัดจนสำเร็จจริง กำจัดให้มันตายได้แท้ แล้วจึงจะไปกำจัดตัวที่ละเอียดยิ่งขึ้นได้เป็นขั้นเป็นตอน

เขายังไม่มีความเป็น“ลำดับ”แท้จริง ที่ถูกขั้นถูกตอน อย่างเรียบราบวิเศษแท้ มันวกไปวกมา ลัดไปลัดมา ยังสับสน มันจึงยังไม่เป็นลำดับที่เรียบร้อยราบรื่นจริงอย่างน่าอัศจรรย์จริง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ๆ

พระพุทธเจ้าตรัส ความมหัศจรรย์ของมหาสมุทรกับธรรมชาติของพระองค์ ว่า มีความน่าอัศจรรย์ยิ่งจริงๆ ในข้อต้นเลย ว่า ธรรมะกับมหาสมุทรย่อมมีความลาด ลุ่ม ลีกลงไปตามลำดับ ย่อมศึกษาไปตามลำดับ กระทำไปตามลำดับ ปฏิบัติไปตามลำดับ ไม่ใช่จะบรรลุ

อรหัตได้แบบลัดตัดตอน หรือแบบไม่เรียงลำดับ เช่น “ลัดตัดตอนเอาเลยแบบสะกดจิตให้จิตดับเอาเลย” ก็ย่อมทำได้ด้วยความอุตสาหะพากเพียรจนเกิด“ผล” แต่มันก็ยังไม่ใช่“การดับกิเลส” ตั้งแต่หยาบขั้นต้น-เหลือกิเลสกลางก็ดับขั้นกลางต่อไป จนที่สุดเหลือกิเลสขั้นละเอียดท้ายปลาย ก็ทำให้ดับเป็นสุดท้ายปลายจบ

การหลับตาสะกดจิต มันตัดลัดขั้นตอนกันดังว่านี่จริงๆ มันไม่เป็นไปตามลำดับตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “น่าอัศจรรย์”กันเลย

ดังนั้น ลัทธิสะกดจิตทั้งหลาย ไม่ว่าจะหลับตาสะกดจิตก็ดี หรือลัทธิลืมตาสะกดจิตก็ตาม ล้วนเป็นวิธีที่ยังมีจักษุอยู่ทั้งสิ้น ลัทธิวิธีอย่างนี้จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ชนิดที่เป็น“ปรมัตถธรรมหรืออภิธรรม” ที่สามารถแจกแจงอ้างอิงชี้ชัดความเป็น“รูป ๒๘ ชนิด หรืออุปาทายรูป ๒๔ ชนิด” แจกแจงอ้างอิงชี้ชัดความเป็น“จิต ๘๙ ชนิดหรือพิสดาร ๑๒๑ ชนิด” และแจกแจง“เจตสิก ๕๒ ชนิด”เป็นต้น (ที่จริงสามารถแจกได้มากกว่านี้อีก) นั้นได้เลย

ปฏิบัติด้วยวิธีสะกดจิต หรือ meditation ไม่ว่าจะหลับตาสะกดจิตหรือลืมตาสะกดจิตนั้น จะตัดลัดขั้นตอนทั้งสิ้น ไม่สามารถจะได้รายละเอียดทุกขั้นตอนที่ชัดเจนบริบูรณ์

ที่นี่ ฝ่ายที่ใช้“ตรรกะ” ศึกษาแบบขบ

คิดจินตนาการค้นหาความจริงกันไปอย่างไม่
สัมมาทิฐิ ก็อีกแหละ ก็จะฟุ้งกระจาย ขยาย
“ความรู้”ชนิดที่เป็นเหตุ-เป็นผล”ไปสารพัดได้
อย่างไม่มีที่สิ้นสุดกันทีเดียว ก็จะบานปลาย
ออกไปอย่างหาที่สุดมิได้ ต่างก็ทำไปเลอะๆ
เทอะๆ ทำแบบดำน้า มั่วๆ มีด ๆ ม ๆ คล่าๆ
ทำไปสะเปะสะปะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

ที่มันไม่สอดคล้องตรงตามพระวณะ
เพราะมันยังมีใช้ “ปรมัตถสัจจะ” ที่เป็น “ภาวะ
ว่างจากกิเลส” ซึ่งผู้ปฏิบัติบรรลุแต่ละภาวะ
แต่ละขั้น เป็นลำดับๆ ไป คือว่างจากภาวะ
กิเลสหยาบก่อน ได้แล้วจึงจะปฏิบัติให้ว่าง
จากกิเลสขั้นต่อไป จนเป็นขั้นกลาง กระทั่ง
ละเอียดขั้นปลายสุด แต่ประการใดเลย

จึงจะเป็น “การหมดสิ้นกามกิเลส” ใน
“กามภพ” แล้วเหลือกิเลสใน “รูปจิต-อรู
ปจิต” แล้วก็ปฏิบัติกำจัดกิเลสขั้น “รูปจิต” ให้
หมดสิ้นไปเป็นขั้นต่อมาก่อน ที่สุดจึงจะ
กำจัด “อรูปรจิต” ขั้นท้ายปลายแท้ให้เกลี้ยงจบ

เมื่อยัง “มิจฉาทิฐิ” จริง ก็ไม่เป็นลำดับ
จริง ไม่สามารถดับภพจบเป็นขั้นๆ มาได้แท้
มันก็เป็นแค่ “ภพ” ที่ผู้หลงผิดนั้นปั้นขึ้น
ทำ “ความเกิด” (ชาติ) ขึ้นใส่จิตตนเองต่างหาก

เพราะผู้ปฏิบัติคนนั้น ไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงใน “อาการ-ลักษณะ-นิमित-อุเทศ” ของ
“กาย” คือ “รู้” ในภาวะที่เป็น “รูป” (สิ่งที่ถูกรู้=object)
และในภาวะที่เป็น “นาม” ที่เป็น “ผู้รู้” (subject)
ของตน ชนิดที่ “แยกกาย-แยกจิต” ได้อย่าง

สัมมาทิฐิตรงตามแบบของพระพุทธเจ้า
ซึ่งเป็นการศึกษาจาก “ธรรมะ ๒” เสมอ
“กาย” จะเป็น “ภาวะ ๒ หรือ “ธรรมะ ๒”
เสมอ ที่ผู้ปฏิบัติต้องใช้ “กาย” เป็นฐานปฏิบัติ
แล้วก็ปฏิบัติให้เกิด “ธรรมะ ๑” (เอกัคคตธรรม)
ให้ได้ ด้วยการ “วิจยธรรม” อย่างสำคัญ (ธัมมวิจย
สัมโพชฌงค์) จึงจะสามารถเลือกเฟ้น “อาการ” ที่
เป็น “ต้นเหตุ” แห่งทุกข์ได้ถูกภาวะที่ตรง
แท้ในตน เรียกว่า ต้อง “พ้นความรู้ความเห็น
ที่ว่าตัวตนของตน” (คือ พ้น “สักกายทิฐิ” พ้นแค่
ความรู้) เป็นผู้ปฏิบัติจนมี “ญาณหยั่งรู้” ด้วย
การ “สัมผัส” “อาการของ “เวทนา ๒”

“ฐาน” ที่ต้อง “กระทำ” หรือต้อง “ปฏิบัติ”
นั้น ตามพระวณะของพระศาสดาเจ้าแห่ง
พุทธ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ หรือ
เล่ม ๙ ข้อ ๕๙-๙๐ ก็ทรงย้ำหนักแน่นว่า
ได้แก่ “เวทนา” นี้เอง คือ “ฐาน” หรือ “กรรมฐาน”

เมื่อหลงผิด “กรรมฐาน” หรือยึด “ฐาน” ที่
ปฏิบัติอย่างมิจฉาทิฐิ ไปหลงยึดเอา “ฐาน”
ที่ปฏิบัติแบบ “สมถภาวนา” กันเสียแล้ว การ
จะบรรลุ “ผล” ที่เป็น “ความว่างจากกิเลส” จึง
กลายเป็นไปได้เอา “ภพแห่งความว่าง” แทน

กล่าวคือ “ผู้นั้นปั้น ‘ภพแห่งความว่าง’
เอาเองด้วย “อวิชชาของตน” แท้ๆ แล้วคน
ผู้นี้ก็ “หลงผิด” ว่า ตนเอง “บรรลุความว่าง”
หลงว่าตนเองปฏิบัติได้ “มรรคผล” ก็วนอยู่
ใน “สงสาร” ไม่มีจบ จึงได้แต่ “สงสาร” ก็ฉะนี้

“ความว่าง” คือ สุกญญตา ซึ่งเป็นความ

ตรัสรู้พระพุทธเจ้านี้ จึงไม่ใช่“ตรรกะ”ที่เป็นแค่ การขบคิดกันไป หรือตามจินตนาการอย่าง นั้นอย่างนี้ ที่คาดที่ปั่นความเว้ง ๆ ว้าง ๆ ว่า “ว่าง” ซึ่งเป็นตรรกะ เป็นลม ๆ แล้ง ๆ เป็นการ ขบคิด เป็นการปั่นตัวปั่นตน ปั่น“ภพว่าง”ขึ้น ในจิต ด้วยการคำนึงคะเนไปต่าง ๆ เท่านั้น

แต่“ความว่าง”นี่คือ“ความว่างจากกิเลส” ตัวนั้น ๆ ซึ่งเป็น“ตัวเหตุ” ชนิดที่มี“ตัวตน” (สักกาย..ที่เป็นโอฬาริกอัสสา-มโนเมยอัสสา-อรูปรอัสสา) เป็น“ตัวเหตุ” เป็น“ตัวปัจจัย” ซึ่งผู้ปฏิบัติจะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างมี“ของจริง”เป็น“ภาวะที่ ถูกรู้”(object) ด้วย“การสัมผัส”กันอยู่หลัด ๆ ทุกปัจจุบันภาวะที่เป็น“อัสสา”ทั้ง ๓ ที่เดียว

ซึ่งจะต่างกันมากในความเป็นจริงของผู้ ปฏิบัติมิจฉาทิฏฐิที่ไม่มี“สภาวะธรรม”สัมผัส ได้จริง โดยผู้ใช้ตรรกะคาดคะเนไปต่าง ๆ จะ เว้ง ๆ ว้าง ๆ ผกผันไป ตามแต่ละคนจะปั่นเอา

พระพุทธเจ้าตรัสเรื่อง“สุญญตา”นี้ไว้ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๓๓๓-๓๔๒ หา อ่านได้จาก“จุฬสุญญตสูตร”กับ“มหาสุญญต สูตร” เล่มเดียวกัน ข้อ ๓๔๓-๓๕๖ ต่อไป

ถ้าเข้าใจได้แค่ที่อธิบายมานี้ ก็สามารรถ จะศึกษาปฏิบัติธรรมจากทุก“กรรม”ที่เราทำ มีมรรคผล ไม่ว่าในขณะที่ทำงาน“อาชีพออยู่”ก็ดี ก็ปฏิบัติให้เกิด“สัมมาอาชีวะ” ได้

ในขณะที่“การกระทำทั้งหลายทั้งหมด” ก็ดี ก็ปฏิบัติให้เกิด“สัมมากัมมันตะ” ได้

ในขณะที่“การพูดจาอยู่”ก็ดี ก็ปฏิบัติให้ เกิด“สัมมาวาจา” ได้

ในขณะที่“ความนึกคิด”ก็ปฏิบัติให้เกิด “สัมมาสังกัปปะ” ได้

ตามที่ผู้นั้นมี“สัมมาทิฏฐิ” ก็จะเข้าใจได้ และปฏิบัติกำจัด“มิจฉา อาชีวะ ๕”ได้ กำจัด“มิจฉากัมมันตะ ๓”ได้

กำจัด“มิจฉาวาจา ๔”ได้ กำจัด“มิจฉาสังกัปปะ ๓”ได้

ภาวะของกิเลส“มิจฉา”ทั้งหลายถูกกำจัด ไปได้ ก็เป็น“ผลธรรม”ที่แท้ ที่สุดสิ้นไปได้ตาม ลำดับที่ได้ปฏิบัติเป็น“สัมมาอาริยผล”

โดยมี“โคตรภูญาณ”กำจัดกิเลสจนสิ้น ด้วย“มัคคญาณ”และสำเร็จมี“ผลญาณ”

รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัจเจกขณญาณ” บริบูรณ์ และสัมบูรณ์เป็นที่สุด ก็จริงสุด ๆ

การสังเคราะห์กันเพื่อเกิด“ปัญญา”ตาม กระบวนทัศน์(paradigm)อันมี“มรรค ๘ กับ โพชฌงค์ ๗”นั้น วิจัยได้ตามพรรณนามานี้

ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธาน เมื่อเกิด การปฏิบัติโดยมี“สัมผัส ๖” เช่น ตากระทบ รูป เกิด“เวทนา ๒”เป็น“ทุกขเวทนา”ก็ตาม เป็น“สุขเวทนา”ก็ตาม

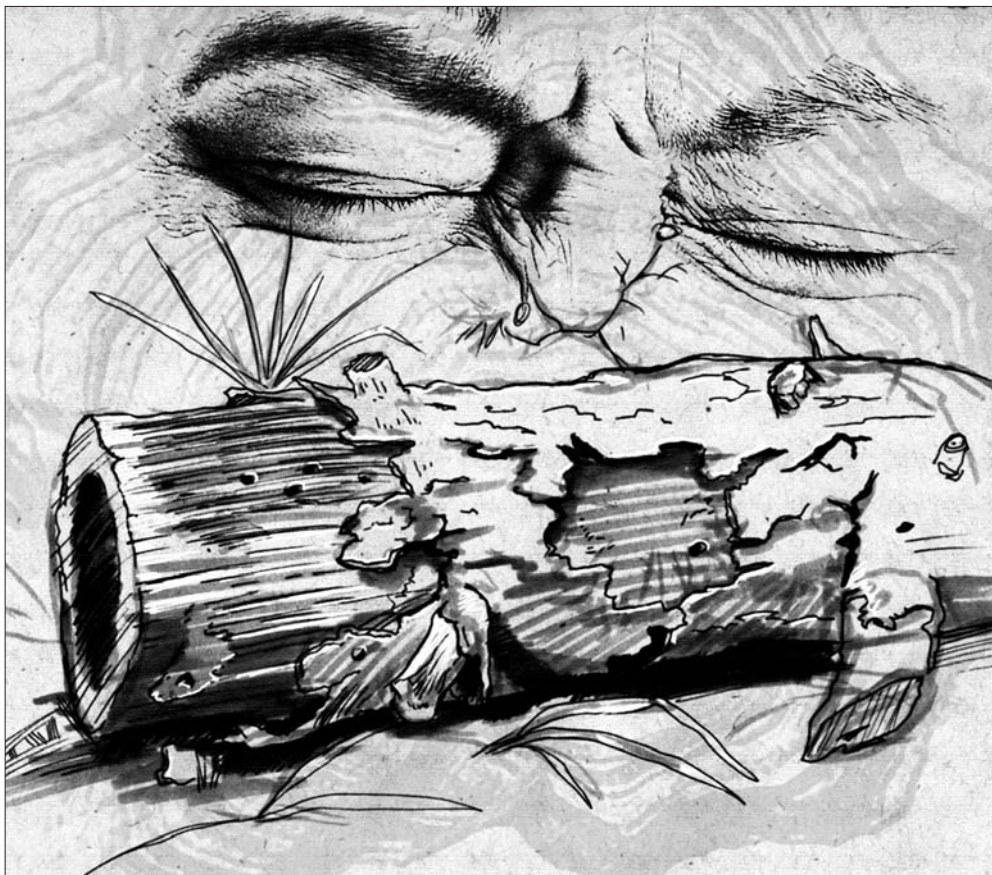
เมื่อเรามี“สติสัมปชัญญะ” แล้ว พยายาม“วิจัยธรรม”(ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์) ก็ คือ วิจัย“เวทนาในเวทนา”นั่นเอง หรือวิจัย ทั้ง“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ให้ลึกให้ละเอียด

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

คืนนั้น...สามัญยังคงฝัน ฝันอย่างน่ากลัว
และนอนไม่หลับตลอดรุ่ง
มารหรือพรหมกันแน่
ที่มาเข้าฝัน...นายอำเภอ



จาคุมหาราช

บทที่ ๕ “ท่อนซุงยักษ์...พรหมกับมาร...บนหอระฆัง”

● ต่อจากฉบับ ๓๒๔

สามัญมาถึงที่ทำการสาธารณสุขอำเภอเมื่อเวลาเกือบบ่ายโมงตรง

เจ้าหน้าที่อนามัยในพื้นที่รวมถึงหัวหน้าส่วนราชการระดับอำเภอที่ว่างเว้นภารกิจมารออยู่ก่อนแล้ว ไม่เว้นแม้กำนันผู้ใหญ่บ้านบางคน ในชุดเครื่องแบบสีทากก็เต็มยศ ชิดอินธนูสีดำสลับทองบนป่าเลื่อมเงา พวกเขาขึ้นเข้าแถวรอรับนายอำเภอ

อย่างเป็นทางการเรียบร้อย สาธารณสุขอำเภอร่างสูงโปร่ง หวีผมเรียบแปล้ในชุดซาฟารีสีฟ้าแขนสั้น กางเกงขายาวดำสนิทขึ้นเงาวาว ริมเดินมายังถนนแคบๆ หน้าสำนักงาน เมื่อรถนายอำเภอแล่นผ่านเข้ามาจอดซ่าๆ ชายหนุ่มโค้งคำนับครึ่งหนึ่งก่อนจะเข้าไปเปิดประตูรถด้านข้างสามัญนั่งอยู่

“ขอบใจ ที่รอ” สามัญเอ่ยเสียงแผ่ว เผย

ยิ้มอย่างเคยชิน อำเภอดะวันออกให้เกียรติเขา เหมือนจะมากเกินไป เขาเดินตามสาธารณสุข อำเภอดะวันออกเข้าไป เข้าสู่อุบัติที่ทำการขนาดสองชั้น เดิน เลี้ยวเข้าห้องโถงกว้างด้านขวา พิธีกรรมบายศรีสู่ขวัญเตรียมรออยู่ก่อนแล้ว เพื่อนข้าราชการและชาวบ้าน นั่งรายล้อมอยู่รอบพานบายศรีขนาดใหญ่ ตั้งเด่นเป็นสง่ากลางเสื่อพลาสติกสีสดที่ปูลาดบนพื้นห้องกระเบื้องเคลือบสีน้ำเงินเข้ม

บายศรีทำด้วยใบตองกล้วย พับเป็นกลีบ ดอกบัวหงายโค้งรับเหมือนปาดัวละครทรงเครื่อง ติดไว้เป็นเชิงชั้นสลับเหลื่อมอย่างเหมาะสม เจริญรอบกรวยปลายแหลมกลางพาน ยอดสุดติดเทียน น้ำมันี่ตั้งขึ้นสองด้าม สาธารณสุขอำเภอดะวันออกเชิญให้สามัญนั่งลงหน้าพานนั้น ผิงตรงข้าม นายอำเภอ เห็นชายชราหนุ่มขาว ผาดสไปสีขาวขุ่นเนืองยง ป่า แกก่าล้งคล่องด้ายสายสิญจน์สำหรับมัดข้อมือ เส้นเล็ก ๆ วางห้อยบนกลีบบัวทุก ๆ ชั้น เพื่อสะดวกในการหยิบจับ

“เราตั้งใจบายศรีสู่ขวัญนายอำเภอครับ...นาย จะได้อยู่กับพวกเรานาน ๆ” ชายชราเอ่ยดังมา ระคนรอยยิ้ม

“นายคนอื่นอยู่ไม่นานหรือ” สามัญเอ่ยถาม ขณะชายชรา เอื้อมือไปจุดเทียนขี้ผึ้งบนยอดแหลมกลางพานบายศรี มันอยู่เหนือศีรษะขึ้นไป เล็กน้อย

“อำเภอดะวันออกเป็นอำเภอดั้งใหม่ เป็น กิ่งอำเภอมาก่อนหลายปี เป็นท้องที่เล็ก ๆ มีเพียงไม่กี่ตำบล มันคือพื้นที่สำหรับให้นายอำเภอได้แต่งงาน ราชการขึ้นไปมากกว่า ไม่มีใครคิดจะอยู่ที่นี้นาน ๆ หรือ” เสียงแกเนียบเนียบเหมือนไร้หวังแกมประชด

สามัญยิ้มเย้น กระตุกหัวคิ้วเล็กน้อย เขา อยากจะบอกกับชายชรา ที่นี้เจียบสงบ เขาอน พังเสียงลมพัดมาสองคืนแล้ว มันมีแต่ความเจียบ และนกร้องเพรียกโพรข้างบ้านพัก อำเภอบ้านป่าที่ ยังกงหลงเหลือ ถ้าเขาไม่ติดเรื่องครอบครัว การ เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง เขาน่าจะผิงตนเองอยู่ที่นี้ นานแสนนานก็เป็นได้ก็ได้แต่คิด สามัญจ้อง

มองชายชราพูดขำด้วยรอยยิ้ม

“น่าจะเริ่มพิธีกันได้แล้ว ทุกอย่างน่าจะ พร้อม” สาธารณสุขอำเภอดะวันออก หลังจากกวาด สายตามองรอบ ๆ ดูเพื่อนข้าราชการและชาวบ้าน ทุกคนที่มาร่วมงาน

เทียนแวมดวงเด่นโหว่ ฐูปอีกสามดอกในมือ ชายชรา ส่งควีนคลั่ง

และแล้วเสียงสวดคาถากึ่งตั้งงิมง่าจากริม ฝีปากชายชรา มนต์พิธีพื้นบ้านที่แก่น่าจะจำ สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษ เสียงนั้นดังกระหึ่ม สะกดทุกสรรพเสียงให้เจียบสงบ

มันคือการเรียกขวัญ เพื่อให้กำลังใจกับทุก คนที่นั่งรายล้อมรอบพิธี ทุกคนพนมมือขึ้นเกือบ จะพร้อมเพรียงกันเมื่อชายชราส่งเสียงกังวานขึ้น เรือย ๆ เหมือนจะให้มนต์คาถาที่กระหึ่มดังปาน มวลหมู่แมลงผึ้งมาตอมที่ง ๆ อยู่ริมหู สะกดทุก สรรพเสียงให้เจียบสงบในพิธีอันศักดิ์สิทธิ์

จากภาษาบาลีสันสกฤตในบทเริ่มต้น ต่อจาก นั้นก็กลับกลายเป็นภาษาอีสานพื้นบ้าน น่าจะเป็น ร่ายหรือไม้กับทกลอน เอ่ยถ้อยอย่างคล่องจอง ภาพนั้นซึกจะเลอะ ๆ เลือน ๆ ในความทรงจำ มัน ผ่านเวลามาอย่างน้อยก็หกเจ็ดปีเป็นอย่างต่ำ นาน จนเขาจำได้เพียงบางภาพบางขั้นตอนเท่านั้น... ทว่าถึงอย่างไร ก็คือพิธีอันวอวยพร ให้สามัญ อยู่อย่างเป็นสุขอบอุ่นในพื้นที่ อย่าให้อันตราย ใด ๆ มาแผ้วพาน วุบหนึ่งเขานึกถึงเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก ตกจากรถบรรทุกกระสอบนุ่มนุ่ ยางล้อ รถยนต์เกือบบดขยี้ศีรษะ เฉียดไปเพียงเส้นยาแดง ผ่าแปด ยายเรื่องคนเรียกขวัญ เชิญเจ้าป่าเจ้าเขา เทวดาฟ้าดินมาช่วยปกปักรักษา มันคล้ายกัน แต่ยามนั้นมีแม่ ยายเรื่องและสามัญเพียงเท่านั้น แต่ที่นี้ เพื่อนข้าราชการ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน มา นั่งออบเอบแน่นในห้องโถงจนล้นออกไปด้านนอก ...ไม่แตกต่างกัน แม้จะคนละพื้นที่ คนละภูมิภาค และกาลเวลาที่ผ่านไปอย่างเนิ่นนาน แต่มันก็ยัง จมหนึ่งในความทรงจำ

สามัญหลับตาลงเบา ๆ เขาชอบทำใจให้ว่าง

โปร่งโล่ง สงบตนเองในสมาธิ แม้ท่ามกลางผู้คน...
เขาทำเพื่อให้ใจนั้นผ่องใส พร้อมจะรับพรที่ผ่านเข้ามา
มาในโลดประสาธา

เสียงร่ำคาถาของชายชราชุดขาว ฟังนาน ๆ
เหมือนเสียงลมพัด บางหนก็ดังหู่แมลงผึ้งบิน
สิ่ง ๆ พรุผ่านเข้ามาทางช่องหน้าต่าง สามัญ
เหมือนได้รับละอองไอเย็นสาดกระทบอยู่เป็น
ละลอก...วูบหนึ่ง ภาพแม่และยายเรื่องผ่านเข้ามา
ในสำนึก และอีกวูบ เห็นร่างตนเองกระเด็นร่วง
จากรถบรรทุกันใหญ่ไม่เป็นท่า พลัน...ก่อนสติ
คล้ายหลับผล็อย เขาเห็นล้อยางสีดำเท่ากระดิ่ง
พัดข้าว ผ่านศีรษะเพียงชั่วแวบ....

“นาย ยืนมือมาซิ ผมจะผูกข้อมือให้” เสียงเอ่ย
เตือนดังแว่ว ๆ ปลุกสามัญให้เผยเปลือกตาขึ้นช้า ๆ

“นายท่าจะง่วง...”ชายชราบนพิมพำ ขณะ
ดิ่งด้ายสายสิญจน์สีขาวจากกลีบบัว มาลูบข้อมือ
พลิกหงายของสามัญ ก่อนจะพันรอบข้อมืออย่าง
หลวม ๆ แต่ประณีต

“ผมเปลือยอยู่ในสมาธิ” เขาเอ่ยบอก

ชายชราพยักหน้ารับรู้ แล้วแก้มือเอ่ยอวยพร
เป็นการตบท้าย หลังผูกข้อมือให้สามัญเสร็จ
เรียบร้อย “ขอให้นายอยู่เป็นขวัญและกำลังใจคน
อำเภอดะวันออกนาน ๆ”

นั่นเป็นลัญญาณเตือนว่า การร่ำมนต์พิธี
ภาษาอีสานได้จบสิ้นลง แล้วใครอีกหลาย ๆ คน
ผู้สูงวัยก็เวียนเข้ามาผูกข้อมือให้ศิโรราบอย่างทั่ว
ถ้วนหน้า ไม่ใช่มีสามัญเพียงคนเดียวที่มาใหม่ แต่
ยังมีเพื่อนข้าราชการอีกสองสามคนเพิ่งย้ายเข้ามา
เช่นกัน ทุกคนได้รับการผูกข้อมือต้อนรับ มันคือ
ประเพณี คือขวัญกำลังใจที่ทำกันมานับเนิ่นนาน

“นาย...เกิดเรื่องใหญ่” ปลัดอาวุโสร่างลั่นทัด
ไม่รู้เข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ คลานเข้าเข้ามากระซิบ
ด้านหลัง

สามัญกระตุกหัวคิ้ว ขณะมือยังน้อมรับการ
ผูกข้อมือจากผู้สูงอายุที่ทยอยกันเข้ามา...มองผ่าน
แวบหนึ่ง ก็รับรู้ว่าจะคนสุดท้ายแล้ว

“เรื่องอะไร...รีบด่วนมากใช้ไหม” เขาหันมา

ถาม

“ผู้ใหญ่บ้านจับไม้เถื่อน คนลักตัดกำลังเอาไม้
ขึ้นรถ...อยากให้นายไปเป็นสักขีพยาน” ปลัดอาวุโส
กระซิบแทบจะแนบใบหู เน้นน้ำเสียง

“ไม้หลายแผ่นอย่างนั้นซิ” สามัญไม่วายหันมา
ถามอย่างจะให้แน่ใจ

“ซุงยักษ์ต้องใช้รถบรรทุกชักลากครับ” ปลัด
อาวุโสตอบย้ำ

เท่านั้นเอง นายอำเภอคนใหม่ก็รวบรัดพิธี
รับยกมือขึ้นไหว้เวลาผู้ร่วมพิธีอย่างร้อน ๆ ก้าว
ยาว ๆ ออกมาที่หน้าอาคารทำการ

“นาย...กินข้าวมือเที่ยงก่อน พวกเราเตรียม
ไว้ให้นายแล้ว” สาธารณสุขอำเภอก้าวยาว ๆ ตาม
ออกมาติด ๆ ผายมือให้เห็นโต๊ะจีนในเต็นท์ผ้าใบใต้
ร่มไม้ข้างสำนักงาน ไม่น่าจะต่ำกว่าสิบโต๊ะพร้อม
เครื่องดนตรีคาราโอเกะ

“เอาไว้อีกหลัง...ป่าไม้เป็นเรื่องระดับชาติ”
เขาบอกสั้น ๆ ก่อนก้าวขึ้นรถ ลั้ง อ.ส.ขับตามรถ
ปลัดอาวุโสไปติด ๆ

ลึกเข้าไปในดงไม้ริมถนนลาดยาง ทางลูกรัง
สีน้ำตาล ผ่านรถเข้าไปด้านซ้ายมือไม่ถึงสองร้อย
เมตร มันคือแยกทางเกวียน รถลากหน้าตัด
เหมือนรถเทลเลอร์จอดนิ่ง ซุงยักษ์ขนาดห้าหกคน
โอบ นอนยาวเหยียดบนคานรับเหนือล้ออย่างท้าย
รถ มันถูกมัดด้วยโซ่อย่างแน่นหนา ลึกเข้าไป
ในดงไม้ รถยกเกี่ยวซุงไฮโดรลิกจอดนิ่งเคียงกัน
ท่อนซุงอีกสามท่อนทอดร่างกลางทางล้อ

อาสารักษาดินแดน กำนันผู้ใหญ่บ้านและ
ตำรวจในพื้นที่กระจายกำลังล้อมอารักขา รถ
ปิกอัพตราโลโก้แดงเพลิงจอดอยู่ด้านหน้า นาย
ตำรวจระดับพันตำรวจเอกก้าวเข้ามาชิดเท้าตรง
ทำความเคารพเมื่อสามัญก้าวลงจากรถ

“ไม้เถื่อนไซ้ไหม ผู้กำกับ” เขาเอ่ยถาม

“ผมยังไม่แน่ใจครับ” นายตำรวจเอ่ยตอบ

“ทำไม...พิสูจน์ไม่ได้หรือ”

“ผมยังไม่แน่ใจว่า บริเวณนี้ป่าสงวนหรือที่
ชาวบ้าน”

สามัญก้าวยาวๆ ไปที่รถลาก แขนงคอดั่งบำมองท่อนซุงขนาดมทึมาตรงแนว มันนอนสงบนิ่งบนรถลาก เพียงท่อนเดียว บนรถบรรทุกทุกสิบสี่ล้อง่ามใหญ่ปลายยอดอยู่ท้ายรถ ทว่าถูกเลื่อยออกแต่พองาม สามัญไม่เคยเห็นไม้ใหญ่ขนาดนี้ คนลักตัดที่นี้แล้วจะลากไปที่ไหน

“รถลากไม้ของใครท่านผู้กำกับ” สามัญเอ่ยถามหัวหน้าสถานีตำรวจตระเวนออกที่ก้าวตามมาติดๆ

“เจ้าของโรงเลื่อยจังหวัดติดอำเภอเราครับ” นายตำรวจบอกชื่อโรงเลื่อยที่สามัญไม่รู้จัก

“ผิดไหม”

“ตามขั้นตอนผิดครับ”

“ผิดตรงไหน”

“เขาไม่มีใบอนุญาตให้ตัดไม้มาแสดง”

“อย่างนั้นก็จับสิ มัวชักช้าอยู่ทำไม”

“ผมรอท่านนายอำเภอสั่งครับ”

“เอาไปไว้ที่โรงพัก... จนกว่าจะมีหลักฐานมาแสดง” สามัญเอ่ยสั่งสั้นๆ เขาไม่เข้าใจทำไมผู้กำกับต้องรอให้เขาสั่ง โดยอำนาจหน้าที่ ตำรวจสามารถจับกุมได้อยู่แล้ว

ไม่คิดว่าจะเป็นละครเรื่องยาว... สิ่งการจบสามัญก็นั่งรถกลับอำเภอ วันดังกล่าวเขาขอมอดข้าวมือเที่ยง กำนันผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่รีบเข้ามาชี้แจง มันคือเขตรอยต่อระหว่างป่าสงวนกับที่ไร่ชาวบ้าน ไม้ต้นนั้นคือไม้ขนาดยักษ์ ยังไม่แน่ใจว่าต้นอะไร อยู่ในเขตป่าสงวนหรือไม่ ต้องเอาแผนที่ป่าไม้มากางดูให้แน่ชัด

มันคือการสั่งการเรื่องแรกในอำเภอตระเวนออก เขาไม่อยากทำ ไม่อยากไปเหยียบนิ้วหัวแม่มือของใคร แต่มันจำเป็นในเมื่อเขามาสวมหัวโขนในตำแหน่งนายอำเภอ

รุ่งขึ้น...สามัญวิ่งออกกำลังกายแต่เช้ามืด วิ่งเหยาะๆ ผ่านไปข้างรั้วสถานีตำรวจติดที่ว่าการอำเภอ เขาใจชื้นอย่างเชื่อมั่น กฎหมายก็คือกฎหมาย รถลากไม้หน้ายักษ์ รถยกเกี่ยวซุงยังจอดนิ่งไม่ไหวติง แก้วโมงเช้าเขาขึ้นทำงาน

หน้าห้อง อ.ส. รีบเปิดประตูเข้ามารายงานด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“นาย...หน้าห้องรัฐมนตรีโทรมา”

เขามุ่นหัวคิ้ว มองเจ้าหน้าที่หน้าห้องอย่างสงสัย หน้าห้องที่ไหน เขาไม่เคยรู้จักนักการเมืองคนใดเป็นการส่วนตัว

“รัฐมนตรีกระทรวง...” หน้าห้องบอกเสียงเร็วปรือ สีหน้าออกอาการงุนงงไม่แพ้เขา

สามัญเอื้อมมือหยิบโทรศัพท์บนโต๊ะ กรอกเสียงผ่านลงไป “ผมนายอำเภอตระเวนออก...มีสิ่งไรให้ผมรับใช้ ท่านเลขาธิการรัฐมนตรี” เขาเอ่ยบอกผ่านหูโทรศัพท์น้ำเสียงหนักๆ อย่างไม่อยากจะเชื่อถือนักการเมืองระดับชาติ มันน่าเบื่อหน่าย คนกลุ่มนี้ก้าวก่ายราชการประจำแทบไม่เว้น

“ผมเลขานุการรัฐมนตรีกระทรวง...ครับ”

เสียงตอบกลับดังแผ่วมาตามสาย สุภาพแต่ทรงอำนาจ เหมือนดังมาจากที่ไกลๆ เบอร์ที่โชว์ให้เห็นหน้าแท่นเครื่อง บอกให้รู้ว่าโทรมาจากกรุงเทพฯ “ผมอยากขอเรื่องท่านนายอำเภอ ขอเถาะจับพระเจ้าเจ้า เว้นๆ ไว้บ้าง ไม้ซุงนี้เป็นไม้รองเจ้าคณะจังหวัด พระคุณเจ้าจะเอาไปสร้างหอระฆัง นายอำเภออย่าไปเอาเรื่องเอาราวเลย นึกว่าฯลฯ รัฐมนตรีขออะ... ไม่นั่น ต้นยางนาของชาวบ้านมันเติบโตในที่ดินมี น.ส.๓ นายอำเภอตรวจดูก็ได้ ชาวบ้านอยากบริจาคสร้างวัด นึกว่าทำบุญร่วมกันนะครับนายอำเภอ” กระแสน้ำเสียงบ่งการขอเรื่องอยู่ในที่

ศีรษะนายอำเภอหมุนคว้างเหมือนจะลอยขึ้นไปเหนือพื้นโต๊ะ เขากระตุกหัวคิ้วจนขม

“ท่านเลขาฯ หมายถึงไม้ที่ไหน” สามัญยังงงงเป็นไก่ตาแตก จับความคิดไม่ทัน

“ก็ไม้ที่นายอำเภอจับไว้ที่สถานีตำรวจตระเวนออก”

“ท่านเลขาฯ รู้ได้อย่างไร”

“ส.ส.ในพื้นที่ รายงานเข้าไป...นะ นายอำเภอผมขอเรื่อง” เสียงทางไกลโอดอย่างขอความเห็นใจ

“อำเภอกำลังดำเนินการสอบสวน” สามัญอ้ำง

เหตุผล

“ขอทั้งกินยังมากกว่านี้...สักวันหนึ่งผมคงมีโอกาสดูช่วยเหลือนายอำเภอบ้าง... แต่นี่นะขอบคุณครับ” ผู้อ้างตนเป็นเลขานุการรัฐมนตรีรับวางสาย ขณะนายอำเภอตะวันออกยังนั่งนิ่งถือโทรศัพท์ค้างเติ่ง

สามัญยังงงๆ เรื่องเกิดเมื่อวานก่อน ผ่านมาเพียงสามวัน เรื่องราวดังไปถึงกรุงเทพฯ เชียงหรือ

“นาย...” หน้าห้องในชุด อ.ส.ดันร่างเข้ามาหาหน้าประตูกระจกอีกครั้งหนึ่ง “พระภิกษุ... เลขานุการรองเจ้าคณะจังหวัด...ขอเข้าพบครับ”

“เรื่องอะไร” สามัญเริ่มตรวจสอบเช็คบุคคลขอเข้าพบ งานนายอำเภอเต็มด้วยเรื่องราวและปัญหาตลอดทั้งวัน การตรวจสอบคนเข้าพบเป็นการผ่อนคลายงานที่จะเข้ามาอย่างมีระบบ

“เรื่องไม้ครับ...ไม้ที่นายจับเมื่อวันก่อน”

เหมือนละครที่ถูกวางพล็อตไว้ล่วงหน้า สามัญยิ้ม พยักหน้า “นิมนต์ท่านเข้ามาซิ”

ภิกษุหนุ่มร่างท้วม ้วยไม่น่าจะเกินสี่สิบปี ห่มสบงจีวรเรียบร้อยก้าวเข้ามา

“นิมนต์ครับท่าน” สามัญลุกขึ้นเชื้อเชิญอย่างให้การเคารพ “พระคุณเจ้ามีเรื่องราวสิ่งใดที่จะให้ทางอำเภอรับใช้”

ไม่ผิดหรอก กว่าครึ่งชั่วโมงที่ภิกษุเลขานุการรองเจ้าคณะจังหวัดมานั่งเล่าถึงบุญกุศลที่กำลังจะก่อเกิด ขอให้นายอำเภอในฐานะเจ้าเมืองร่วมบุญการกุศล ด้วยการไม่เอาเรื่องเอาราวกับการจับไม้และรถในครั้งนี้ ท่านรองเจ้าคณะจังหวัดเห็นว่าหอระฆังหลังเก่าชำรุดทรุดโทรม อยากจะสร้างขึ้นใหม่ด้วยไม้เกือบทั้งหลัง ลูกหลานเหลนในอนาคตจะได้เห็นศิลปกรรมครั้งปู่ย่าตายาย จะไม่มีอีกแล้วที่จะมีหอระฆังสร้างด้วยไม้ แกะสลักรูปลายไทยอย่างวิจิตร หากสร้างเสร็จหรือกำลังก่อสร้าง อยากจะเรียนเชิญนายอำเภอได้ไปร่วมอนุโมทนาบุญ

“ผมขอตรวจสอบหลักฐานให้เรียบร้อยก่อน... ถ้าช่วยเหลือได้ ผมจะรีบช่วยเหลือทันที” สามัญ

บอกสั้นๆ เขายังไม่เห็นหลักฐาน ตำรวจยังไม่รายงานเข้ามา เขาจะทำงานอย่างผลิผลามไม่ได้ ถ้าพลาดก็เป็นนายอำเภอต่อไปไม่ได้

จริงดังคาดไว้ มันเป็นต้นไม้โบราณตามหัวไร่ปลายนา ยางนาเก่าแก่ให้ร่มเงาติดชายป่า เป็นไม้ไม่หวงห้าม เขาสั่งให้ปลัดอำเภอทำการตรวจสอบอีกครั้ง ยืนยันตรงกัน เป็นไม้ประเภทไม่หวงห้าม ไม่ต้องขออนุญาต ตัดได้ทันที ทว่าสามัญก็อดสงสัยไม่ได้ ทำไมปล่อยให้มันสูงใหญ่เป็นเจ้าป่าเจ้าเขาถึงปานนั้น เจ็ดวันต่อมาเขาจึงยอมปล่อยรถลากและรถยกทั้งสองคัน

เดือนต่อมา สามัญไปพักผ่อนช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ ชวนลูกน้องไปนั่งกินอาหารมือเที่ยงเจียบๆ ช้ามจังหวัด ที่นั่นมีสวนสาธารณะ บึงใหญ่ใจกลางเมือง แล้วสามัญก็ถือโอกาสผ่านเข้าไปในวัดรองเจ้าคณะจังหวัด ท่อนชุงยักษ์ยังนอนสงบนิ่งบริเวณลานหญ้าที่ก่อสร้าง มันถูกถากเปลือกเห็นเนื้อไม้แดงโร่ เลขานุการรองเจ้าคณะจังหวัดพาเขาเข้าไปนมัสการรองเจ้าคณะจังหวัดที่ยิ้มแย้มแจ่มใสต้อนรับเขาอย่างอบอุ่น หลังจากนั้น ภิกษุร่างท้วมก็พานายอำเภอเข้ากุฏิ แล้วเทเครื่องรางของขลังลงบนพรมสีแดงภายในห้อง

“เลือกเอาเลยท่าน...อาตมาอยากตอบแทนน้ำใจนายอำเภอ” ภิกษุเลขานุการรองเจ้าคณะจังหวัดเอ่ยบอกปนรอยยิ้ม

สามัญถึงกับอึ้ง....เขาเห็นพระเสียมทององค์เล็ก ๆ กระจายเต็ม เขี้ยวหมูต้นขนาดใหญ่กว่าหัวนิ้วมือสิ่งข้าง พระคุณเจ้าบรรยายสรรพคุณเสียเลิกละ ทั้งความเก่าและขลัง สามัญได้แต่ยิ้มพยายามปฏิเสธ...ทว่าภิกษุเลขานุการไม่ยอม บีบคั้นให้นายอำเภอรับจนได้

ในที่สุด เขาต้องเลือกพระองค์เล็ก ๆ ใส่ลงในกระเป่าเสื้อ

คืนนั้น...สามัญยังคงฝัน ฝันอย่างน่ากลัว และนอนไม่หลับตลอดรุ่ง....มารหรือพรหมกันแน่ ที่มาเข้าฝัน...นายอำเภอ

๓ อ่านต่อฉบับหน้า



ตามหิ้งฟ้าทะ

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

“ถ้าเรามีประชาธิปไตย
แต่ปราศจากธรรมาธิปไตย
ความสงบสุขในสังคมก็จะเป็นความยั่งยืน
และที่สำคัญคือ
จุดเริ่มต้นของการปรองดองก็คือ
การทำให้สังคมมีธรรมาธิปไตย”
● พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา



ราชประชาสมาธิปไตย นำไทยโลด

เพ็งตื่นรู้ สองขาประชาธิปไตย

ก่อนหน้านี้ไม่นานปีนัก ข้าพเจ้ายังเอียงข้าง พลอยนิยมชมระบอบเลือกตั้งประธานาธิบดีว่าเป็นประชาธิปไตยเสมอภาคดี ตามสมัยใหม่

ต่อเมื่อพ่อครูมาไขประชาธิปไตยโลกตระ ค่อยถึงบางอ้อว่า เรามีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข กลับดีเลิศยิ่งกว่าเยอะเลย อย่างที่สำคัญกันอยู่แล้วว่า พระเจ้าแผ่นดินเป็นศูนย์รวมดวงจิตวิญญานมวลชนทั้งชาติ

ทุกพระองค์ทรงเสียดสละสังขารมี เพื่อเป็นเสาหลักยังประโยชน์สุขแก่ปวงประชา สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จนเป็นวัฒนธรรมเชิดชูบูชาของแผ่นดิน

ยิ่งชาวพุทธเชื่อกฎแห่งกรรม คนกว่าจะก้าวขึ้นเป็นประมุขประเทศ ต้องบำเพ็ญกุศลมาาก่อน นอกจากเหตุวิบากเก่า เอาปัจจุบันชาติ ต้องคัดกรองเดินตามครรลองกฎมณเฑียรบาล ล้วนเป็นกรอบมีที่มาที่ไป

สำคัญอีกอย่าง ธรรมชาติของสัตว์สังคมต้องมีหัวหน้าผู้นำโดยลำดับน้อยใหญ่ ตั้งแต่พ่อบ้าน ผู้ใหญ่บ้าน ไปจนถึงเจ้าเมือง ภูมิปัญญาของหมู่เหล่า

เป็นตัวจัดสรรพาอยู่ร่วมกันอย่างลัทธิเมือง มีศาสนาวัฒนธรรมนำจิตวิญญาน

นั่นคือ ประชาธิปไตยมีฐานรากลึกลับแบบอังกฤษ มีสิทธิ์ไปได้สวยยั่งยืนด้วย พ่อครูยกเทียบให้เห็นเหนือชั้นกว่าอเมริกา

ส่วนไทยเราเองก็มีประชาธิปไตยแบบไทยไท มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขพาสุขสงบเย็นมาแต่ไหนแต่ไร เฉพาะอย่างยิ่งองค์พ่อหลวง ร.๙ คราวฉลองครองราชย์ ๖๐ ปี ครีโนอลิซาเบธแห่งอังกฤษ แม่แบบประชาธิปไตยยังทรงยกย่องเลอเลิศฐานะพระราชาแห่งกษัตริย์ KING OF THE KINGS

เลือกตั้งเปิดศึกแย่งอำนาจ

สูตรสำเร็จประชาธิปไตย ใครพาหลงผิดสำคัญ จะต้องเลือกตั้งทำเดี๋ยวจริงเทรอ ดูอย่างอเมริกา ยกหนี้ใหญ่ค่ายประชาธิปไตยทุนนิยม กว่าที่จะเลือกตั้งเสร็จ แสนยุ่งยากมากเรื่องเปลืองแรงสูญเงิน เปล่ามโหฬารไปกับการหาเสียง เพียงแค่หาคนตี ๆ ไม่ก็คนขึ้นมานำประเทศ

แม้จะผ่านพิธีคัดกรองซับซ้อนเชิงชั้นกว่าจะได้ประธานาธิบดี เห็นแล้วเหนื่อยแทน เลือกก็ตี

ก็ได้แค่สองพรรคแย่งสมบัติผลักดันกันชม คะแนนเสียงแพ้ชนะมักจะสลับ ไม่ทิ้งห่างเท่าไร ไม่ยกจะขาดลอยจนสะท้อนมิติมหาชนส่วนใหญ่ท่วมทับจริง ๆ ผู้เขียนถึงไม่ทันรู้สึก ก็นึกเข้าใจตามภูมิที่มีเลยไม่รู้ลึกศรัทธาด้วยนัก

อุตสาหกรรมเลือกกันยากเย็น สุดท้ายได้มีสเตอร์ประธานาธิบดีทรัมป์ ยิ่งชวนปลง กล้าฟันธงว่าพวกมากลากไปสาหัส นำเป็นห่วง

กระบวนการหาเสียง เช่น เลือกตั้งอเมริกา น่าจะบิดเบือนประชาธิปไตยลงโลก ไม่มีทางสร้างสรร มีน้ำเล้า พ่อครูถึงกับกำหนดประชาธิปไตยแท้จริงไม่ต้องมีหาเสียงเลย

การหาเสียงเป็นเพียงการตลาดโฆษณาชวนเชื่อแบบทุนนิยม เมื่อไหร่เมืองไทยจะฉลาดตามพ่อครูชี้แนะปัญหาสำคัญอันนี้บ้าง จะแก้ปัญหาข้อเสียได้มากโข

อนึ่ง การเลือกตั้งประธานาธิบดีเพียงให้ได้ฉันทามติเสียงข้างมาก ถือปริมาณมวลมหาชนเป็นสำคัญ มันยังเป็นประชาธิปไตยขาดเดียว ต่างจากประชาธิปไตยสองขาอันมีสถาบันกษัตริย์เป็นเสาหลักยืนโรงด้านจิตวิญญาณ

เป็นอันว่า ลำพังประชาธิปไตยขาดเดียวชวนหวาดเสียวเสี่ยงตูปัดตุเป็ลงทะเล

ฉะนั้น ทรายใดการเมืองยังเป็นเรื่องยื้อแย่งอำนาจผลประโยชน์ ดังที่นักเลือกตั้งอาชีพน้ำเน่าทำกันมากกว่า ๔๐ ปี แล้วไม่มีบทเรียนให้พวกเขาเว้นวรรคไปบ้าง ไม่มีปฏิรูปให้นักการเมืองเลือดใหม่เข้ามาแทน ไม่รู้จักปฏิรูปการเมืองสร้างสรรจิตอาสาแก้ปัญหาแบบคนจน...ไม่รู้จักฉลาดส่งเสริมคนดี ๆ ให้มีอำนาจ กวาดสารเลวไปไกล ๆ บ้าง

มันหนีไม่พ้นประชาธิปไตยจิตวิญญาณบกพร่องตรองแหวนรกลิ้นดินะคร้าบ....

สาธารณโภคี วิธีปรองดอง

เมื่อเอ่ยถึงประชาธิปไตย ใช้เสียงข้างมากตัดสิน มันเป็นเพียงเครื่องมือยุติปัญหาขณะที่ไม่มีทางเลือกอื่นดีกว่านั้น ภาษาพระเรียก เขมฺมยลิกา

แม้จะถือเป็นวิธีขาดสำคัญ คือมันเท่ากับมีแพ้ชนะได้เสีย จัดว่ารุนแรงตามจำเป็นและจำนวน

ควรแก่กรณีที่มีเหตุสมควรเช่นนั้น

สำหรับข้อขัดแย้งธรรมดาด้านพอเหมาะ พออะลุ่มอล่วยช่วยเหลือบรรเทากันไปให้ได้ดีมีเมตตา มากน้ำใจ ด้วยเปิดกว้างหาทางลงตัวลงเอ่ยโดยราบรื่นชื่นใจ วินวินทุกฝ่ายง่ายงามยิ่งวิเศษ

สังคมไทยยังง้อเสียยังมีปัญหาน้อยกว่าทั่วไป ด้วยเคราะห์ดีต่างรู้จักรักษามัคคีธรรม ต่างเอื้ออาทรหมู่น้องพี่ที่พอมีอยู่บ้างแม้ไม่มาก ตามที่พ่อหลวง ร.๙ ทรงชี้ทางสว่างเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงตนแบบคนจนพึ่งตนจนเหลือเฟือหมู่มากให้เราขาดทุนไปได้เถอะ ถือเป็นกำไรของเรา OUR LOSS IS OUR GAINS

มันประหลาดขนาดไหน คนจนช่วยเหลือคนจนได้ เมื่อช่วยกันทำผลผลิตแบ่งปันสาธารณโภคี ด้วยใจศรัทธา มีปัญญากล้าให้

นี่คือประชาธิปไตยที่กินได้ของมนุษย์สัตว์สังคมใจสูง ไซ้หรือไม่...!

ชุมชนบุญนิยมทำได้แล้ว กำลังทำอยู่ ทั้งกำลังพาทำ เพื่อประโยชน์สุขมหาชนเป็นตัวตั้ง
ฟังดูไม่น่าเชื่อ สาธารณโภคี วิธีแก้ปัญหาเศรษฐกิจแบบคนจน เป็นคำตอบเพื่อทางรอดของมนุษยชาติทุกหมู่ชน

น่าเสียดาย ฝ่ายปรองดองมัวหาทางแก้ปัญหาเกาฏุกที่คั่นรีเปลาไม่แน่ใจ คือไม่ออกไปให้ค่ากับนักการเมืองน้ำเน่า อย่าฝืนให้เหล่าอันธพาลการเมืองหันมาจรโลงสังคม

๔๐ ปี พอกันทีกับนักเลือกตั้ง เลิกฝากประเทศไว้ในกำมือพวกนี้เสียทีเถอะ รู้เช่นเห็นชาติ ไผเป็นไผอย่าให้ต้องล้มเหลวจิตวิญญาณซ้าซากไม่เข็ดไม่ได้ดอกกับคนดี ๆ เราต้องมีน้ำใจสมัครสมานกันเต็มที่ ส่วนคนนำเกลียดชิงชังของสังคม เราจำต้องเมตตา อย่าให้เขาเข้ามามีอำนาจเด็ดขาด สกัดกันกันปลอดภัยไว้ก่อน เท่าทันคนประมาทนี้ รู้รักษามัคคีคือยมีผลตั้งใจหมายไม่น้อยเชียว

สูตรสำเร็จสาราณียธรรม นำคนระลึกรักใคร่กันด้วยน้ำใจเมตตา เอื้อสาธารณโภคีมีกินใช้แบ่งปัน สมัครสมานกันด้วยศีล ทั้งที่ฐิสามัญญดา จึงพาลังคมเกิดสาราณียะ ปิยภระณะ ครุภระณะ สังคหะ

อริวาทะ สามัคคีเย เอกีกาเวะ นี้คือเอกลักษณ์ พุทธพจน์ ๗ สร้างสังคมมนุษย์น้ำหนึ่งใจเดียวกัน

จิตวิญญาณบกร่อง ขาดภูมิคุ้มกันศีลธรรม

น่าที่จริง ๆ เมื่อ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์-โอชา ช่างฉลาดเปิดประเด็นชี้เหตุ ๘๐ กว่าปี ประชาธิปไตยล้มเหลว เพราะบกร่องทางจิตวิญญาณ หรือขาดภูมิคุ้มกันทางศีลธรรม

นับว่าผู้นำมีภูมิปัญญาสัมมาทิฐิมาถูกทาง อย่างน่าชื่นชมจริง ๆ คงต้องหวังต่อว่าจะเป็นจุดประกายให้เกิดปฏิรูปขนานใหญ่ ตั้งแต่คณะสงฆ์ ศาสนา ทั้งการศึกษาสืบไป

พล.อ. ประยุทธ์ว่า **“ถ้าเรามีประชาธิปไตย แต่ปราศจากธรรมาธิปไตย ความสงบสุขในสังคมก็จะไม่มีความยั่งยืน และที่สำคัญคือจุดเริ่มต้นของการปรองดองก็คือ การทำให้สังคมมีธรรมาธิปไตย”**

ดีเหลือเกินที่ท่านนึกถึงธรรมาธิปไตย ซึ่งสังคมไม่ค่อยพูดถึงกันนัก เราท่านคงจำกันได้แม่น **พระปฐมบรมราชโองการ ร.๙ เราจักครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม**

นั่นคือรากฐานหลักสำคัญ เพื่อเดินหน้าภารกิจประชาชาติ โดยทุกคนควรสำเหนียกไม่ประมาท ฉลาดรู้ประมาณประเมินตน เหตุผล กาละ บุคคล ประชุมชน เป็นต้น

หรืออย่างคำว่า ประชาธิปไตย น่าจะเข้าใจผิดง่ายว่าให้ประชาชนมีอำนาจเป็นใหญ่เลยเถิด มันไม่ใช่ทุกคนทำอะไรได้ตามใจใจ ๆ แต่คนต้องเป็นไทจากกิเลส ใจต้องเป็นใหญ่เหนือโลกธรรม

แม้กระทั่ง **อรรถาธิปไตย คือทำตัวเองให้มีอำนาจ ไม่ตกเป็นทาสตั้มหา เพื่อรับใช้เพื่อนมนุษย์**

ฉะนั้น ทั้งประชาธิปไตยหรืออรรถาธิปไตยต่างเอามาใช้ประโยชน์สร้างสรรจรรโลงได้หมด เมื่อมีธรรมาธิปไตยกำกับนำหน้าเสมอ

เฉพาอย่างยิ่ง ปัญหาทั้งมวลล้วนเกิดจากขาดศีลธรรมเป็นตัวภูมิคุ้มกันสุดประเสริฐ แลนวิเศษ เราหลงทิ้งขว้าง มองข้ามเบญจศีลเบญจธรรม ไม่เสียสันทิได้อย่างไร

เผด็จการถูกที่มึนยสำคัญ

๘๐ กว่าปีประชาธิปไตยภาคีรัฐล้มเหลวสิ้นดี ด้วยฝีมือนักการเมืองไม่กี่พันคน ขณะที่การเมืองภาคประชาชนก้าวไกล ด้วยต่อสู้โดยสันติวิธีสภากล้าขับไล่รัฐบาลไม่รู้กี่หน

จนถึงรัฐบาลก่อนหน้าด้านทนเกิน ต้องโดนโค่นล้มด้วยกำลังภายใน คสช. ง่ายตายเหมือนปาฎิหาริย์ ประหนึ่งไม่ทันกระตักนิ้วมือเดียว ปฏิวัติเรียบร้อยไม่มีเลือดตกลักหยดเลย ที่ไหนทำได้ละ

แต่นั้นมา บ้านเมืองค่อยฟื้นคืนสงบสุข ตามสัญญา คสช.จนถึงทุกวันนี้

นี่คือคุณูปการใหญ่หลวงต่อแผ่นดิน เอ่ยถึงเมื่อไหร่เป็นต้องขอชมไม่ขาดปาก ไม่เชื่อลองไปถามพ่อครูปะไร

หากใครยังแสลงหูต่อคำชม คสช. น่าจะต้องทำใจกว้าง ๆ เพราะอรรถาธิปไตยเป็นของจำเป็น เกิดหลงใช้แต่ประชาธิปไตยตามใจแป๊ะตะพัด ยังใจไหว แจกเลิกไปไทยลากมารี

อรรถาธิปไตย คือ ต้องรู้จักใช้อำนาจพึ่งตนเอง ทำตัวเองให้เป็นใหญ่ขึ้นมาเหนือกิเลสตัณหา นั่นนี่ทีละสิ่งสองสิ่ง ยิ่งเจอผัสสะ ถูกใจระคะ ไม่ชอบใจเกิดโทสะ เวทนาขึ้นมาเป็นโจทย์ เพื่อทำเคลสิทเวทนาให้เป็นเนกขัมมะหนึ่งเดียว เป็นต้น

หรือตัวอย่างเผด็จการจีนคอมมิวนิสต์เท่ากับเป็นคณาธิปไตย คงต้องยอมรับผลงานเศรษฐกิจ รุดหน้าก้าวไกลกำลังแซงหน้าอเมริกา ซึ่งนับวันแต่จะตกต่ำ ทำนองเดียวกับเกาหลีเหนือ ไม่น่าเชื่อว่าผู้นำจะทำเพื่อประชาชนซักเท่าใด

เพราะฉะนั้น ปัญหามันไม่อยู่ที่ระบบประชาธิปไตยหรือเผด็จการดี แล้วแต่จะลงตัวรวมหัวทำเพื่อประชาชนจริงก็มากน้อยมากกว่า เข้าตำราแมวลีไหนก็ช่าง ขอให้จับหนูได้แล้วกัน

สรุป อธิปไตย ๓ จำเป็นต้องใช้ทั้งประชาธิปไตย และอรรถาธิปไตย โดยไม่ขาดธรรมาธิปไตย เป็นหลักประธาน นัยสำคัญอยู่ที่ใช้ให้เป็นเข้าเป้า ต้องแหลมคมลึกซึ้งด้วยสี่ปฐิสธรรม ๓ และมหาปเทศ ๔ เช่นนี้เป็นต้น

☞



● นายชิง วินเทอร์

๑. ๑ ลูกระเบิด ราคาข้าว ๑ ล้านกิโล!

โสมแดงยังมีลัทธิชาตินิยมจากพื้น
สู่เรือรบครั้งที่ ๕ ในรอบ ๑ เดือน
(ไทยโพสต์ ๙ มิ.ย.๖๐)



๒. วินัยข้าราชการส่ออนาคตของประเทศ!

มท. ๑ ยอมรับรัฐติดหนี้ ๖ พันล้าน
'ค่าไฟฟ้า-ประปา' นานกว่า ๑๐ ปี
(มติชน ๑๐ มิ.ย.๖๐)



๓. ทำเป็นพิธีหรือทำจริง?

ตีวเข้มมครุพระ ๑.๒ พันรูป
สอนเศรษฐกิจพอเพียง
(เดลินิวส์ ๓๐ พ.ค.๖๐)



๔. อยากให้หมอต้มยำยัยลัก ๒๐ ปี!

เพิ่มเกณฑ์ครุ 'กทม.' อยู่ ๘ ปี
ขอย้ายได้ (มติชน ๙ มิ.ย.๖๐)



๕. ชาวพุทธว่าอย่างไร?

ยูทูปประกาศสื่อลามกเป็นวิกฤติ
สาธารณสุข (ไทยโพสต์ ๒๑ เม.ย.๖๐)



๖. เมื่อ 'สื่อ' อ่างเสรีภาพก็ต้องเป็นอย่างนี้ !

ผลวิจัยซีป.๔ เริ่มมองเพศตรงข้าม
(มติชน ๒๙ พ.ค.๖๐)



๗. ถ้าเป็นหน้าโฆษณาควร
เชื่อกี่เปอร์เซ็นต์ ? การเดินทาง
ของ 'ถ้ำลอย' จากโรงไฟฟ้า
(แม่เกาะ) สู่วิศวกรรมก่อสร้าง
ระดับชาติ... (เดลินิวส์ ๙ มิ.ย.๖๐)



๘. โลกพิสดาร-โลกเพี้ยน-โลกวิปริต!

อินโดฯ ทลายปาร์ตี้เกย์ จับผู้ต้องสงสัย
๑๔๑ ราย (ไทยโพสต์ ๒๓ พ.ค.๖๐)



๙. ชาวจากโลกมนุษย์สาขา "บันเทิง"!

ก) 'มด' พาหวานใจเจอพ่อแม่แล้ว
ค่อยเป็นค่อยไป ไม่รีบเปิดตัว ...
ข) 'ไนกี้' ไม่ซีเรียส 'อัน' พาดพิง
กรณีฉีกสัญญาเอ็กแซ็กท์...
ค) 'คริส' ยัน 'เซนต์' ไม่ทิ้งจิ้น 'ปั้นจิ้น'...
ง) 'พีฟ่า' ปลื้ม เหี่ยวพยายามท กระแสตอบรับดีจากแฟน
ละคร... (เดลินิวส์ ๙ มิ.ย.๖๐)



๑๐. โลกเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ทุกๆ ๕๐ ปี!

'ฮุนได' ผลิตรถเมล์ไฟฟ้า
ชาร์จ ๑ ครั้ง วิ่งได้ ๒๕๐ กม.
(มติชน ๙ มิ.ย.๖๐)



๑๑. สังคมทุนนิยม คนอ่อนแอ
จะยิ่งอ่อน แอ และมากขึ้นๆ?

เชียงใหม่ผุดศูนย์ฟื้นฟูคนไร้บ้าน
(ไทยโพสต์ ๖-๗ มิ.ย.๖๐)



๑๒. สังคมแห่งความโกรธที่รุนแรงขึ้น!

เปรี้ยวรับฆ่าแอมแคันแจ้จับผิว
(ไทยโพสต์ ๓๑ พ.ค.-๑ มิ.ย.๖๐)



๑๓. บอกไปเลยศาสนาเทวนิยม แต่ไม่ใช่
หลักพุทธธรรม! ททท. โปรโมต
ไหว้ ๘ เทพ กระตุ้นท่องเที่ยวเชิง
ศาสนา (เดลินิวส์ ๓๑ พ.ค. ๖๐)



๑๔. งานหลักคือ ลอกท่อคุณลองทุกปี ปัญหาจะไม่เกิด! เอาอยู่ ‘อัศวิน’ ล้างเพิ่ม เครื่องสูบน้ำ (ไทยโพสต์ ๒๔ พ.ค.๖๐)



๑๕. ละครโลกมนุษย์ ยุคแห่งลัทธิบริโภคนิยม!

ก) ‘รถหรรู’ คุณค่าที่คนดัง คู่ควร...



ข) ประมูลกระเป๋า ‘แอร์-เมส’ ๑๓ ล้าน (เดลินิวส์ ๑ มิ.ย.๖๐)

๑๖. ทำให้ได้ผล ขอให้รายงานทุก ๑๐ วัน!

สพฐ. เดินหน้าแก้โรงเรียน ไอซียู ๕ พันแห่ง

(ไทยโพสต์ ๓๑ พ.ค. - ๑ มิ.ย.๖๐)



๑๗. ประจักษ์แจ้ง เรียนมหา’ลัยตกงานสูง!

เจาะพัฒนาอาชีพประถมตอนปลาย หวังจูงใจเรียนอาชีพ (ไทยโพสต์ ๓๑ พ.ค.๖๐)



๑๘. ประจักษ์แจ้ง ปัญหานี้ร้ายแรงกว่าที่คิด!

ก) ขยะอันตรายทิ้งกันมั่ว มีวันละ ๓๐ ตัน แต่จัดเก็บได้แค่ ๒ ตัน ...

ข) แก้ปัญหาทิ้งขยะทางน้ำ ทำได้แค่ ‘รณรงค์’ (เดลินิวส์ ๒ มิ.ย.๖๐)



๑๙. ณ บัดนี้ ฟังรู้ไว้ โลกมนุษย์ใบนี้มนุษย์มี ๓ เพศแล้วจะ! ลังคมต้องคิดใหม่ ปลุกฝั่งเรื่องเพศที่ ๓ ในวัยเรียน (ไทยโพสต์ ๓-๔ มิ.ย.๖๐)



๒๐. ราคาคุยหรือความมุงมั่น หรือแพชั่นประจำวัน? กรมพัฒนาที่ดิน เตรียมขับเคลื่อนนวัตกรรมด้านดินและปุ๋ย ก้าวสู่เกษตร ๔.๐ (ไทยโพสต์ ๒-๓ มิ.ย.๖๐)



๒๑. วงจรปกติ ปลุกมากขายถูก ปลุกน้อยขายแพง! ผู้ปลูกแตงโมอ่อนช่วยเหลือผลผลิตล้นตลาด ราคาตกต่ำ (ไทยโพสต์ ๓๐-๓๑ พ.ค.๖๐)



๒๒. ชีวิตนักรการเมืองไทย!

คันขบวนรถพบปืน ๖ กระบอก จับ ‘ซาดา’ อดีต ส.ส. (มติชน ๒๔ พ.ค. ๖๐)



๒๓. มนต์สะกดปีศาจร้าย!

บิกตูทำโพลสำรวจตั้ง ๔ คำถามเด็ด อ้างใช้เป็นแนวบริหาร (ไทยโพสต์ ๒๗ พ.ค. ๖๐)



๒๔. ทูทวงความต้องการความซื่อสัตย์!

จับกุมเหล็กคุมเข้มผู้ค้า กอบกู้ตลาดทุเรียนไทย (ไทยโพสต์ ๒๖-๒๗ พ.ค. ๖๐)



๒๕. เรื่องการเอาจริง!

อดีต ปธน.เกาหลีใต้ขึ้นศาลคดีทุจริตใส่ชุดนักโทษ-กุญแจมือ (เดลินิวส์ ๒๔ พ.ค. ๖๐)



๒๖. คุณว่ารัฐบาลก่อนๆ สอบทกมัย?

ปฏิรูปการศึกษา คลศช. ‘สอบทก’ ครูศาสตร์จุฬาฯให้คะแนน ๓ เต็ม ๑๐ (ไทยโพสต์ ๒๓-๒๔ พ.ค. ๖๐)





(ตอนที่ ๑๘)

🍀 **เดือน ๕,๖ และ ๗** **ทับ ๓ เดือนนี้**
ว่าด้วย เต้โบราณ ชื่อ สันตูปัคคีพิการ
อาการ ให้เย็นในอก วิงเวียน รับประทานอาหาร
ไม่ได้ บริโภคอาหารอืด มักให้จุกเสียดขัดในอก
อาหารมักพลันแหลก มิได้อยู่ท้องให้อายากบ่อยๆ
จึงเป็นเหตุให้เกิดลม ๖ จำพวก



๒๓.๑๖.๑๖.๑๖.๑๖

- ๑. ผสมพิการ เจ็บในสมอง ผมร่ววง
- ๒. บณพิการ เจ็บทุกขุมขน หัวสรรพางค์กาย
- ๓. เถิบพิการ ให้ตันเล็บขี้ เขียวดำ บางทีให้ฟกบวม เป็นหัวเดือนหัวดาว บางทีให้ขบเล็บขี้ เป็นหนอง เจ็บปวด ยิ่งนัก
- ๔. ฟีนพิการ หักถอนแล้วก็ตี ย่อมเป็นประเพณี สืบกันมา **ถ้าเจ็บในไรฟัน ในรากฟัน ในเหงือก ก็ให้แก้ในทาง รำมะนาด**
- ๕. หนึ่งพิการ ให้หนึ่งลากซา ถ้ามด หรือแมลงวันไต่หรือจับ ก็ไม่รู้สึกร่าง ให้แลบร้อนยิ่งนัก เรียกว่า 'กัมมิโทษ' คือ **โทษที่เกิดแก่กรรม**
- ๖. เนื้อพิการ เนื้อ ๕๐๐ ชิ้น ถ้าพิการ ให้เสียวไปทั้งตัว มักให้ฟกที่นั้น บวมที่นี้ ให้เป็นพิษ บางทีให้ร้อนดุจไฟ บางทีให้ฟกขึ้นดุจประกายดาบ ประกายเพลิง
- ๗. เอ็นพิการ เส้นประธาน ๑๐ เส้น มีบริวาร ๒,๗๐๐ เส้น ก็หวาดไหวไปสิ้นทั้งนั้น ที่กล้าก็กล้า

ที่แข็งก็แข็ง ที่ตั้งดานก็ตั้งดาน ที่ขอดก็ขอดเข้า เป็นก้อนเป็นเถาไป เป็นเหตุแต่จะให้โทษหนัก คือเส้นอันชื่อว่า 'สมนา' กับเส้น 'อัมพฤษ' นั้น ทำเหตุแต่จะให้ระส่ำระสาย ให้ร้อน ให้เย็น ให้เมื่อย ให้เสียวไปทุกเส้นเอ็นทั่วทั้งตัว ตั้งแต่ที่สุดบาทา ตลอดขึ้นไปถึงศีรษะ ทำให้เจ็บเป็นเวลา แต่ 'เส้นอัมพฤษ' ลิงเดียวนั้น **ให้โทษถึง ๑๑ ประการ ถ้าพร้อมทั้ง ๒,๗๐๐ เส้น แล้วก็ตาย ถ้าเป็น ๒-๓ เส้น ยังแก้ได้**

- ๘. กระตุกพิการ กระตุกทั้งหลายประมาณไว้ ๓๐๐ ท่อน **ถ้าพิการ** โรคนี้จะแก้เป็นอันยากยิ่งนัก
- ๙. เชื้อในกระตุกพิการ (**คัมภีร์ไม่บอกอาการ บอกแต่ยาแก้ เหมือนแก้กระตุก**)
- ๑๐. ม้ามพิการแตก ให้ม้ามหย่อน
- ๑๑. ฤทธิ์พิการ ถ้าพิการหรือแตกก็ดี กระทำ ให้เป็นคนเสียวจริต ถ้ายังอ่อนอยู่ ให้คุ้มตีคุ้มร้าย มักชิ่งโกรธ บางทีให้ระส่ำระสาย ให้หิวหากำลังมิได้

๑๒. ติบพิการ ถ้าพิการแตกก็ดี เป็นเพราะโทษ ๔ ประการ คือ

๑๒.๑ กามผิดขั้นในดับ จึงทำให้ดับหย่อน

๑๒.๒ เป็นผีในดับ ย่อมให้ลงเป็นโลหิตสดๆ ออกมา

๑๒.๓ กามผิดขั้นในดับ กระทำให้ลงเป็นเสมหะโลหิตเน่า ปวดมวนอยู่เสมอ ให้ตาแดง เป็นสายของโลหิต คนทั้งปวงย่อมสมมุติเรียกว่า **กระสือ** ปีศาจเข้าปลอมกิน เพราะคนใช้เพื่อหาสติมิได้ เจรจาด้วยผี หมอจะแก้ยากนัก

๑๒.๔ เป็นด้วยปถวิธาตุแตกเอง ให้ระส่ำระสายให้หอบไอ อยู่เป็นนิจ จะบริโภคอาหารก็ไม่ได้ หายใจก็ไม่ถึงท้องน้อย

๑๓. พังผิดพิการแตก ให้ออกแห่ง กระจายน้ำ คือ ริดสีดวงแห่งนั่นเอง

๑๔. พุงพิการแตก ให้ชั่ดอก ให้ลงท้อง ท้องขึ้นท้องพอง ให้แน่นในอก-ในท้อง บริโภคอาหารไม่ได้

๑๕. ปอดพิการแตก อาการดู**ไข้พิษ** คือ **กาฬขึ้นในปอด** ให้ร้อนอก กระจายน้ำ แล้วหอบจนโครงลด ให้กินน้ำจนปอดลอยจึงยากที่จะหาย บางทีจนอาเจียนเป็นน้ำออกมา จึงจะหายอยาก

๑๖. ไล่ให้ 'พิการแตก คือ **กินอาหารผิดสำแดง** ให้ปวดท้อง ให้ชั่ดอก บางทีให้ลง ให้อาเจียนคือ '**ลมกัมมัชวาท'** พัดให้เสมหะเป็นดานกลับเข้าไปในท้องในทรวงอก แล้วให้ตัดอาหาร ย่อมว่า**ไล่ตีบ**

๑๗. ไล่ย่อยพิการแตก ให้วิ่งเวียนหน้าตา จะลุกขึ้นยืนให้หาว ให้เรอ ให้จุกเสียด เจ็บแวนให้เสมหะขึ้นคอ ให้ร้อนคอ ร้อนท้องน้อยเป็นลมคลื่นเหียน ให้ตกโลหิต ให้ตกหนอง

๑๘. อาหารใหม่พิการแตก ถ้าบริโภคอาหารเข้าไปอิมแล้วเมื่อใด ก็ทำให้ร้อนท้องนัก บางทีให้สะอึก แล้วให้จุกเสียดตามชายโครง ให้พะอืดพะอม คนสมมุติว่า'ไฟธาตุหย่อน' แต่ไม่ใช่อาการอย่างนี้เป็นเพราะบริโภคอาหารที่ไม่เคยบริโภค เช่น **อาหารดิบ** หรือ '**ลมกุงฉิสยวาท'** พัดไม่ตลอดให้เป็นไปต่างๆ บางทีให้ลง บางทีให้เป็นพรรตักแตกขึ้นแตกลง กินอาหารไม่ได้

๑๙. อาหารเก่าพิการแตก คือ '**ซางขโมย'** กิน

ลำไส้ เมื่อพันกำหนดซางแล้ว คือ **ริดสีดวง คุกทวาร**

๒๐. สมองศีรีษะพิการแตก ให้เจ็บในศีรีษะดังจะแตก ให้ตามืด ให้หูตึง ปากและจมูกบิดเบี้ยว ลั่นกระด้าง เดิมเป็นเพราะ'**สันนิบาตลมปะกัง'** **ถ้ายาใดๆ ก็แก้ไม่หาย**

กล่าวถึง สาเหตุการเสียชีวิตที่เกิดขึ้นกับแต่ละบุคคล และอาการที่เกิดขึ้น เมื่อธาตุที่ ๔ พิการ ได้แก่

ธาตุทั้ง ๔ ขาดเหลือ

ธาตุทั้ง ๔ พิการตามฤดู และยารักษา

ธาตุทั้ง ๔ พิการ และยารักษา

มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

§ สาเหตุการเสียชีวิตของบุคคล

๑. บุคคลตายด้วยปัจจุบันกรรมและปัจจุบันโรค

คือ **โอบกกะมิกภาพาธ** ถูกทุบถองโอบตีบอบซ้ำหรือต้องราชอาญาของพระมหากษัตริย์ ให้ประหารชีวิต การตายโดยปัจจุบันนี้ มิได้ตายเป็นปกติโดยลำดับชั้นร่วย และธาตุทั้ง ๔ มิได้ล่วงไปโดยลำดับ อย่างนี้เรียกว่า **ตายโดยปัจจุบันกรรม**

ส่วน**ปัจจุบันโรค** คือ เกิดโรคตายโดยปัจจุบันทันด่วน เช่น **อหิวาตกโรค** หรือ**โรคอันเป็นพิษ** ซึ่งกำเริบขึ้นโดยเร็ว แล้วตายไป ธาตุทั้ง ๔ มิได้ขาดไปตามลำดับ อย่างนี้เรียกว่า **ตายด้วยปัจจุบันโรค**

๒. บุคคลตายด้วยโบราณกรรม และโบราณโรค

บุคคลตายด้วยโบราณกรรม คือ **ตายโดยกำหนดสิ้นอายุ เป็นปริโยสาน** คือ **อายุย่างเข้าสู่ความชราธาตุทั้ง ๔ ขาดไปตามลำดับ** เปรียบเหมือนผลไม้เมื่อแก่สุกงอมเต็มที่แล้ว ก็หล่นลงเอง คนเราเมื่ออายุมากแล้ว ธาตุทั้ง ๔ ก็ทรุดโทรม ไปตามลำดับไม่เจ็บไข้ได้ป่วย ก็ตาย อย่างนี้เรียกว่า **ตายโดยโบราณกรรม**

ส่วนการตายด้วยโบราณโรคนั้น คือ **เป็นโรคคร่ำคร่า เรือรั้งมานาน หลายเดือนหลายปี** เวลาจะตาย ธาตุทั้ง ๔ ขาดไปตามลำดับ แล้วตายไปอย่างนี้เรียกว่า **ตายด้วยโบราณโรค**

๒ ต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● พิมลวัฒน์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๔

เมื่อสื่อมวลชนไม่มีเสรีภาพก็ไม่มีประชาธิปไตย

นายทุนที่ครอบครองกิจการสื่อมวลชน เช่น เจเนอรัล อิเล็กทริก (เอ็นบีซี) ไวโอะคอม (ซีบีเอส) และดิสนีย์ (เอบีซี)

เข้าใจและสนใจในบทบาทที่พวกเขามีต่อสาธารณะหรือ? ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงสุดของบริษัทเหล่านี้และมีหน้าที่ตัดสินใจ

ต่างไม่สนใจในงานสื่อมวลชน พวกเขาสนใจแต่การทำกำไร



<http://consciouslifeneews.com>

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน สื่อมวลชน : บทบาทและความรับผิดชอบ (Mass Media : Role and Responsibility)

ผู้เขียนนั่งมอง นอนมอง รวมทั้งเดินมองการ แสดงบทบาทและความรับผิดชอบของสื่อมวลชน ไทยในปัจจุบัน แล้วรู้สึกพะอืดพะอม จนอดรันทน ไม่ได้ ต้องขอขบ้อาจจับปากกาขึ้นแสดงกระบวน ท่าสักครั้ง

นอกจากจะจบปริญญาตรีทางรัฐศาสตร์ สาขา การปกครองแล้ว ผู้เขียนยังเคยจบปริญญาโท ทางด้านสื่อสารมวลชนจากสหรัฐฯ ด้วย อย่างไร

ก็ตาม แทนที่จะนำเอาความรู้ที่เหลือดิดกันกระเป่า มาไม่เองเสียหมด ก็จะมาบอกกล่าวของบุคคล สำคัญและผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพนี้มาเสนอโดยสรุป เพื่อความเข้าใจดังนี้

โทมัส เจฟเฟอร์สัน (พ.ศ. ๒๓๔๔-๒๓๕๒) ประธานาธิบดีคนที่ ๓ ของสหรัฐฯ เขาเห็นความ สำคัญของสื่อมวลชนมากถึงกับกล่าวว่า :

“ถ้าข้าพเจ้าจะต้องตัดสินใจเลือกระหว่างการ

มีรัฐบาลโดยไม่มีสื่อมวลชนหรือการมีสื่อมวลชนแต่ไม่มีรัฐบาล ข้าพเจ้าจะเลือกการมีอย่างหลัง”

ลูคอบส์ บรรณาธิการบริหารและผู้จัดรายการของสถานีโทรทัศน์ซีเอ็นเอ็นชาวอเมริกัน กล่าวถึงบทบาทและความรับผิดชอบของสื่อมวลชนว่า :

“สื่อมวลชนทุกแขนงมีหน้าที่ความรับผิดชอบที่ต้องค้นหาและรายงานความจริงอย่างถูกต้องและตรงไปตรงมา ผู้สร้างประเทศนี้มุ่งมั่นที่จะให้ประชาชนได้รับการตอบสนองโดยสื่อมวลชนที่ไหว้วินิจฉัยและรายงานความจริง (true story) รวมทั้งเป็นช่องทางให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นของพวกเขาได้ หน้าที่อีกสองประการคือการรายงานอย่างรอบด้านสมดุล (balance) และรายงานอย่างเป็นธรรม (fair) ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนทราบความจริงอย่างรอบด้านสมบูรณ์และสามารถตัดสินใจใช้อำนาจอธิปไตยได้อย่างถูกต้อง

ในฐานะที่สื่อมวลชนเป็นสถาบันที่สำคัญยิ่งสถาบันหนึ่งของประเทศ พวกเขาจึงมีหน้าที่ประเทืองปัญญาและศีลธรรมอันดีของประชาชนด้วย การใช้เสรีภาพของสื่อมวลชนต้องใช้ด้วยความรับผิดชอบในฐานะสมาชิกที่ดีของสังคม ไม่ใช่แสวงหาผลประโยชน์โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายของส่วนรวม” (Lou Dobbs, “War on the Middle Class”, Penguin Group, New York, USA. 2006)

เฮเลน ไทมส์ หัวหน้าสำนักข่าวประจำทำเนียบขาวตลอดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เก้าสมัย กล่าวว่า:

“นักหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนมีบทบาทที่ต้องติดตามหาความจริงโดยปราศจากความกลัวและความลำเอียง นักสื่อมวลชนคือผู้นำเสนอข้อมูลและข่าวสารให้ประชาชน พวกเขาคือ **“สุนัขเฝ้าบ้าน”** ของระบอบประชาธิปไตย ระบอบนี้ไม่สามารถดำรงอยู่ได้หากประชาชนไม่ได้รับข่าวสารที่เป็นความจริงเพราะเขาจะไม่สามารถตัดสินใจอย่างถูกต้องได้ มันเป็นหน้าที่ของนักข่าวและบรรณาธิการที่จะต้องตั้งคำถาม “ยาก ๆ” ต่อผู้อยู่

ในอำนาจ รวมทั้งต้องทำตนให้เป็นที่น่าเชื่อถือ มีศักดิ์ศรีและความซื่อสัตย์ ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ที่อยู่ในอำนาจจะรับผิดชอบต่อประชาชน สื่อมวลชนจะได้รับความศรัทธาและความเชื่อถือก็ต่อเมื่อพวกเขาซื่อสัตย์ต่อจรรยาบรรณของอาชีพเท่านั้น **จริยธรรมของสื่อมวลชนไม่เคยเปลี่ยนแปลง แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงคือ ผู้ทำหน้าที่สื่อมวลชนเอง**

ในปัจจุบัน นายทุนมีอิทธิพลมากขึ้น พวกเขาซื้อกิจการสื่อมวลชนและพยายามเข้าควบคุม “ห้องข่าว” การควบรวมของกิจการสื่อมวลชน การเข้าซื้อกิจการสื่อมวลชนโดยนายทุนนอกวงการ ธุรกิจบันเทิงที่สอดแทรกเข้ามาแสดงบทบาทสื่อมวลชนและรายการข่าวตลอด ๒๔ ชั่วโมงที่ทำการเพื่อการค้าได้ทำลายธุรกิจที่เป็นสื่อมวลชน ชาวอเมริกันคิดว่าสื่อมวลชนทำหน้าที่ได้แย่กว่าเดิม มีความเป็นมืออาชีพน้อยลง ขาดความระมัดระวัง มีอคติมากขึ้น ไม่ซื่อสัตย์ต่อความผิดพลาดของตนเอง รวมทั้งเป็นภัยต่อประชาธิปไตยมากขึ้นกว่าเมื่อ ๓๐ ปีก่อน ถ้ามึงมีการบิดเบือนข่าวโดยรัฐบาลและความไม่กล้าหาญของสื่อมวลชนที่จะให้ความจริง พวกเขายอมก้มหัวให้รัฐบาล โดยละเลยหน้าที่ของสื่อมวลชนที่มีเสรีภาพ

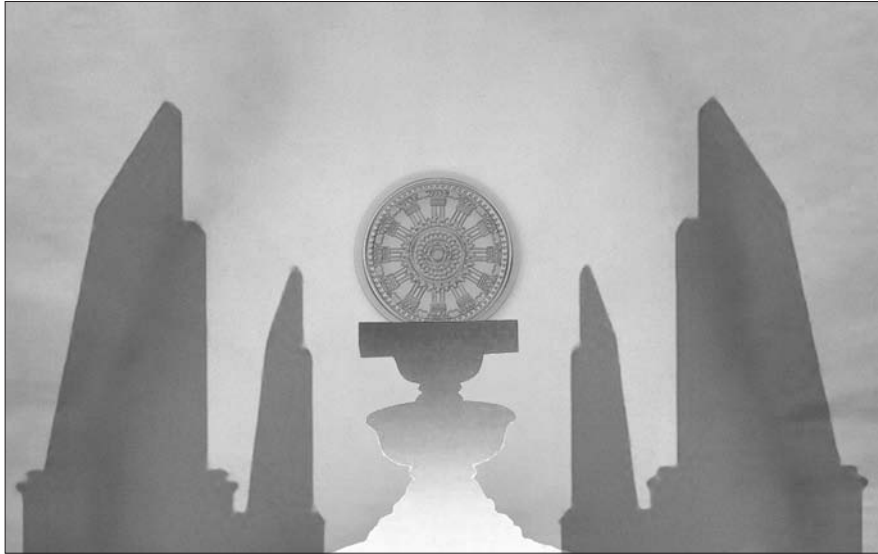
เมื่อสื่อมวลชนไม่มีเสรีภาพก็ไม่มีประชาธิปไตย นายทุนที่ครอบครองกิจการสื่อมวลชน เช่น เจเนอรัล อิเล็กทริก (เอ็นบีซี) ไวอะคอม (ซีบีเอส) และดิสนีย์ (เอบีซี) เข้าใจและสนใจในบทบาทที่พวกเขามีต่อสาธารณะหรือ?? ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงสุดของบริษัทเหล่านี้และมีหน้าที่ตัดสินใจต่างไม่สนใจในงานสื่อมวลชน พวกเขาสนใจแต่การทำการกำไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรวมศูนย์ของกิจการสื่อมวลชน ทำให้บุคลิกและบทบาทของสื่อมวลชนเปลี่ยนแปลงไป ชาวอเมริกันต่างได้ข่าวซุบซิบนินทา ข่าวฉาวโฉ่ทางเพศ ข่าวของความรุนแรงมากขึ้นและความจริงน้อยลง ในกาลครั้งหนึ่ง การรายงานข่าวที่ยอดเยียมเกิดจากการสนับสนุนของเจ้านาย แต่ในปัจจุบัน มันเป็นเรื่องของเงินเพียงอย่างเดียว

๒ อ่านต่อฉบับ

บทความพิเศษ

● สมณะโพธิรักษ์

ประชาธิปไตยที่ “ไม่มีกษัตริย์ทรงเป็นประมุข”
ก็จะต้องมี “การเลือกตั้ง” จากประชาชนเป็นธรรมดา
เพราะเป็นประชาธิปไตยขาเดียว ไม่ใช่ประชาธิปไตย ๒ ขา



ประชาธิปไตยดีสุดต้อง “โลกุตระ”

๑. ประชาธิปไตยที่ “ไม่มีกษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ก็จะต้องมี “การเลือกตั้ง” จากประชาชนเป็นธรรมดา เพราะเป็นประชาธิปไตยขาเดียว ไม่ใช่ประชาธิปไตย ๒ ขา

๒. ประชาธิปไตยขาเดียวจะเห็นสำคัญกันแต่ภาค “ประชาชนหรือวัตถุ” เพราะไม่มีความรู้ของ “กายกับจิต” หรือ “กายกับวิญญาณ” ซึ่งเป็น “ธรรมะ ๒”

๓. เพราะไม่มีการศึกษาจริงจังเกี่ยวกับ “จิตวิญญาณ” อย่างเพียงพอ จึงไม่มี “ความรู้จริง” (วิชา ๘) นั่นคือ ไม่มีความรู้สัมบูรณ์ในความเป็น “จิตหรือมโนหรือวิญญาณ”

๔. ความเป็นประชาธิปไตยขาเดียวจึงเป็นแค่ “ประชาธิปไตยทางวัตถุ” แม้จะหลงผิดเหมาว่า “เป็นประชาธิปไตยของประชาชน” ก็เป็นแค่ “ประชาธิปไตยครึ่งใบ” เพราะมีแต่ความสำคัญมันหมาย (สัญญา) กันได้แค่ “รูปธรรม” อันเป็นแค่ภายนอก ยังไม่สามารถหยั่งลึกลงไปถึง “ความ

เป็นจริงของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” (ปรมัตถสัจจะ)

๕. เพราะ “การหยั่งลึกลงไปเรียนรู้กันและกัน-จัดการกับความสัมพันธ์กัน-จนทำความเข้าใจต่อกันไป” อย่างดีอย่างสำคัญลึกซึ้งของความเป็น “กาย” ซึ่งได้แก่ “รูปกับนาม” [ธรรมะ ๒] หรือ “กายกับจิต” หรือทั้ง “จิตกับวัตถุ” หรือทั้ง “ภายนอกกับภายใน” ก็ไม่เกิดขึ้น ปริบูรณ์และสัมบูรณ์

๖. “รูป” คือ “ภาวะที่ถูกรู้” (object) ส่วน “นาม” คือ “ภาวะของตัวผู้รู้” (subject) ซึ่ง “ความรู้จริงครบครัน” ต้องมีทั้ง “ภายนอกกับภายใน” เสมอ จึงจะชื่อว่าเป็น “ผู้รู้”

๗. นั่นคือต้องมีทั้ง “ภาวะที่ถูกรู้ภายนอกกับภายใน” (object) และต้องมีทั้ง “ภาวะตัวผู้รู้เองซึ่งมีอยู่ภายในของคนทุกคน” (subject) ที่สามารถหยั่งเข้าไปรู้ทั้งภายนอกและภายในทั้งหมด ครบได้ทั้งภายนอกและภายในอย่างเป็นจริงถ้ามีความพยายามศึกษาและปฏิบัติจนมีมรรคผล

๘. ภาวะที่ยังไม่ใช่คน เช่น ยังเป็นแค่พืชหรือสัตว์หรืออตุ จะไม่มีความรู้ดังกล่าวนี้ได้ แม้แต่มีภาวะเป็นคนแล้วแต่ยังไม่สามารถ“รู้”ได้ทั้งภายนอกและภายใน หรือยัง“ไม่รู้ทั้งกายและจิต”ก็มีมากมายถมเถไป

๙. คนจึงควรเรียนรู้“กายกับจิต”ให้ถูกต้อง ต่อแท่งและเป็นจริง แล้วจะเป็นนักประชาธิปไตย ได้จริง จึงจะได้เป็นคนมีประโยชน์ต่อสังคมโลก ไม่เช่นนั้นคนผู้นั้นก็จะเป็นภัยเป็นโทษอยู่ในสังคมแน่นอนที่สุด ไม่มากก็น้อย

๑๐. คนในโลกทุกวันนี้แม้แต่ชาวพุทธรู้ความ เป็น“กาย”ไม่ถูกต้องบริบูรณ์ นั่นคือ ไม่รู้ว่า “กาย”คือ“ภาวะ ๒”หรือหมายถึง“ธรรมะ ๒” เสมอซึ่งต้องมี“นาม”ร่วมอยู่อย่างขาดไม่ได้ และแม้แต่เป็น“นามธรรม”อยู่เท่าๆก็ต้องทำหน้าที่หรือทำงานอยู่กับ“รูป”เสมอ หากอยู่แต่ เดียวดายไม่ทำหน้าที่หรือไม่ทำงานร่วมกัน มันก็ไม่มีกิริยาอะไร หรือไม่มีพลังเคลื่อนไหวอะไร เลย มันก็จะมีแต่เสื่อมไปเป็นที่สุด

๑๑. เมื่อเกิดมาเป็นคนหรือมนุษย์ผู้มีจิตสูงแล้ว จึงมีสำนึกและสำเหนียกแท้ว่า ต้องเจริญ อยู่เสมอตราบที่ยังไม่บริบูรณ์เป็นปรีโยสถาน ไม่ควรอยู่อย่างเสื่อม

๑๒. ความเป็น“คนหรือมนุษย์”ต้องมี “จิตนิยามหรือธาตุรู้และธาตุรู้สีก” จึงมีสุขมีทุกข์ มีเดือดร้อน มีรุนแรงเป็นภัยเป็นโทษ และ มนุษย์สามารถมีความสุข มีความเป็นคุณ เป็นประโยชน์ แล้วทำตนให้สุภาพให้เป็นคุณ เป็นประโยชน์ หหมดสุขหมดทุกข์ทั้ง“จิตกับวัตถุ” มีความสบาย ไม่เป็นอบายอีกเลยได้จริงๆ

๑๓. เพราะสามารถแยกความเจริญกับความเสื่อมได้ถูกต้อง แยกสุขแยกทุกข์และที่สุดไม่มีทั้งสุขทั้งทุกข์ที่เป็นโลกียธรรมกับโลกุตระธรรมได้ โดยเฉพาะแยกแล้วทำตนให้เป็นโลกุตระธรรมแต่ถ่ายเดียว ไม่เป็นโลกียธรรมอีกเลย ได้อย่างสมบูรณ์

๑๔. หากภาวะใดมี“หนึ่งเดียวหรือภาวะเดียว” ไม่ใช่ความเป็น“กาย” เช่น มีแต่“วัตถุ”ไม่มี

“จิตวิญญาณ”เป็นประชาธิปไตยไม่ได้ แม้แต่เอียงไปข้างวัตถุมากกว่าจิตวิญญาณก็เป็น “ประชาธิปไตย”ไม่ได้ หรือมีแต่“จิตวิญญาณ” “ไม่มีวัตถุ”จะไม่สามารถมี“ประชาธิปไตยเต็มใบ”ได้เป็นเด็ดขาด

๑๕. หรือแม้จะเป็นคนมี“ภาวะของตัวเอง เป็นผู้รู้”(subject)อยู่เท่าๆแต่ถ้ามี“ความรู้”แค่ภายนอกแค่“วัตถุ”ก็ชื่อว่า“กาย”ไม่ได้เพราะไม่มี“ธรรมะ ๒”ในคนผู้นั้น สังคมนั้นจึง“ไม่มีประชาธิปไตยเต็มใบ”ได้เลย

๑๖. เพราะไม่ได้เรียนกันอย่างสำคัญจึงมี “ความรู้”สมบูรณ์ไม่ได้ก็มีแต่“ภายนอกอย่างเดียว”ไม่ชื่อว่า“กาย” แม้“มีแต่ภายใน”ก็ไม่ชื่อว่า “กาย” ต้องมี“ธรรมะ ๒” ได้แก่“รูปกับนาม” เสมอจึงจะชื่อว่า“กาย”

๑๗. โดยเฉพาะไม่เรียนรู้เป็นลำดับจริง จนครบกาย-วาจา-ใจหรือไม่เรียนรู้ความเป็น “อตตตา”ให้ครบโอฬาริกอตตตา-มโนมยอตตตา-อรูปรอตตตา แล้วก้าจัดความเป็น “อตตตา”ได้ หหมดสิ้น ก็จะไม่ชัดเจนอย่างยิ่งว่า“มโนหรือจิต วิญญาณเป็นประธานสิ่งทั้งปวง” มิหนำซ้ำกลับ จะเห็นว่า“วัตถุเป็นประธานสิ่งทั้งปวง”เอาด้วย

๑๘. หรือแม้จะหลงว่าตนควาเอา“ประชาชน เป็นประธานสิ่งทั้งปวง”ก็ได้ก็จะเป็นแค่ควาเอา เปลือกนอกของความเป็นคนมาเป็นความ สำคัญ ไม่สามารถเข้าถึงภายในหรือหยั่งถึง จิตใจของประชาชนก็ไม่มีความสุขที่วิเศษ(ปรมัง สุขัง) มีแค่“ความสุขเท็จหรือหลอกลวง”(สุขัลลิกะ) เท่านั้น จึงไม่มีทาง“พ้นทุกข์”ที่ยั่งยืนนิรันดร

๑๙. ซึ่ง“ใจหรือจิต”นี้แหละคือตัวสุขตัวทุกข์ ตัวแท้ แม้จะไม่มี ความมั่งคั่งหรือ“จน”มันก็ “สุข”อย่างวิเศษและยั่งยืนนิรันดรได้ เพราะ “สุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์”มันไม่สำคัญที่“วัตถุ” หรือเงินทองเลย มันอยู่ที่“ปัญญา”อันเจริญ สมบูรณ์

๒๐. ประชาธิปไตยขาดเดียวจะมุ่งเอาโครงสร้าง-สร้างทาง“วัตถุ”เป็นสำคัญหรือมีแต่มุ่งเอาแต่ภาค“กาย” อันรู้กันภายนอกได้ง่ายเป็นหลักและ

เชื่อว่า“กายภายนอก” สำคัญกว่า“จิตวิญญาณ” จึงมุ่งมันทำกันและแก่งฉลาดกันอยู่แต่ทาง“วัตถุหรือกายภายนอก” ไม่แก่งฉลาดเข้าไปทาง“กายภายใน”คือ“จิตวิญญาณ”ที่มีความสัมพันธ์กันอยู่ทั้งภายนอกและภายในชนิดที่มีความสัมพันธ์สำคัญลึกซึ้งเพราะสามัญคนทั่วไปจะเข้าใจคำว่า“กาย”นั้นหมายเอาแต่“ภายนอก”หรือเข้าใจว่า“กาย”เป็นส่วนของ“วัตถุ”เท่านั้นด้วย จึงเท่ากับ“ตัดขาดความสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ”ทิ้งไป

๒๑. “ประชาธิปไตยชาเดียว” หมายความว่า ประชาธิปไตยที่มีแต่“ระบบประชาชน”เท่านั้น ไม่มี“ระบบกษัตริย์”ในประเทศนั้นๆ หรือนัยสำคัญลึกซึ้งไปกว่านั้นก็คือมีแต่ความสำคัญทาง“สมมุติลัจจะ”เท่านั้น ไม่มีความสำคัญทาง“ปรมาตลัจจะ”เพียงพอ จึงเป็น“ประชาธิปไตย”ที่มีแต่โลกธรรมหรือโลกียธรรมเป็นแก่นแกนของชีวิต

๒๒. ส่วนประชาธิปไตยที่มีกษัตริย์ทรงเป็นประมุข จะมีความเป็นจริงของภาวะจริงแห่ง“กษัตริย์”ที่ทรงมีทั้ง“เลือดแห่งกษัตริย์”คือมีทั้ง“สมมุติลัจจะ” และทรงมีทั้ง“วิญญาณแห่งกษัตริย์” คือมีทั้ง“ปรมาตลัจจะ” โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจริญส่วน“จิต วิญญาณ”ถึงขั้นมีความเป็น“โลกุตระธรรม”ทีเดียว เป็นต้นว่า มี“ทศพิธราชธรรม” เป็นต้น ประชาธิปไตยที่มีกษัตริย์ทรงเป็นประมุขหรือประชาธิปไตย ๒๒ ผู้บริหารก็ดี ประชาชนก็ดี จึงเกิด“สาราณีย-ธรรม ๖” ได้จริง(เมตตาภายกรรม,เมตตาจารกรรม,เมตตาโมกกรรม,สาธารณโภคี,ศีลสามัญญตา,ทิวาสสามัญญตา) เพราะจิตมีการพัฒนาคุณธรรมทางจิตวิญญาณ เกิดคุณสมบัติตาม“พุทธ-พจน์ทั้ง ๗”(สาราณีย,ปิยกรรมะ,ครุกรรมะ,สังคะ,อริยาวะ, สามัคคียะ,เอภิกภาวะ)

๒๓. ซึ่งในความเป็นมนุษย์ที่ครบสมบูรณ์ นั้น ต้องมี“ธรรมะ ๒”คือ มี“มหาภูตรูปที่มีเลือดหรือกาย” กับ“จิตหรือวิญญาณ” เจริญได้ สดส่วนกัน ไม่ขาดไม่พร่องสิ่งหนึ่งสิ่งใด เมื่อ

“มหาภูต ๔ ที่มีเลือดและวิญญาณ”เจริญเพียงพอ ทั้งคู่ก็มีกำลังสร้างสรรค์สิ่งนั้นๆ ได้ เจริญพัฒนา ทั้งจิตทั้งวัตถุอย่างสมดุลดีจริง ไม่ขาดพร่อง

๒๔. เพราะ“จิตวิญญาณเป็นประธานสิ่งทั้งปวง”แท้จริง เมื่อผู้นั้น“สติ”มี“อธิปไตย”(มีพลังเพียงพอ)จริง “ปัญญา”เป็น“อุตตระ”(อยู่เหนือภาวะนั้น)แท้ ก็จะมี“พลัง ๔ และพลัง ๕”จัดการ(อภิสังขาร) กายสังขาร(ปรุงแต่งความเป็นวัตถุกับจิต)-วสีสังขาร(ปรุงแต่งภาษาคำพูดอยู่ในจิต)-มโนสังขาร(ปรุงแต่งเฉพาะจิตใจ)ได้อย่างมีผลสำเร็จ “พันภัย ๕”อย่างเป็นทางการตามที่ดินประสงค์นั้นๆ ที่เดียว

๒๕. โดยเฉพาะสำคัญยิ่งในความเป็น“มนุษย์”นั้น “จิตเป็นนาย-กายเป็นบ่าว”จริงๆ “จิตเป็นประธานกาย”แท้จริง “จิต”หรือ“วิญญาณ”จึงต้องให้เจริญสมบูรณ์เป็นสำคัญยิ่งกว่าเสมอ แล้ว“จิต”จะจัดการกับ“กายสังขาร-วสีสังขาร-มโนสังขาร”ได้ดียิ่งจริง

๒๖. หากสังคมประเทศใดมีกษัตริย์จึงจะชื่อว่า ประเทศนั้นมีมนุษย์ที่ครบ“กาย”ครบ“จิตวิญญาณ” เป็น“ธรรมะ ๒” จึงจะเป็นประเทศที่มีประชาธิปไตยได้จริง

๒๗. ส่วนสังคมประเทศใดที่“ไม่มีกษัตริย์” จะเรียกว่า ประเทศนั้นสมประกอบในความเป็นมนุษย์และเป็นสังคมคนยังไม่ได้แน่ๆ เพราะยังไม่มี“รูปกับนาม” หรือยังไม่มี“อุตุนิยาม (มหาภูต๔=ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ)กับชีวะชั้นจิตนิยาม (นาม๔=เวทนา,สัญญา, สังขาร,วิญญาณ)”ที่ครบถ้วนบริบูรณ์ในความเป็นมนุษย์ซึ่งต้องมี“กายกับจิต”หรือมี“ธรรมะ ๒”จึงจะครบความเป็นมนุษย์ได้ ไม่เช่นนั้นก็ยังไม่ใช่มนุษย์ที่เต็มสภาพตามความเป็นจริง

๒๘. หากกษัตริย์ในประเทศนั้นทรงมี“จิตวิญญาณ”ที่เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง และประชาชนก็มีความเป็นประชาธิปไตยดีแข็งแรงยิ่ง ประเทศนั้นจะไม่ต้องมี“การเลือกตั้ง”โดยประชาชนหรอก

๒ อ่านต่อฉบับหน้า



● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๔

การแสวงหาประโยชน์สุขส่วนตัว
อาจขัดแย้งกับประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวม
จึงเป็นภาระหน้าที่ของรัฐที่จะต้องออกกฎหมาย
มาลงโทษคนที่ทำให้ประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวมลดลง

กฎหมายใหม่ และบทลงโทษ ที่นักดืมควรรู้

กฎหมายเก่า

จำคุกไม่เกิน 1 ปี
ปรับ 5,000 บาท ถึง
20,000 บาท



กฎหมายใหม่

จำคุกไม่เกิน 1 ปี
ปรับขั้นต่ำ 10,000 ถึง
20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ภาพ masii

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

เบนแธม (Jeremy Bentham :๑๗๔๓-๑๘๓๒) นักคิดคนสำคัญของสำนักประโยชน์นิยม(Utilitarianism) มองธรรมชาติมนุษย์ว่า ถูกกำหนดโดยอิทธิพลของสิ่งสองสิ่ง คือความรู้สึกเจ็บปวด (pain) กับความรู้สึกพึงพอใจ (pleasure) การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดและการแสวงหาความพึงพอใจในเรื่องหนึ่งๆ จะก่อให้เกิดประโยชน์สุขสุทธิซึ่งเป็นพื้นฐานทำให้มนุษย์เกิดพฤติกรรมต่างๆ

ขณะที่ **“ความดี”** คือการกระทำที่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขที่มากที่สุด สำหรับผู้คนจำนวนมากที่สุด (the greatest happiness of the greatest number) แต่เนื่องจากการแสวงหาประโยชน์สุขส่วนตัวอาจขัดแย้งกับประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวมได้ จึงเป็นภาระหน้าที่ของรัฐที่จะต้องออก

กฎหมายมาลงโทษคนที่ทำให้ประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวมลดลง เมื่อผู้คนต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดจากการถูกลงโทษโดยกฎหมาย ก็จะมีพฤติกรรมในทิศทางที่ทำให้ประโยชน์สุขของปัจเจกบุคคล สอดคล้องกลมกลืนกับประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวม

หลักคิดทางจริยปรัชญาของสำนักประโยชน์นิยมเรื่องการแสวงหาประโยชน์สุขสุทธิหรืออรรถประโยชน์ (utility) ซึ่งเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์นั้น ได้กลายเป็นพื้นฐานสำคัญส่วนหนึ่งของทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ในเวลาต่อมา ด้วยการอธิบายว่า พฤติกรรมการบริโภคสินค้าแต่ละหน่วยของมนุษย์ จะถูกกำหนดโดยประโยชน์สุขหรืออรรถประโยชน์ที่ได้รับจากการบริโภคสินค้านั้นๆ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

จากอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้าย (marginal utility) ของการบริโภคสินค้าดังกล่าวนั่นเอง ซึ่งเมื่อบริโภคสินค้าตัวใดตัวหนึ่งไปเรื่อยๆ (ดังเช่นการกินก๋วยเตี๋ยวชามที่ ๒, ๓, ๔) อรรถประโยชน์ที่ได้รับจากการบริโภคสินค้าดังกล่าวจะลดน้อยลงๆ แล้วคนผู้นั้นก็จะหันไปใช้เงินที่มีจำกัด เพื่อซื้อสินค้าตัวอื่นที่ให้ประโยชน์สุขมากกว่าในการบริโภคแทน (อันเป็นพฤติกรรมในมิติด้านอุปสงค์)

มาแชล (Alfred Marshall : ๑๘๖๔-๑๙๒๔) ได้เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างมิติด้านพฤติกรรม การผลิตสินค้าหรือด้าน **“อุปทาน”** (supply side) ของทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก กับ มิติด้านพฤติกรรม การบริโภคสินค้า หรือด้าน **“อุปสงค์”** (demand side) ของสำนักประโยชน์นิยมเข้าด้วยกัน แล้วชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรม การผลิตและการบริโภคของมนุษย์ ซึ่งสะท้อนผ่าน **“มูลค่าแลกเปลี่ยน”** (value in exchange) ของสินค้าหรือบริการต่างๆ ในระบบเศรษฐกิจ จะถูกกำหนดโดยปัจจัยของมิติด้านอุปทานและอุปสงค์ของสินค้าควบคู่กันไป เหมือนขาของกรรไกรทั้งสองข้างที่ต้องใช้ร่วมกันในการตัดกระดาษ ทำให้เกิดเป็นกรอบความคิดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนักนีโอคลาสสิกในการวิเคราะห์กลไกราคาตลาด ผลที่สุดการอธิบายพฤติกรรมทางเศรษฐกิจของมนุษย์จากมิติด้านอุปทานและอุปสงค์ควบคู่กันนี้ได้กลายเป็นรากฐานสำคัญที่เป็นเสมือนเสาหลักสองต้นซึ่งค้ำยันทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนักนีโอคลาสสิกมาจนถึงปัจจุบัน

ถ้าอธิบายพื้นฐานทางจริยปรัชญาของกระบวนทัศน์แห่งเศรษฐกิจพอเพียงจากกรอบความคิดทางพุทธปรัชญา ก็จะช่วยทำให้เข้าใจธรรมชาติที่อยู่เบื้องหลังการกำหนดพฤติกรรม การผลิตและการบริโภคของมนุษย์ได้ลึกซึ้งขึ้น กฎปฏิบัติจรรยาบรรณของหลักพุทธธรรม (ดังที่กล่าวถึงบางส่วนในบทที่๖) ได้แยกแยะให้เห็นกระบวนกร

ปรุ่่งแต่งแห่งความรู้สึกนึกคิดในการ **“รับรู้ความจริง”** ของสรรพสิ่งไว้ ๑๑ ขั้นตอน^(๒๕) โดยช่วงแรกเป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นภายในจิตไร้สำนึกส่วนลึก (unconscious) หรือ **“ภวังคจิต”** ที่ไม่สามารถรับรู้ในระดับของจิตสำนึก (conscious) ทั่วไป (เหมือนโปรแกรมที่ถูกใส่ไว้ในคอมพิวเตอร์ที่มองไม่เห็นตัวตน แต่จะเป็นตัวกำหนดระบบปฏิบัติการของเครื่องคอมพิวเตอร์นั้นๆ ให้เป็นไปตาม **“โครงสร้าง”** ของโปรแกรมดังกล่าว) ได้แก่

๑. **“อวิชชา”** (ความไม่รู้ความจริงตามที่เป็นจริง) เป็นปัจจัยให้เกิด **“สังขาร”** (อันคือโครงสร้างการปรุ่่งแต่งของจิตที่ถูกกำหนดโดยอิทธิพลของอวิชชาความรู้)

๒. สังขารเป็นปัจจัยให้เกิด **“วิญญาน”** (อันคือโครงสร้างความรู้ของจิตที่ถูกกำหนดโดยโครงสร้างการปรุ่่งแต่งของจิตซึ่งถูกรอบงำด้วยอวิชชาความรู้ต่างๆ)

๓. วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิด **“นาม-รูป”** (อันคือโครงสร้างของภาวะความแปลกแยกกระหว่าง **“จิตที่รับรู้”** หรือ **“นาม”** กับ **“สิ่งที่ถูกรู้”** หรือ **“รูป”** ซึ่งเกิดจากอิทธิพลแห่งโครงสร้างความรู้ที่ผิดพลาดของจิต)

๔. นาม-รูปเป็นปัจจัยให้เกิด **“สฬายตนะ”** (อันคือช่องทางรับรู้โลกภายนอกของจิต ผ่านทางทวารตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ที่ถูกกำหนดโดยโครงสร้างของภาวะความแปลกแยกกระหว่างนามกับรูป หรือจิตที่รู้กับสิ่งที่ถูกรู้)

ทั้งนี้ช่วงต่อไปของกฎปฏิบัติจรรยาบรรณจะเป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นในระดับของจิตสำนึกหรือ **“วิถึจิต”** อันสามารถสังเกตรับรู้ได้ด้วยสติและปัญญาของมนุษย์ทั่วไปคือ

๒๕. ดู พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต), อ้างแล้ว, หน้า ๘๑-๘๒

๕. สหายตนะเป็นปัจจัยให้เกิด “ผัสสะ” (อันคือปรากฏการณ์ของการกระทบระหว่างตากับรูป หูกับเสียง จมูกกับกลิ่น ลิ้นกับรส กายกับสัมผัส และใจกับอารมณ์)

๖. ผัสสะเป็นปัจจัยให้เกิด “เวทนา” (อันคือความรู้สึกที่สามารถแบ่งเป็น ๓ ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ สุขเวทนาหรือรู้สึกพอใจเป็นสุข ทุกขเวทนาหรือรู้สึกเจ็บปวดเป็นทุกข์ และอทุกขมสุขเวทนาหรือรู้สึกเฉยๆ) ขั้นตอนนี้คือปรากฏการณ์ที่เบนแรมสังเกตเห็นว่า พฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ จะถูกกำหนดโดยอิทธิพลของความรู้สึกเจ็บปวด กับความรู้สึกพึงพอใจ แต่อันที่จริงแล้วความรู้สึกวางเฉย (อุเบกขา) ต่อความเจ็บปวดและความพึงพอใจ ก็มีอิทธิพลกำหนดพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์อย่างไพศาลเช่นกัน จุดนี้คือรากฐานทางจริยปรัชญาที่ทำให้กระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากกระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจศาสตร์กระแสหลัก

๗. เวทนาเป็นปัจจัยให้เกิด “ตัณหา” (อันคือความอยากได้ อยากมี อยากเป็นประการต่างๆ ทั้งในระดับหยาบหรือกามตัณหา ระดับกลางหรือภวตัณหา และระดับละเอียดหรือวิภวตัณหา โดยมีพื้นฐานมาจากความพอใจในความรู้สึกที่เป็นสุข และความไม่พอใจในความรู้สึกที่เป็นทุกข์ทั้งหลาย)

๘. ตัณหาเป็นปัจจัยให้เกิด “อุปาทาน” (อันคือความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งต่างๆ ว่าเป็นลัทธิจะความจริงที่ดำรงอยู่อย่างจริงแท้เป็นวัตถุวิสัยหรือภววิสัยในตัวเอง) ซึ่งอุปาทานจะเกิดขึ้นในลักษณะคล้ายคลึงกับที่เดการ์ตส์ (Rene Descartes) เชื่อว่า “เพราะฉันคิด ดังนั้นตัวฉันจึงมีอยู่” (เนื่องจากถ้าตัวฉันไม่มีอยู่ แล้วใครกันล่ะที่กำลังคิดถึงตัวฉันอยู่ในขณะนี้) กล่าวคือ “เพราะฉันอยากได้อะไร อยากเป็น ตัวตนของฉัน (รวมถึงตัวตนของสิ่งต่างๆ ที่ฉันอยากได้เหล่านั้น) จึงมีอยู่” แต่อันที่จริง “ฉัน” ที่กำลังคิดอยู่ในขณะนี้ ซึ่งก็คือ

จิตที่รับรู้ (นาม) ที่เกิดขึ้นและดับไปอยู่ทุกขณะนั้น เป็นคนละสิ่งกับ “ฉัน” ซึ่งเป็นสิ่งที่ “ถูกรู้” (รูป) และเราคิดว่าดำรงอยู่จริงอย่างเป็นภววิสัยหรือวัตถุวิสัย การสรุปว่า “ฉัน” มีอยู่จริงจากการที่ “ฉัน” มีอยู่ จึงเป็นการสรุปผิด เพราะเป็นข้อสรุปที่เกินขอบเขตของข้ออ้าง แต่ถึงจะเข้าใจเรื่องนี้ได้โดยตรรกะ เรายังคงมีความรู้สึกนึกคิดว่ามีตัวตนของเราที่ดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัยอยู่ดี เนื่องจากโครงสร้างของจิตไร้สำนึกอันถูกรอบงำด้วยอวิชชา ที่เป็นปัจจัยให้เกิดสังขารวิญญาน นามรูป สหายตนะ ตามที่กล่าวมาแต่ต้น กำหนดให้เราเกิดความรู้สึกนึกคิดเช่นนั้น (การเห็นความจริงว่า “ฉัน” หรือ “นาม” กับ “ฉัน” หรือ “รูป” เป็นคนละสิ่งกัน จึงเป็นปัญญาระดับขั้นแรกของญาณ ๑๖ ชั้นแห่งการเข้าถึงหลัก “อนัตตา” ในพุทธศาสนาที่เรียกว่า “นามรูปปริเฉทญาณ”)

๙. อุปาทานเป็นปัจจัยให้เกิด “ภพ” (อันคือโลกของความรู้สึกนึกคิดภายใน ที่สะท้อนภาพของโลกภายนอก ซึ่งประกอบขึ้นจากสิ่งที่เรายึดถือว่าดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัยหรือภววิสัยต่างๆ)

๑๐. ภพเป็นปัจจัยให้เกิด “ชาติ” (อันคือ การเกิดขึ้นของพฤติกรรมทั้งทางกาย วาจา ใจ ตลอดจนบทบาทเรื่องราวในทางที่สัมพันธ์กับภพของความรู้สึกนึกคิดซึ่งมีต่อโลกที่ถูกรับรู้นั้น)

๑๑. ชาติเป็นปัจจัยให้เกิด “ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส” (อันคือเมื่อสิ่งที่เรายึดถือว่าดำรงอยู่จริงทั้งหลายมีความเสื่อมและความเปลี่ยนแปลงไปตามกฎของธรรมชาติ ถ้าหากเราต้องพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รักที่พอใจตามที่ยึดถือก็จะเป็นทุกข์ หรือถ้าเราต้องประสบกับสิ่งอันไม่เป็นที่รักไม่เป็นที่พอใจตามที่ยึดถือก็จะเป็นทุกข์ ฯลฯ)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ความโกรธจัด ๆ ในชาติก่อน ๆ นั้นก็จะเป็นเชื้อต้นทุน
แล้วมาผสมกับกิเลสที่กำลังโกรธอยู่ในชาตินี้
ส่งผลให้เพิ่มความโกรธก่อตัวขึ้นอย่างมาก
และไวรุนแรงเกินกว่าผู้คนทั่วไป
จนฆ่าคนอื่น ๆ และฆ่าแม้กระทั่งตนเองได้



คนมีพิษ

ชาวบ้านมักพบพวกสัตว์ที่มีพิษร้ายและน่ากลัว เช่น งูสามเหลี่ยม งูเห่า ตะขาบ ฯลฯ บ่อย ๆ สัตว์เหล่านี้จะแอบซุกซ่อนตัวบริเวณกองไม้ ป่าละเมาะ หรือกองขยะใกล้บ้าน วัน ๆ ก็ต้องออกหาอาหาร อิ่มท้องแล้วก็หาที่นอนกบดานในโพรงมดทับทิม และคอยระวังสัตว์ตัวอื่น ๆ ที่อาจจะลอบมาทำร้ายทุกขณะ

สัตว์มีพิษเหล่านี้ก็ต้องการอาหาร น้ำ อากาศ และมีความเป็นอยู่ท่ามกลางความสว่างของกลางวัน พร้อมกับความมืดในตอนกลางคืน ใช้วันเวลาตามประสาของมันอันไม่ต่างจากชีวิตคนเช่นกัน

แต่เมื่อใดที่ใครไปพบเห็นสัตว์มีพิษเหล่านี้ มักจะลงมือฆ่าให้ตายทันที เพราะคนตัดลिनลงโทษ

ประหารพวกสัตว์เหล่านั้นไว้ในใจเรียบร้อยแล้ว พวกมันมีพิษร้าย พวกกुकุคนไม่ชอบ เตี้ยวกุเจิบหรือตายเพราะมัน

เจอเมื่อใดก็ลงมือฆ่าเมื่อนั้น ด้วยคิดว่าเป็นความชอบธรรม หรือคิดว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องคอยปกป้องคนให้พ้นไปจากสัตว์อันตรายที่หลงมาเพ่นพ่าน ฆ่าเสร็จก็ค่อยสบายใจหน่อย เพราะไม่มีกฎหมายห้ามไว้

เวลาประมาณ ๔ โมงเย็นของวันที่ ๑๐ ก.ค.๖๐ มีกลุ่มคนร้ายชายกรรจ์ ๖-๗ คนแต่งกายด้วยชุดลายพรางคล้ายทหารพร้อมอาวุธครบมือขับรถยนต์มา ๒ คัน ยิงทิ้งคนภายในบ้านของผู้ใหญ่บ้าน วรยุทธ ลังหลัง รวม ๘ ศพ

ชาวบ้านที่ทราบข่าวพากันมามุงดูจำนวนมาก
เจ้าหน้าที่กันผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องห้ามเข้าเด็ดขาด
ตรวจสอบภายในบ้านพบผู้เสียชีวิต ๕ ศพนอนจม
กองเลือดบนเตียงและบนพื้นในห้องนอน ๓ ห้อง

นอกจากนี้ยังมีผู้ได้รับบาดเจ็บอีก ๖ คน
ทั้งหมดถูกจ่อยิงที่ศีรษะเช่นกัน ถูกช่วยเหลือนำ
ส่งต่อโรงพยาบาลกระบี่แต่เสียชีวิตในเวลาต่อมา
อีก ๓ ศพ เหตุจากแก๊งนักฆ่าทมิฬก่อคดีฆาตกรรม
สะเทือนขวัญบุกจ่อยิงเรียงหัวฆ่ายกครัวผู้ใหญ่บ้าน
พร้อมลูกเมียและครอบครัวน้องเมียลูก ๆ หลาน ๆ
รวม ๘ ศพ

หลายสิบปีที่ผ่านมาสถิติการฆ่ายกครัวรวม
เดียว ๘ ศพ (ที่จริงฆาตกรตั้งใจฆ่าให้ตายทั้งหมด
๑๑ ศพแต่เหยื่อยังรอด) แทบจะไม่เคยปรากฏ
เพราะชาวบ้านเมืองในยุคก่อน ๆ นั้น มีกรอบ
ประเพณีอันดีงามเป็นกำแพงกันคอยยับยั้งความ
ชั่วร้ายไม่ให้กำเริบออกนอกขอบเขตมากนัก
ชาวบ้านยังพอมีน้ำใจเอาตาตูดหูฟัง คอยบอกสอน
เหล่าเยาวชน ให้ฝึกอดทนอดกลั้นในกรอบประเพณี
ได้บ้าง ตกมาถึงสมัยนี้ กำแพงประเพณีอันดีงาม
ถูกพลังอิทธิพลของบริโภคนิยมหลายล้น การ
กิน สูบ ดื่ม เสพแบบเสรีไม่มีบันยะบันยังเข้ามา
ครอบงำใจให้ไหลไปตามความเชื่อวรากของกิเลส
ต่างหันหลังให้กับกรอบประเพณีและศีลธรรมที่
ล้ำค่าจนหมดสิ้น

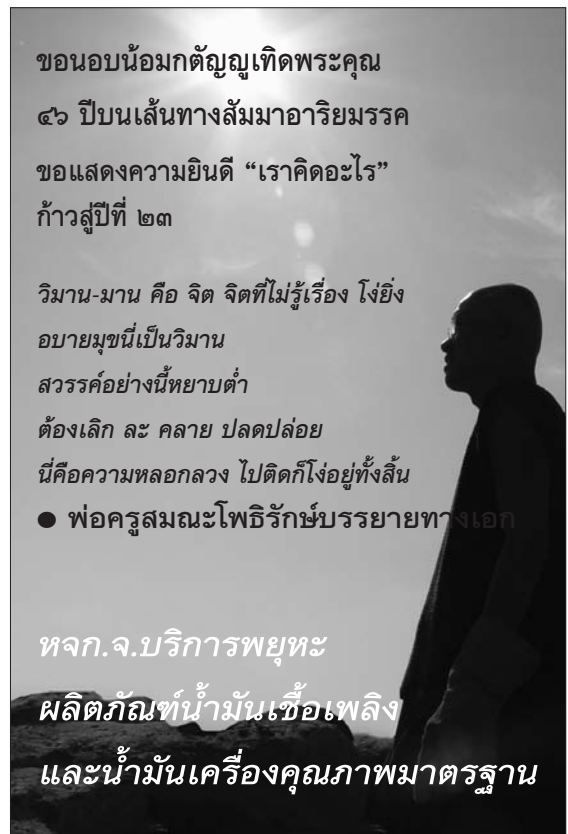
ยิ่งศีลธรรมและกรอบประเพณีอันดีงาม ได้
หดหายออกไปจากสังคมมากเท่าใด ๆ ความไม่
ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้คนในสังคมก็
ยิ่งขยายตัวออกไปมากขึ้นเกินจะหยุดยั้งได้

คนผู้มีศีลธรรมเท่านั้นจึงจะรู้และเชื่ออย่าง
สนิทใจว่า ทุกชีวิตต่างก็จะมีจิตวิญญาณทำงานผลม
ร่วมอยู่กับอาการ ๓๒ ในร่างกาย ครั้นเมื่ออาการ
๓๒ ของร่างกายได้หยุดทำงานลง หรือเรียกกันว่า
ได้ตายสิ้นลมไปแล้วนั้นจิตวิญญาณจะยังคงไม่ตาย
ดับไปด้วย แต่จิตวิญญาณจะไปตามกระแสของ
กรรม ดังที่พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ได้แสดงธรรม
ไว้ว่า **ทุกคนจะมีกรรมเก่าหรือกิเลสเก่า ๆ ตาม**

**ข้ามภพข้ามชาติมาด้วย คนที่ได้สร้างสะสมเอา
ความโกรธไว้มากในชาติปางก่อน ความโกรธ
จัด ๆ ในชาติก่อน ๆ นั้นก็จะเป็นเชื้อต้นทุนแล้วมา
ผลมกับกิเลสที่กำลังโกรธอยู่ในชาตินี้ ส่งผลให้
เพิ่มความโกรธก่อตัวขึ้นอย่างมากและไวรุนแรง
เกินกว่าผู้คนทั่วไป จนสามารถฆ่าคนอื่น ๆ และ
ฆ่าแม้กระทั่งตนเองได้อย่างโหดร้ายเป็นที่สุด**

ผู้ไร้ศีลธรรมจึงเป็นคนที่เห็นแก่ตัวจัด ไร้การ
เอื้อเฟื้อแบ่งปันให้แก่เพื่อนมนุษย์ ใฝ่หาแต่ลาภ
ยศ ใครจะทำความดีมีอุดมการณ์อันดีงามอย่างไร
ก็ไม่เกี่ยวกับตน แต่ถ้าผู้ใดมาทำให้ลาภและยศ
ของตนลดน้อยลงเสื่อมลง ก็จะต้องกำจัดทำลาย
ผู้นั้นเหมือนกำจัดสัตว์มีพิษให้สิ้นไปโดยเร็วพลัน
ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม ถ้าจะว่าไปแล้ว ผู้ไร้
ศีลธรรมนั้นมีพิษร้ายยิ่งกว่าสัตว์มีพิษทุกชนิด
เสียอีก

๓



ขออนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๖ ปีบนเส้นทางลัทธิมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใญ่ยัง
อบายมุขนี้เป็นวิมาน
สวรรค์อย่างนี้หยาบต่ำ
ต้องเล็ก ละ คลาย ปลดปล่อย
นี่คือความหลงกลวง ไปติดก็โง่อยู่ทั้งสิ้น

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

พ.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน



● ฟ้าสาาง

เป็นลูกอโศกในครอบครัวสาธารณสุขโกศิจิงโชคดี
ได้เรียนรู้วิชาทักษะชีวิต ผนวกไปกับการฝึกฝนปฏิบัติธรรม
เป็นการฝึกสมาธิสมาตาที่หลวงปู่สอนให้เป็นผู้รู้เท่าทันจิต
เป็นผู้ตื่นจากกิเลส และเป็นผู้เบิกบานในธรรม



ลดกิเลส เพื่อก้าวตามพ่อ

ช่วงนี้ชีวิตลูกอโศกของฉันทูจะมิน ๆ เบลอ ๆ ลักหน้อย แม้งานเขียนชิ้นนี้ ฉันทก็ต้องรวบรวมสมาธิ พักใหญ่ เพราะสมองไม่ทำงานเอาเสียเลย ได้แต่นั่งนิ่ง ๆ เพราะมันเป็นการได้พักผ่อนอย่างหนึ่งของฉันท ด้วยมีภาระหน้าที่การงานที่จะต้องฝึกฝน เรียนรู้ทดลองมากพอสมควร ในบทบาทของแม่ค้า แม่ครัว เกษตรกร นักบัญชี นักข่าว แต่ท้ายที่สุดแล้วทุกอย่างรวมเป็นหนึ่งอาชีพ คือ อาชีพนักปฏิบัติธรรม ซึ่งเป็นอาชีพหลักของชาวอโศกนั่นเอง

จริง ๆ แล้ว ฉันทชอบทำงานแทบทุกอย่าง ยิ่งงานที่ไม่เคยทำยิ่งทำให้หายกลองเรียนรู้อะไร ๆ อยากรองฝึกฝน เพราะชอบเรียนรู้สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ทำให้ได้ฝึกปรับตัว ได้เปลี่ยนอิริยาบถ ได้ผ่อนคลายบ้างจากการสลับสับเปลี่ยนทำงานที่

หลากหลาย

แต่ฉันทก็จะมีติดสบายลักหน้อยตรงที่ไม่ค่อยอยากทำงานใช้สมอง งานที่ใช้ความคิดมาก เพราะเป็นงานที่เมื่อยหัว ฉันทชอบงานใช้แรง ใช้พลังมากกว่า ตรงที่ถ้าเหนื่อยก็พัก นอนเต็มอ้อมสดชื่นก็กลับมาลุยต่อ แต่งานใช้ความคิดมันเหมือนจะไม่ค่อยสดชื่น ต้องปรุง ต้องสังเคราะห์ วิเคราะห์ ต้องเป็นวิชาการความรู้ ที่อาจจะหนัก ๆ หัวไปลักหน้อย เป็นงานที่พักแล้วก็ยังไม่หายเหนื่อย นอนหลับแล้วก็ไม่สดชื่น เพราะบางครั้งก็นอนไปคิดไปปรุงไป

แต่สุดท้ายแล้วก็ต้องพยายามฝึกฝนทั้งสองส่วน และทำให้พร้อมช่วยงานทุกด้านที่ขาดแคลน เพราะแรงงานเรามีน้อย แต่บ้านของเราหลังใหญ่ และมีการงานมากมายเหลือเกิน

เป็นลูกอโคกในครอบครัวสาธารณสุขโรคคิงโซคิตที่ได้เรียนวิชาทักษะชีวิตมากมายและหลากหลายผนวกไปกับการฝึกฝนการปฏิบัติธรรมในทุกขณะจิตหรือการทำสมาธิลึมตาที่หลวงปู่สอนให้ลูกหลานเป็นผู้รู้เท่าทันจิต เป็นผู้ตื่นจากกิเลส และเป็นผู้เบิกบานในธรรม

ช่วงงานอโคกรำลึกที่ผ่านมา เชื่อว่าหลายคน รวมทั้งตัวฉันเองคงจะได้ยินได้ฟังหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์เปรยออกมาหลายครั้งว่าท่านเหนื่อย หนักมาก พวกเราก็เหมือนน้ำเต็มแก้วที่ไม่สามารถรับอะไรเพิ่มเติมได้อีก เพราะไหลออกหมด ท่านจึงสมควรตายได้แล้ว เพราะอยู่ไป พวกเราก็ไม่สามารถรับวิชาความรู้อะไรกันมากไปกว่านี้แล้ว มันล้นแล้ว ฯลฯ

หลายคนฟังแล้วคงใจหาย ฉันก็เช่นกัน คำพูดของหลวงปู่ เหมือนลูกศรที่ปักกลางใจ (กิเลส) ที่ผ่านมารเราเป็นน้ำเต็มแก้วรีเปลานะ? เราชวนช่วยในการฟังธรรมมากน้อยแค่ไหน? เราจริงจังกับการปฏิบัติธรรมมากพอรึยัง? เราเชื่อฟังกิเลสมากกว่าเชื่อฟังหลวงปู่ ครูบาอาจารย์รีเปลานะ? จุๆ คำถามเหล่านี้ก็พรุ้งพรุ้งออกมาอย่างไม่ขาดสายในหัวเต็มไปหมด

ทำให้ได้ย้อนกลับมาสำรวจตัวเองอย่างจริงจังอีกครั้ง และเกิดพลังที่อยากจะพัฒนาให้ดีขึ้น อยากรเป็นลูกหลานที่ทำให้หลวงปู่สบายทั้งกายและใจ ซึ่งคงไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการต้องลดละกิเลสตัวเองลงเพื่อเป็นปฏิบัติบูชา ซึ่งเป็นการกตัญญู เพื่อเป็นการตอบแทนสูงสุดตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

โดยเฉพาะชาวศิษย์เก่าลัมมาลิกษาที่ถือว่าเป็นลูกหลานที่ได้รับการศึกษา ได้รับ DNA พุทธแท้โดยตรงจากหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์และชาวอโคก จากการได้รับการอบรมสั่งสอนในสภาพแวดล้อมแบบบวร ที่ฝึกให้พวกเราเป็นคนมีศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา ตลอดระยะเวลาที่ได้รับการศึกษามา ๖ ปี

ในวาระนี้ลูกหลานศิษย์เก่าลัมมาลิกษาจึงตื่นตัวมากขึ้นที่จะมารวมตัวกัน มาฟังธรรม มา

ช่วยงานวัด ชวนช่วยเอาใจใส่ในการทำงานน้อยใหญ่ เพื่อให้หลวงปู่ได้รู้ว่า พวกเรายังคงเป็นน้ำครึ่งแก้วอยู่ ยังต้องได้รับการเติมเต็มลัมมาลิกษาจากผู้รู้อยู่อีกมากมาย และพวกเราก้พร้อมที่จะพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น

ในช่วงนี้จึงมีการรวมตัวของศิษย์เก่าลัมมาลิกษามากมายหลายโรงเรียนของชาวอโคก ที่จะกลับมาคืนสู่เหย้า คืนถิ่น เพื่อมาช่วยงานตามความสามารถและภาระหน้าที่ของแต่ละคนเท่าที่จะพอเสียดสละกันมาได้ เช่นเดียวกับศิษย์เก่าโรงเรียนลัมมาลิกษาภูผาฟ้าน้ำหรือ สส.ภ. ที่มีกการนัดรวมตัวศิษย์เก่าเพื่อมาช่วยงานทำนบนดอยแพงค่า ภูผาฟ้า น้ำ นำพลังคนหนุ่มสาวมาสร้างสรรค์ที่เป็นประโยชน์ และช่วยแบ่งเบาภาระของชุมชน

กิจกรรมเริ่มตั้งแต่ช่วงเช้าของวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๐ ศิษย์เก่าจากโรงเรียนลัมมาลิกษาภูผาฟ้าน้ำ (สส.ภ.) จ.เชียงใหม่ นัดหมายรวมตัวโดยพร้อมเพรียงกันที่ชมรมมั่งสิริวิดิแห่งประเทศไทย สาขา จ.เชียงใหม่ หรือ ชมร.เชียงใหม่

บางส่วนก็เดินทางไกลมาจากกรุงเทพฯ ๑ คันรถตู้ โดยมีท่านสมณะลานศิลา วชิโร ซึ่งเคยเป็นสมณะฝ่ายการศึกษาของ สส.ภ. เดินทางมาด้วย บางส่วนก็เดินทางมาจากต่างจังหวัด บางส่วนก็อยู่ที่เชียงใหม่อยู่แล้ว จึงเดินทางมาสมทบกันจำนวนเกือบ ๓๐ ชีวิต

เมื่อมาถึงที่ ชมร.เชียงใหม่แล้ว พวกเราก็ได้พักรับประทานอาหารร่วมกัน โดยมีบรรยากาศเก่าๆ เมื่อครั้งเป็นเด็กนักเรียนลัมมาลิกษา คือ การนั่งหลังตรง ล้อมวงกินข้าว พิจารณาอาหารพร้อมกัน

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ทีมศิษย์เก่า สส.ภ.ก็เตรียมออกเดินทางขึ้นดอย เป็นระยะทางกว่า ๘๐ กม. ด้วยรถ ๖ ล้อ “จ้าวดอย” ใช้เวลาในการเดินทางประมาณ ๒ ชั่วโมง เพื่อขึ้นมาช่วยกันทำนาให้กับชุมชนภูผาฟ้า น้ำ บ้านหลังเก่าที่แสนอบอุ่นที่เคยอยู่ร่วมกันมา ที่ดอยแพงค่า

โดยเมื่อมาถึง ทีมศิษย์เก่าทั้งชาย-หญิงก็มากราบผู้ใหญ่ชาวชุมชนเพื่อขอช่วยงาน โดยมีแม่ทองธรรม เจนชัย ผู้ประสานงานชุมชนภูผาฟ้า น้ำ

เป็นแม่ฐาน แบ่งงานให้ศิษย์เก่า เมื่อได้รับงานแล้วศิษย์เก่าต่างร่วมใจกันลงงานทันที โดยฝ่ายชายแบ่งไปไถนา เตรียมแปลง ฝ่ายหญิงช่วยเพาะต้นกล้าเพื่อเตรียมกล้าข้าว

ในช่วงเย็นเป็นกิจกรรมพบปะพูดคุยถามไถ่วิถีชีวิตของแต่ละคนทีไปเผชิญโลกภายนอกว่าเป็นอย่างไรบ้าง และมีการพูดคุยเล่าเรื่องถึงอดีตเมื่อครั้งเคยเป็นเด็กลัทธิมาลิกชาฎาฟาฟาว่าแต่ละคนมีวิริกรรม หรือความประทับใจอะไรให้จดจำบ้าง บรรยากาศเป็นไปอย่างธรรมชาติ อย่างครอบครัว อย่างพี่น้อง ที่มีเสียงหัวเราะ มีความอบอุ่น และใบหน้าที่ยิ้มด้วยรอยยิ้มของทุกคน

เช้าวันต่อมาศิษย์เก่า สส.ภ.นัดหมายกันตื่นนอนในเวลา ๐๔.๐๐ น. เพื่อร่วมกันทำวัตรเช้าในเวลา ๐๔.๓๐ น. ณ เฮือนญะกิน โดยมีท่านสมณะ ๕ รูป นำโดยท่านอาจารย์ ๒ สมณะผินฟ้า อนุตตรโร และ พิงธรรมะจากท่านสมณะแต่ละรูป จนถึงเวลา ๐๖.๐๐ น.

ต่อด้วยกิจกรรมใส่บาตร และลงฐานงานภาคเช้า โดยทีมศิษย์เก่าฝ่ายชายไปไถนาต่อ ส่วนฝ่ายหญิงถางหญ้าแปลงดอกไม้เงิน และทำอาหาร

ภาคบ่ายเป็นกิจกรรมพบสมณะ และครู เพื่อให้โอวาทก่อนจาก ซึ่งครูกว่า ๑๐ ท่านที่มาร่วมงานครั้งนี้ได้ให้แง่คิดและฝากให้ลูกหลานมั่นคงในวิถีลัทธิมาลิกชาฎาแม้อยู่ในโลกภายนอก

จบท้ายด้วยกิจกรรมถ่ายรูปเป็นที่ระลึกร่วมกันก่อนที่จะเดินทางลงจากดอย และแยกย้ายกลับภูมิลำเนา

ในส่วนตัวฉันเองในฐานะรุ่นพี่ สส.ภ.รุ่นบุกเบิก คือ รุ่นที่ ๒ ของภูมาฯ ก็รู้สึกดีใจที่ได้เห็นน้อง ๆ กลับมาบ้าน กลับมาช่วยงานชุมชน ซึ่งกิจกรรมแต่ละกิจกรรม ฉันซึ่งเป็นผู้ประสานงานก็ไม่ได้เตรียมการอะไรมาก เพราะดูตามกำลังของน้อง ๆ เป็นหลักมากกว่า อย่างเช่นการตื่นเข้ามาทำวัตร ก็เป็นข้อเสนอจากน้อง ๆ เองว่าอยากมาทำวัตร อยากมาฟังธรรม อยากใส่บาตรท่านสมณะ

ฉันก็มีหน้าที่ประสานงาน นิมนต์ท่านสมณะให้ เพราะตอนแรกก็กลัวจะมีกิจกรรมหลายอย่างเกินไป

น้อง ๆ ซึ่งเดินทางมาไกล และลุยงานกันมาทั้งวัน อาจจะไมไหวหรืออยากพักผ่อน แต่ผิดคาด น้อง ๆ ตั้งใจมาให้ใจกับชุมชนเต็มร้อย อยากทำกิจกรรม อยากมาช่วยงานจริง ๆ แม้จะมีเวลาน้อย แต่ก็ขอทำเต็มที่

พอได้มาอยู่ร่วมกันในบรรยากาศบนดอยแพ่งค่า บรรยากาศเก่า ๆ ก็กลับมาให้ระลึกถึงอีกครั้ง ได้เห็นน้อง ๆ ล้อมวงกันเล่าเรื่องราวความหลัง บางคนก็นึกถึงว่า ตรงนี้เราเคยมาดำข้าว มาฝึกฝึกข้าว กระทบข้าวกันนะ ตรงนี้เราเคยมาปลูกต้นฝรั่งนะ ตอนนี้อย่างกินผลได้แล้ว ฯลฯ เป็นบรรยากาศที่สนุกสนานแบบเรียบง่าย มีแต่เสียงหัวเราะ โดยไม่ต้องมีอะไรมากมาย ไม่มีอบายมุข น้อง ๆ ก็กินง่ายอยู่ง่าย หลายคนบอกว่าตอนเป็นนักเรียนผมลำบากกว่านี้ อีก ผมก็อยู่ได้ เรียกว่าน้อง ๆ เลี้ยงง่าย บำรุงง่าย ไม่เป็นภาระของชุมชน

ฉันรู้สึกประทับใจการกลับมารวมตัวเพื่อช่วยงานชุมชนกันอีกครั้งในยามที่แต่ละคนต่างเติบโต แยกย้ายกันไปคนละเส้นทาง แต่พวกเราก็ยังไม่เคยลืมถิ่นกำเนิดจิตวิญญาณ ชีพที่หลงงมงายและชาวอโศกฝังเอาไว้ในจิตวิญญาณของแต่ละคนยังคงยึดเหนี่ยวจิตใจ ยึดเหนี่ยวคุณธรรมและความดีของพวกเราไว้ให้ก้าวเดินในสังคมอย่างมีสติ และมีทิริ-โอบตบปะ

และฉันคิดว่านี่จะเป็นจุดเริ่มต้นที่พวกเราลูกหลานพระโพธิสัตว์จะพร้อมใจกันมารวมพลังคนหนุ่มสาว มาช่วยงานชุมชน ช่วยงานศาสนา และน้อมนำคำสอน น้อมปฏิบัติบูชา “พอ” ด้วยการมาฝึกฝนตนเอง มาชวนขยายฟังธรรม มาเสียสละ ฝึกลดกิเลสแม้เล็กแม้น้อย ในฐานะลูกหลานชาวอโศก เพื่อช่วยกันอาราธนาหลวงปู่ให้มีอายุยืนยาว เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจให้ลูกหลานตลอดไป

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการพิจารณาคดี

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๔



๕๐. เวลาสืบพยานควบคุมให้สืบในประเด็นที่ชี้สองสถานไว้ ยิ่งคดีที่ประเด็นมากหรือยุ่งยากควรบอกประเด็นแก่คู่ความก่อนเริ่มพิจารณาในแต่ละนัด มิฉะนั้นจะเกิดข้อโต้เถียงกันในระหว่างพิจารณาว่านำสืบนอกประเด็นหรือไม่

๕๑. คู่ความที่ไม่มาศาลในวันชี้สองสถาน ไม่มีสิทธิคัดค้านประเด็นที่ชี้สองสถานไว้ แต่คู่ความที่มาศาลมีสิทธิคัดค้าน และควรบันทึกไว้ในรายงานว่าคู่ความฝ่ายนั้นคัดค้านว่าอย่างไร ถ้าคำคัดค้านมีเหตุผลก็ควรแก้ไขให้แล้วแจ้งคู่ความอีกฝ่ายทราบ

๕๒. ถ้าคู่ความมีคดีค้างพิจารณาที่ศาลหลายคดีและมีประเด็นคดีที่เกี่ยวข้องกันควรนำมารวมกันแม้คู่ความจะยื่นคำขอหรือไม่ก็ตาม โดยเอาคดีเลขมากไปรวมกับคดีเลขน้อย แต่ถ้าคดีที่ศาลชั้นต้นศาลอื่นต้องสอบถามศาลเจ้าของคดีก่อน

๕๓. การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายที่คู่ความฝ่ายใด

ฝ่ายหนึ่งขอให้วินิจฉัย ถ้าสั่งแล้วคดีไม่จบไปทั้งสำนวนหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ไม่ควรวินิจฉัยควรรอไว้วินิจฉัยพร้อมคำพิพากษาคดีว่า

๕๔. การขอให้วินิจฉัยชี้ขาดข้อกฎหมายทำด้วยวาจาก็ได้ ถ้าสั่งเป็นคุณแก่ผู้ขอต้องให้สำเนาแก่อีกฝ่ายก่อนเพื่อคัดค้าน

๕๕. การที่ศาลชั้นต้นสั่งงดสืบพยานอ้างว่าคดีพอวินิจฉัยได้แล้ว แล้วพิพากษาโดยข้อกฎหมายออกไป ไม่ใช่คำสั่งระหว่างพิจารณา

๕๖. ถ้าไปยกคำขอให้วินิจฉัยชี้ขาดข้อกฎหมายเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา

๕๗. ถ้ายื่นคำขอขอให้วินิจฉัยชี้ขาดข้อกฎหมายแต่ศาลยังไม่สั่งหรือรอไว้สั่ง ยื่นใหม่ได้ไม่เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ

๕๘. การยื่นขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบแม้ในชั้นบังคับคดีก็ทำได้

๕๗. ศาลเห็นสมควรเพิกถอนกระบวนการพิจารณาเองได้ตลอดไป โดยไม่มีข้อจำกัดเรื่องระยะเวลา แม้คู่ความยื่นเกินกำหนดก็ไม่ตัดอำนาจศาลที่จะเพิกถอน (ฎีกา ๖๙๑๖/๒๕๓๘)

๕๘. คู่ความไม่มีสิทธิร้องขอเพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบถ้าดำเนินการอันใดขึ้นใหม่ หลังจากทราบเรื่องผิดระเบียบแล้ว แต่ไม่ตัดอำนาจศาล หรือให้ล้ดยับันต่อการที่ผิดระเบียบ

๕๙. การสั่งเพิกถอนการผิดระเบียบทำได้ ๔ วิธี
๑. เพิกถอนทั้งหมด ๒. เพิกถอนบางส่วน ๓. สั่งแก้ไข
๔. มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควร

๖๐. เหตุสุดวิสัยตามมาตรา ๑๐ ต้องมีคดีมาสู่ศาลแล้ว ถ้าคดียังไม่มาสู่ศาลต้องใช้มาตรา ๑๙๓/๑๙ เหตุสุดวิสัยไม่อาจฟ้องคดีได้ในอายุความ ซึ่งบัญญัติให้ขยายไปอีก ๓๐ วัน

๖๑. คู่ความขอเลื่อนคดีโดยอ้างว่าตนมีเหตุจำเป็น ซึ่งในกรณีเช่นนี้หากศาลอนุญาตให้เลื่อนคดีไปแล้ว คู่ความฝ่ายนั้นจะขอเลื่อนคดีอีกไม่ได้ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันไม่อาจก้าวล่วงเสียได้และได้แสดงให้เป็นที่พอใจของศาลว่า ถ้าไม่ให้เลื่อนคดีอีก จะเสียหายยุติธรรม ในกรณีเช่นนี้ศาลให้เลื่อนคดีได้อีกแม้เกิน ๑ ครั้ง ตามมาตรา ๔๐

๖๒. **คำป้วยการ** เป็นคำตอบแทนซึ่งจ่ายให้แก่พยานและศาลจะสั่งจ่ายได้ต่อเมื่อเป็นพยานซึ่งมาศาลตามหมายเรียกของศาลเท่านั้น **ค่าใช้จ่าย** ได้แก่ ค่าพาหนะ ค่าที่พัก ซึ่งจ่ายให้แก่ตัวความหรือทนายความ หรือพยาน และศาลสั่งให้ฝ่ายที่ขอเลื่อนคดีจ่ายได้เสมอ และแม้ยังไม่เบิกความก็สั่งให้จ่ายได้ ถ้าสั่งแล้วคู่ความฝ่ายนั้นไม่จ่ายศาลจะยกคำขอเลื่อนคดีก็ได้

๖๓. การพิจารณาว่าประวิงคดีหรือไม่ ไม่คำนึงแต่เพียงว่าการสืบพยานในคดีนั้นสืบก็ปาก ปากเดียวหรือหลายปาก ไม่คำนึงแต่ว่าทนายทพณ์น้อยหรือมากเพียงใดเท่านั้น แต่พิจารณาว่าคู่ความเอาใจใส่ที่จะสืบพยานเพียงใด (ฎีกาที่ ๔๔๘/๒๕๔๐)

๖๔. การขอเลื่อนคดีอ้างว่าป่วยที่ไม่มีใบรับรองแพทย์ต้องระบุว่าป่วยเป็นอะไร อยู่ที่ไหน อาการ

หนักเบาอย่างไรถึงมาศาลไม่ได้ จะกล่าวอ้างลอยๆ ไม่ได้ (ฎีกาที่ ๑๓๖๕/๒๕๓๐)

๖๕. ถ้าคู่ความฝ่ายใดไม่มาศาลในวันที่ศาลเริ่มต้นการสืบพยานและศาลไม่อนุญาตให้เลื่อนคดีให้ดูบทบัญญัติเรื่องขาดนัดพิจารณา ถ้าคู่ความฝ่ายใดไม่มาศาลในวันนัดอื่นต่อมาและศาลไม่อนุญาตให้เลื่อนคดี ถือว่าคู่ความฝ่ายนั้นสละสิทธิในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของตนในนัดนั้น

๖๖. กรณีให้เลื่อนควรจตรายงานกำกับไว้ว่า “ในนัดหน้าให้.... เตรียมพยานมาให้พร้อมสืบ ศาลจะไม่อนุญาตให้เลื่อนคดีอีก และถ้า...มีพยานมาเท่าใดถือว่า ตัดใจสืบพยานเพียงเท่านั้น”

๖๗. กรณีไม่ต้องส่งสำเนาเอกสาร ๑. เอกสารที่อ้างอิงเป็นชุดซึ่งคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งสามารถตรวจสอบถึงความมีอยู่และแท้จริงได้ ๒. เอกสารอยู่ในความครอบครองของอีกฝ่ายหรือของบุคคลภายนอก ๓. การคัดสำเนาเอกสารทำให้กระบวนการพิจารณาล่าช้า หรือมีเหตุทำให้ไม่สามารถคัดได้ภายในกำหนดเวลา

๖๘. คู่ความฝ่ายใดส่งเอกสารจำนวนมาก ไม่ลำดับเลขหน้า หรือลำดับเป็นชุดมาให้ชัดเจน ควรสั่งให้คู่ความฝ่ายนั้นดำเนินการให้เรียบร้อยก่อนสั่งรับ

๖๙. เอกสารที่คู่ความอ้าง อาจส่งต่อศาลในห้องพิจารณา หรือบุคคลอื่นส่งตรงมายังศาลตามคำขอของคู่ความ หรืออ้างเอกสารที่มีอยู่แล้วในสำนวนความที่กำลังพิจารณาอยู่หรือสำนวนความที่ยิมแล้วนำมาผูกพ่วง ควรใช้ดุลพินิจในการสั่งเก็บเอกสารดังกล่าวให้เหมาะสม ควรจตรายงานคัดแยกให้ละเอียดพอสมควร เพื่อความสะดวกแก่การอ้างอิงครั้งต่อไป การทำคำพิพากษาของศาลชั้นต้นเองและศาลสูง และเพื่อให้เจ้าหน้าที่ธุรการจะได้ดำเนินการได้ถูกต้อง

๖๙. การขอเรียกเอกสารจากบุคคลภายนอกมิใช่ขอให้เรียกอะไรมา ศาลต้องเรียกให้ทั้งหมด ต้องดูว่าเกี่ยวข้องกับประเด็นแห่งคดี และมีความจำเป็นมากน้อยเพียงใด ต้องใช้ในการเรียงคำพิพากษาหรือไม่ และเป็นเอกสารข้อมูลส่วนตัวของ

บุคคลอื่นที่เผยแพร่แล้วจะกระทบต่อวิถีชีวิตของบุคคลอื่น หรือเป็นความลับทางการค้า การวิจัย หรือความมั่นคงของประเทศหรือไม่ มิฉะนั้นต้องนัดพร้อมเพื่อสอบถามหรือนัดไต่สวนให้ได้ความชัดเจนจึงออกคำสั่งเรียกให้

๓๐. การเรียกบุคคลที่ไม่มีส่วนได้เสียกับคดีหรือบุคคลภายนอกที่คู่ความอ้าง ต้องตรวจสอบให้ชัดว่าจะนำมาสืบในประเด็นใด เกี่ยวข้องกับประเด็นข้ออ้างข้อเถียงในส่วนใด ถ้าสอบให้คู่ความรับกันได้ต้องดำเนินการ โดยเฉพาะถ้ามีเอกสารที่พยานจัดทำขึ้นไว้แล้ว แม้ม่าเบิกความก็เบิกความเป็นไปตามเอกสาร เว้นแต่จำเป็นจริงๆที่ต้องนำมาสืบให้อธิบายส่วนใดๆของเอกสารที่ไม่ชัดเจน

๓๑. การออกหมายเรียกบุคคลสำคัญหรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ต้องสอบให้ชัดเจนว่าจะนำสืบเรื่องใดประเด็นใด เป็นข้อสำคัญในคดีหรือไม่ หากอีกฝ่ายแถลงรับข้อเท็จจริง หรือเห็นว่าไม่ใช่ข้อสำคัญแห่งคดีก็ให้สั่งงดสืบ มาตรา ๘๖ วรรคสอง แต่ถ้าประเด็นที่จะสืบเป็นประเด็นสำคัญ ศาลอาจออกเป็นหนังสือราชการขอให้มาเบิกความเป็นพยานแทนการออกหมายเรียก (ฎีกาที่ ๑๘๑๓/๒๕๑๑)

๓๒. การส่งประเด็นควรจัดส่งแต่ให้ใช้การสืบพยานทางจอภาพแทน

๓๓. การสาบานตนตามลัทธิศาสนาหรือจารีตประเพณีแห่งชนชาติต่างๆของตนหรือการกล่าวคำปฏิญาณว่าจะให้การตามสัตย์ต้องตรวจสอบดูข้อความให้เหมาะสม มิฉะนั้นจะเกิดปัญหาได้

๓๔. การใช้ล่ามต้องเป็นล่ามที่เป็นคนกลาง ไม่ใช่ตามที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหามาเองและต้องบันทึกให้ชัดเจนว่าใครเป็นล่ามแปลจากภาษาใดเป็นภาษาใด ถ้าแปลหลายทอดก็ต้องจดทุกทอดและล่ามต้องสาบานตนด้วยทุกคนทุกทอด

๓๕. การออกหมายจับพยานที่พยายามหลีกเลี่ยงไม่มาเบิกความควรหลีกเลี่ยง แต่ถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้พยายามให้ประกันตัวโดยตราค่าหลักประกันไม่สูงนัก ถ้าไม่อาจให้ประกันหรือไม่ขอประกันอาจเลื่อนวันนัดเข้ามาให้เร็วที่สุดเพื่อจะได้ไม่ต้อง

ควบคุมตัวพยานไว้นานเกินไป คดีที่ออกหมายจับไว้ เมื่อจับไม่ได้และงดสืบพยานปากนั้นเมื่อคดีเสร็จ การพิจารณาต้องเพิกถอนหมายจับด้วย

๓๖. เอกสารสำคัญไม่ควรเก็บไว้ให้ส่งพร้อมสำเนาตรวจดู เมื่อดูแล้วแล้วถูกต้องตรงกันกับต้นฉบับแล้วให้ส่งคืนต้นฉบับไป เก็บไว้จะเป็นภาระและอาจสูญหายได้ เว้นแต่เอกสารที่กฎหมายบังคับและเป็นประเด็นที่พิพาทกันโดยตรงในคดีนั้น

๓๗. เอกสารมหาชน เช่น สำเนาทะเบียนบ้าน ทะเบียนสมรส โฉนดที่ดิน ฯลฯ ใช้สำเนาที่เจ้าหน้าที่รับรองก็ได้

๓๘. การส่งเอกสารไปตรวจพิสูจน์นอกจากหาตัวอย่างที่ลงไว้ในที่อื่นๆในเวลาใกล้เคียงกับเอกสารที่จะตรวจพิสูจน์และให้ลงชื่อใหม่ต่อหน้าศาลแล้ว ต้องเรียกเก็บค่าตรวจจากผู้ส่งไปตรวจไว้ก่อน ถ้ายังไม่ทราบให้สอบถามไปก่อน ถ้าไม่จ่ายก็ต้องส่งไปตรวจ เพราะถ้าตรวจก่อนแล้วผลไม่เป็นประโยชน์กับผู้ส่ง ผู้ส่งก็จะไม่ยอมจ่ายค่าตรวจพิสูจน์

๓๙. การทำแผนที่พิพาทอาจเป็นช่องทางในการประวิงคดีได้ ให้ตรวจสอบก่อนว่าจำเป็นจริงๆหรือไม่ที่ต้องทำแผนที่พิพาท และต้องเรียกค่าใช้จ่ายก่อนเช่นกัน ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องจ่ายหรือจ่ายคนละครึ่งต้องจดให้ชัด และต้องจดยางานให้ละเอียดว่าแผนที่ให้ปรากฏอะไรบ้าง ทั้งต้องกำหนดว่าถ้าอีกฝ่ายไม่ไปจะเสียสิทธิในการนำชี้และไม่มีสิทธิขอให้ทำแผนที่พิพาทใหม่อีกในฝ่ายตน

๔๐. ถ้ามีการทำกันให้จดยางานให้ละเอียดและให้ทั้งสองฝ่ายลงชื่อไว้ ถ้าทนายความทำโดยที่ไม่มีคู่ความต้องตรวจใบแต่งตั้งว่ามีอำนาจหรือไม่ คำทำนั้นทำให้คดีจบไปทั้งเรื่องหรือบางประเด็นหรือไม่ เจื่อนไขแห่งข้อตกลงต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินกระบวนการพิจารณา อาศัยเหตุการ์ณในอนาคตที่เป็นการพนันขันต่อไม่ได้ ถ้าข้อเท็จจริงแห่งคำทำฟังได้ไม่สมฝ่ายใดเลย ต้องดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป การถอนคำทำกระทำไม่ได้เว้นแต่อีกฝ่ายยินยอม

๗ อ่านต่อฉบับ

ปิดท้าย

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์



"โพลล์" จ้อฮั่น! ปปท.
สอบ 12 เจ้าอาวาสร่วมโกงเงินกับพศ.



เปิดกล่อง! "วัด"



หลวงพี่พิพิธ 'ตบะแตก'
พูด 'ศรัทธาบาตร' ผอ.สำนักพุทธฯ



เจาะข่าวเด่น
ชงปปช. ฟันแก๊งโกงเงินวัด
อดีตผอ. สำนักพุทธฯชุกตปท.



"เงินทอน ตามที่ได้ยินมา
คือ 75 % ของเงินที่จ่ายไป...
คนใน พศ. รู้กันทั้งนั้น"

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
ผอ.สำนักงานพระพุทธศาสนา
เชียงใหม่ ๒๕๖๐

ผู้นำด้วยสายเลือด...ผู้นำด้วยสายงาน

ไทยแดนพุทธพิสุทธ์คุณประเสริฐ
ชนพุทธแท้ธรรมหยั่งมั่นคงจิต
นักการเมืองยามครองบริหารชาติ
ตามครรลองประชาธิปไตย
ฟังตระหนักหลักธรรมกำกับเสมอ
ลู่อ่านาถเกินหน้าที่ก่อลำเค็ญ
หากขึ้นขัดต้องหาว่าขัดขวาง
ชมอารมณ์จำรับปวดร้าวใจ
อันชาวพุทธหากพุทธแท้เพียงศีลห้า
ดีแต่สวดพรำมนต์พิธีกรรม
หากไม่เด็ดก็ไม่ขาดทุกปัญหา
ดูเด็ดเดี่ยวยืนหยัดแม้ตายเดียว

ฟังทูนเทิดน้อมธรรมนำชีวิต
ยากวิปริตแปรผันเป็นอื่นไป
ยึดบทบาทอำนาจอันยิ่งใหญ่
มุ่งพิทักษ์ประชาไทยสุขร่มเย็น
มิพลั้งเปลอล่วงรุกก่อทุกข์เข็ญ
ทวยประชาสุดหลีกเร้นไปไหนใด
จำปปล่อยวางให้วิปริตผิดวิสัย
ด้วย "ปัญญา" กระฉ่างใน "พุทธธรรม"
"ศีล" พูนค่ายิ่งมหาเปรี๊ญ "ที่ตกต่ำ"
ตั้ง "กาฝาก"...กาดำกลางฝูงงู
ต้องหาญกล้าจัดการมุ่งมั่นสูง
นำชัยเคียวถึงที่สุดหน้าที่ "คน".

๕

หนังสือ

พระพุทธเจ้า กับ มังสวิรัต

ขนาด ๑๔.๖ x ๒๑ ซม.

กระดาษถนอมสวยงาม

จำนวน ๕๖ หน้า

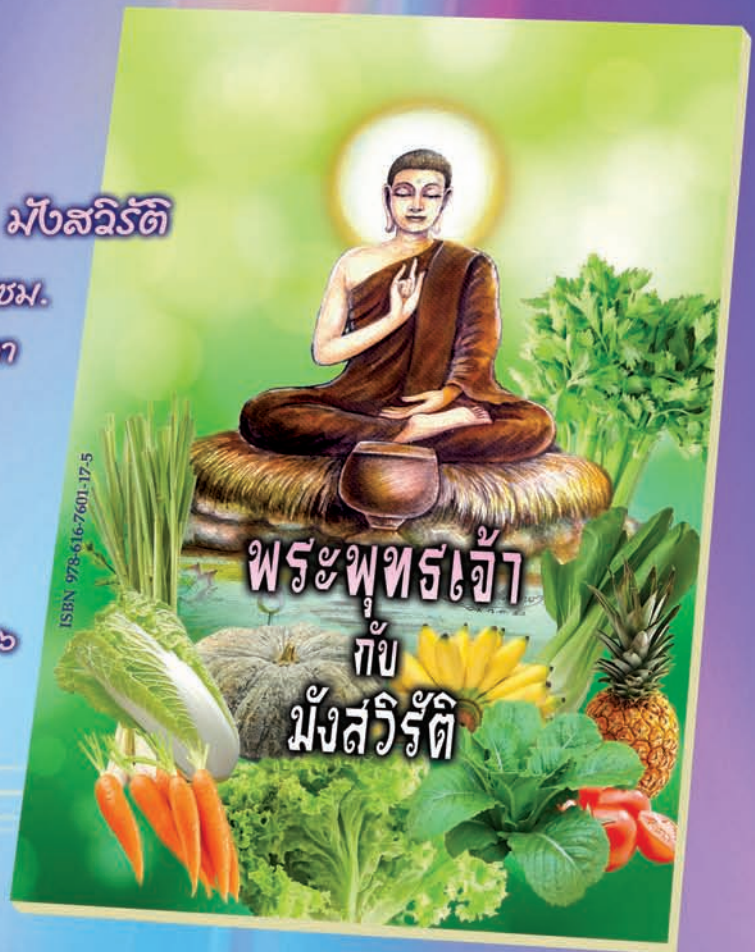
ราคา ๓๐ บาท

จัดจำหน่ายโดย

ธรรมทัศน์สมาคม

โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖

๐๘-๙๙๖๗-๗๙๑๒



เจ้าชายสิทโธตถะทรงเป็นเชื้อสายกษัตริย์
ทรงเป็นชาวฮินดูชั้นสูง ซึ่งถือปฏิบัติเคร่งครัดในลัทธิฮินดู คือ
การไม่กินเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต

ที่ปัจจุบันนี้เรียกว่า **มังสวิรัต**(งดเว้นบริโภคเนื้อสัตว์)

เจ้าชายจึงไม่ได้เสวยเนื้อสัตว์เลยตั้งแต่เล็กจนโต
ทรงมีพระเมตตาต่อสัตว์ตั้งแต่ทรงพระเยาว์แล้ว
ครั้งทรงออกบวช แล้วได้ตรัสรู้(รู้แจ้งสัจธรรม)

เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบัญญัติศีลข้อที่ ๑ ขึ้นมา คือ

“ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์

วางทัณทะ(ท่อนไม้) วางศาสตรา(ของมีคม)แล้ว

มีความละอาย มีความเอ็นดู(เมตตา) มีความกรุณา(ลงมือช่วยเหลือ)

หวังเกิดประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่”

นี่เป็นพระมหากรุณาเพื่อช่วยเหลือสรรพสัตว์ให้พ้นภัย

พันทุกข์ทรมานจากน้ำมือชนทั้งหลายในโลก



เพลง อิศรเสรีภาพ

● อิศระเป็นเช่นใดใช้ฟันกันได้ง่าย

อิสระกายแต่ใจไม่พ้นคนคือทาส

เพราะเพียงกามโกรธยังบังอาจ

ขลาดกลัวแท้ แพ้มันไม่สร้าง

● อิศระเป็นเช่นไรไซ้หนักทักทักได้

อิสระใจหากใครเข้าถึงซึ่งเกินอ้าง

นั่นคือคนที่มีใจว่าง

ผู้เพียรล้างจนกิเลสตาย

● อิศระไซ้ไซ้เพียงแค่เกียงเอาได้ตั้งใจ

หรือจะประสงคฺสิ่งใดแล้วได้ตามใจมุ่งหมาย

นั่นไซ้อิศระชน นั้นแค่คนยังุ่นวาย

เพราะว่าอึดตามากมายชายหน้าความเป็นทาสใจ

● อิศระคือผู้พ้นความเป็นทาส

ปราศจากปวงบังกิเลสไซ้เป็นใจใหม่

เสรีภาพออบใจยิ่งใหญ่

ใครครวญซ่อนสังวรให้ดี

● ผู้มีอิสระจริง นั้นยังไม่เอาแต่ใจ

เพราะไม่ประสงคฺสิ่งใด ใครอยากบ่าเรา“สุชี”

เพราะท่านไม่เห็นแก่ตัว รู้ทั่วตัวกิเลสดี

ลึกด้วยปัญญามากมีเหลือที่จะทายคาดเดา

● อิศระคือบุคคลผู้พ้นโลกีย์ได้

หากปองสิ่งใด“ให้ตน”ไม่พ้นเกมคนเศร้า

ซึ่งมจมอยู่ในโลกเก่า

ก็ยั้งเขลา มี“เรา”เรื่อยไป.

เพลง“อิสรเสรีภาพ”นี้แต่งทำนองเอาไว้ตั้งแต่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๔๙๙ แล้วมาเขียนเนื้อร้องเมื่อ ๒๙ มกราคม ๒๕๒๙ แถมยังแก้ไขใหม่อีกเสรีจ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ แล้วให้ ปราจิณ ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน และ The Hot Peppers Singings ซึ่งประกอบด้วย รุ่งพิรุณ เมธารมณ, พุสดี เอื้อเพื่อ, ศาสลัณฑ์ บุญญาลัย, ยงยุทธ มีแสง เป็นคณะแรกที่ขับร้องอัดเสียงลงอัลบั้ม“ขวัญ” พร้อมด้วยแผ่นเสียง long play เมื่อ ๒๙ เมษายน ๒๕๒๙ วางตลาด มิถุนายน ๒๕๒๙ จากนั้นก็มี สุทธินันท์ จันทรระ ขับร้องเดี่ยวในอัลบั้ม“ปากฟ้าฝั่งฝัน” ที่วางตลาด ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ และต่อมามีอีกหลายคนจำไม่ได้

เพลง“อิสรเสรีภาพ”นี่คือเพลงที่ชื่อว่า ศิลปะที่เป็น “โลกุตรระ” แท้ๆชัดเจน เพราะเป็นเพลงที่สื่อถึงเรื่อง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”โดยตรง ผู้ที่ไม่มีภูมิรู้ใน “โลกุตรธรรม” หรือผู้ที่ติดยึดอยู่แค่บัญญัติ ก็อาจจะเห็นว่าเพลงนี้ยังมีภาษา คือคำว่า“บุคคล”ปนอยู่ในเนื้อเพลงนี้ก็มิจริง.. แต่คำว่า“บุคคล”ที่มีในเพลงคำนี้ นั้นเป็นส่วนหนึ่งของ“รูปธรรม”คู่อยู่กับ“นามธรรม”ซึ่งแสดงถึงความเป็น“ภาวะจริง”ที่มีคนจริง”ใน“ธรรมะ ๒”ยืนยันว่ายุคนี้มีจริงๆโดยอธิบายความเป็น“กาย”ของ“ปรมาตถธรรม”แท้ ซึ่งบุคคลผู้พ้นความเป็น“ทาส”จริง หรือพ้นความเป็น “โลกีย์”แน่แล้วที่ยืนยันว่า ตนเป็นผู้มี“อิสระเสรี”เหนียวและมั่นคงแน่นอนจริงนั้น มันมิได้ใน“ยุคนี้”ตามธรรมที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้าอยู่จริง

ไม่ได้หมายถึงว่า มิได้ใน“คน”ที่ยังอยู่แต่“ยุคทาส”ที่เป็นกันเมื่อหลายร้อยหลายพันปีโน้นเท่านั้น ทว่าหมายถึง“อิสรเสรีภาพ”ที่เป็น“อาการใจ”ของคนเท่านั้นมิได้แม้ในคนยุคปัจจุบันนี้ทีเดียว ยืนยัน(confirm) นั้นต่างหาก “อิสรเสรีภาพ”ในเพลงนี้จึงไม่ได้หมายถึงความเป็น“สมมุติธรรม”โดดๆ เพียงอย่างเดียว แต่มีความเป็น“ปรมาตถธรรม”ของจริงร่วมยืนยันหยัดอยู่ เราขอ ยืนยันจริงๆ

เพลงนี้คือ“ศิลปะโลกุตรระ”ที่มีมนุษยยุคนี้อยู่กันอย่างเป็นสังคมหมู่ชนที่เป็น “ประชาธิปไตยผู้ลัทธิบวรณ”ด้วย“อิสรเสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-สมรรถภาพ-บวรณภาพ” ไม่ขึ้นต่ออำนาจ“โลก”ยุคนี้ที่เต็มไปด้วย“อบายลาภ-นรกยศ-อเวจีลรรเสริญ-อสุรกายสุข-เปรตจิตว่างจิตเป็นกลาง”ที่มีอยู่ในประเทศไทย, ประเทศเล็ก และประเทศกลางๆ มัวเมากันอยู่อย่างหน้ามืดบ่าง ยังจมดิ่งตมอยู่อย่างไม่เจยहुเจยหัวบ่าง ยังหลงงมงายผลุบๆโผล่ๆอยู่บ่าง หรือพอรู้ได้แต่ยังกระมิดกระเมี้ยนแอบๆแฝงๆแก้ตัวไปปะล่อมปะแล่มปิดๆตบๆตนเอง อยู่บ่าง หรือที่ทำเป็นหลบๆนิ่งเจียบซ่อนบังฉากบางๆอยู่บ่าง.

● “สมณะโพธิรักษ์” (๕ กรกฎาคม ๒๕๖๐)

ฟังและดาวน์โหลดเพลง“อิสรเสรีภาพ” ได้ฟรีที่

<http://archive.org/search.php?page> (ค้นหา เพลงสังฆธรรมชีวิต)